ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Παροιμιες

Ετος Δ'

Αρ. 30 / 202

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΙΖΟΝΤΑΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ καλοὶ καὶ ἀπαιτητικοὶ καπνισταὶ ὅτι τὰ πολυτελῆ καὶ ἀνώτερα σιγαρέττα Ἀγρινίου

«ΠΑΛΛΑΣ»

ἐτοποθετήθησαν εἰς ὅλα τὰ καπνοπωλεῖα καὶ πωλοῦνται πρὸς δρ. 13 τὸ κυτίον.

Νικόλαος Μπετχαβᾶς
Ἰω. Ζαμπῖκος καὶ Σια
Ἀθῆναι Γ' Σεπτεμβρίου 22.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ περσινά Σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνουν ἐντελῶς καινούργια.
Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς 50 μοδέρνους χρωματισμούς.
Γεν. Ἀντιπρόσωπος:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι.
Λέκα 21α.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ ὅ,τι ἕνας καλὸς φωνογράφος.
Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT» εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιοῦ

Πωλεῖται: Γραφεῖον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι.
Λέκα 21α.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ
Μενάνδρου 27, Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΚΙΟΛΜΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ—ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
Τηλ. Διεύθυνσις: ΓΚΙΟΛΜΑΝΣ—Ἀθῆναι
Τηλέφωνον Ἀριθ. 4-25

Ἐκδίδονται Ἀτμοπλοϊκὰ καὶ Σιδηροδρομικὰ εἰσιτήρια δι' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Εἰσιτήρια γύρου συνδυασμένα ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις.

Εἰσιτήρια ἀναψυχῆς, ἐκδρομῶν κ.λ.π.

Εἰσιτήρια οἰκογενειακὰ μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις.

Γραμμαὶ Ἀφρικῆς, Ἀμερικῆς, Καναδᾶ, Ἰνδιῶν, Κίνας, Ἰαπωνίας, Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας διὰ τῶν καλυτέρων καὶ μεγαλειτέρων Ἑταιρειῶν.

Ἀτμόπλοια 45 χιλ. τόννων.
Ἀτμόπλοια 65 χιλ. τόννων.

Διάπλους Ὠκεανοῦ ἡμέρας τέσσαρας καὶ ἡμίσειαν.

Ἀποστέλλονται αἱ ἀποσκευαὶ τῶν ἐπιβατῶν κλπ. εἰς ὅλας τὰς πόλεις τοῦ κόσμου.

Ἀποστολὴ δεμάτων, κιβωτίων καὶ ἐμπορευμάτων εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Εἰσιτήρια Σιδηροδρόμων Ἑλλ. Κράτους διὰ Πελοπόννησον, Στερεὰν Ἑλλάδα, Μακεδονίαν καὶ Θράκην.

Εἰσιτήρια ταχειῶν ἁμαξοστοιχιῶν δι' Εὐρώπην.

Ἐξασφαλίζονται θέσεις ἢ ἰδιαίτεροι θάλαμοι εἰς τὰ διάφορα κατ' ἐκλογὴν τῶν ἐπιβατῶν ἀτμόπλοια, ὡς καὶ κλῖναι εἰς τὰς ἀνὰ τὴν Εὐρώπην κυκλοφορούσας ἁμαξοστοιχίας μετὰ WAGON-LITS.

Ἐκτελωνισμός, παραλαβὴ καὶ μεταφορὰ ἀποσκευῶν, ἐμπορευμάτων κ.λ.π.

Ἀσφάλειαι ἀποσκευῶν καὶ ἐμπορευμάτων.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΒΑΦΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ARTI E.J.B.
ARTI
ARTI E.J.B.
Πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς Συνοικίας σας

ΕΤΟΣ Δ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' —ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 30 (202)
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.00

Οικογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.	150
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ	1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.........ΔΟΛΛΑΡΙΑ	6
ΑΦΡΙΚΗΣ..........ΣΕΛΙΝΙΑ	30
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ.......»	30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 27 ΙΟΥΛΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκδότας μας, ὁ πλέον σημαντικὸς καὶ εὐσυνείδητος, θέλοντας νὰ ἐκδώση τελευταῖα μιὰ σειρὰ ἐκλεκτῶν ἔργων, συμπεριέλαβε μεταξὺ τῶν συγγραφέων, Ἑλλήνων καὶ ξένων καὶ τὸν ἀλησμόνητο Βιζυηνό. Ἐπεριμέναμε βέβαια, κατόπιν αὐτοῦ, τὴν ἔκδοσι κανενὸς ἀνεκδότου ἔργου τοῦ ποιητοῦ, μὰ εἴδαμε μ' ἀπογοήτευσι νὰ ἐκδίδεται ἡ γνωστὴ μὲ τὸν τίτλο «Βαλλίσματα» μελέτη του, ἡ δημοσιευθεῖσα τῷ καιρῷ ἐκείνῳ στὸ περιοδικὸ «Ἑστία».

Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν ἀνέκδοτα ἔργα τοῦ Βιζυηνοῦ; Ὑπάρχουν καὶ παραϋπάρχουν μάλιστα. Τόμοι ποιημάτων, διηγήματα, μελέτες του διάφορες. Αἱ «Βοσπορίδες Αὖραι», δυο τόμοι παιδικῶν ποιηματων, κ.τ.λ. κ.τ.λ. Τί ἔγιναν ὅλα αὐτά; Ποῦ βρίσκονται; Ποιός τὰ ἔχει; Ἐχάθηκαν; Καὶ γιατὶ δὲν φροντίζουν νὰ τὰ βροῦν καὶ νὰ τὰ ἐκδώσουν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκδόται; Γιατί;....

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

Ἕλλην λόγιος, ποὺ στὸ Παρίσι πῆγε καὶ στὸν Ἅδη κατέβηκε καὶ τὸν Δάντη εἶδε καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ποιητῶν ἀναστάτωσε, ὥστε νὰ τοῦ φωνάζουν: —«Saluto Altissimo Poeta!...», γράφοντας τὶς ἡμέρες αὐτὲς σὲ κάποια ἐφημερίδα γιὰ τὴν Γαλλίδα ποιήτρια Βαλμόρ, ὑπέπεσε σ' ἕνα χονδροειδέστατο λάθος. Ἀντὶς νὰ γράψη Ντεμπὸρντ Βαλμόρ, ὅπως προφέρεται ἀκριβῶς τὸ ὄνομα τῆς Γαλλίδος ποιητρίας, ἔγραψε Νεσμπόρντ!... Μὰ τὸ σῖγμα αὐτὸ πρὸ τοῦ b δὲν προφέρεται. Τὴν μικρὴ κι' ἀσήμαντη αὐτὴ λεπτομέρεια τὴν γνωρίζουν κι' ὅσοι δὲν καλοξέρουν Γαλλικά. Πῶς λοιπὸν τὴν ἔπαθε ὁ ποιητής; Ἐκτὸς ἂν φταίῃ ὁ διορθωτὴς τῆς ἐφημερίδος, γιατὶ συνήθως οἱ διορθωταὶ φταῖνε. Αὐτοὶ βαστάζουν στοὺς σοβαροὺς ὤμους των τὰ λάθη τῶν ἄλλων.

ΤΑ ΞΥΠΟΛΗΤΑ

Ἀναστάτωσις!... Συναγερμός!... Κωδωνοκρουσίες!... Ὁ φίλτατός μας κ. Κλέων Παράσχος ἔπειτα ἀπὸ τόσες καὶ τόσες κριτικὲς ποὔγραψε, ἔκανε—σὰν ἄνθρωπος ποὺ εἶνε—ἕνα λάθος. Γράφοντας γιὰ τὴ μετάφρασι τοῦ «Προμηθέως Δεσμώτου» τοῦ Εὐριπίδου, τὴν φιλοτεχνηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Γρυπάρη, παρεξήγησε τὴν λέξι «βαριά». Τὴν γύφτικη βαριά. Τὴν πῆρε γιὰ ἐπίθετο. Κι' αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ σηκωθῇ στὸ πόδι ὅλη ἡ σαρδέλλα, ὅλη ἡ μαρίδα τῶν Νεοελλήνων λογίων. Βρῆκαν καιρὸ ὅλοι αὐτοὶ οἱ πιτσιρίκοι νὰ θορυβήσουν, νὰ ποῦν τὴν γνώμη τους, νὰ ἀκουστοῦνε. Καί, ἀντιστάσεως μὴ οὔσης, ἐδημοσίευσαν στὰ διάφορα περιοδικὰ ἐπιστολάς, κρίσεις, ἐπικρίσεις, κατεβατά, ἀνεβατά, στῆλες, σελίδες, ἀναγνώσματα.

Πῦρ καὶ μανία δηλαδὴ οἱ νεαροί.

Θάνατος στὸν Κλέωνα!...

Βαρᾶτε του!...

Ὅλη αὐτὴ ἡ κωμικὴ μανούβρα μᾶς θυμίζει τὸ ἀκόλουθο περιστατικό:

Μιὰ φορά, σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι, τὰ ξυπόλητα Ἐφταμηνίτικα τῆς γειτονιᾶς, συνήθιζαν νὰ προγκᾶνε ὅλους τοὺς χωριάτες ποὺ κατέβαιναν ἀπὸ τὰ χωριά τους νὰ ψωνίσουν. Ἕναν μονάχα δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐνοχλήσουν. Ἕναν τσοπάναρο ὡς κεῖ πάνω, ποὺ πέρναγε καμαρωτός, ἀκουμπῶντας στὴ θεόρατη γκλίτσα του. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ τσοπάνος πάτησε ἀπρόσεχτα σὲ μιὰ φλοῦδα πεπονιοῦ ποὔταν ριγμένη στὸ δρόμο, γλύστρησε καὶ σωριάστηκε κάτω! Τί ἔγινε τότε;... Χαλασμός! Τὰ ξυπόλητα ξεθάρρεψαν, βρῆκαν τὴν περίστασι κατάλληλη κι' ἄρχισαν τὴν πρόγκα:

—Ὤ! ὤ! βλάχο ποὺ δὲν εἶδες τὴν πεπονόφλουδα!...

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΟ ΛΑΘΟΣ

—Λοιπόν; Τί ἔκαμε ὁ κ. Παράσχος μὲ τὸ λάθος του στὴν κριτικὴ ποὔγραψε γιὰ τὴ μετάφρασι τοῦ «Προμηθέα»;

—Μὴν τὰ ρωτᾶς... Πῆρε τὸ πρᾶγμα πολύ... βαρειά... Ἔπεσε ἄρρωστος!

—Ἄρρωστος!

—Ἄρρωστος... βαρειά.

—Τὸν καϋμένο! Τὸν λυπᾶμαι... Τοῦ ρίχτηκαν κι' αὐτοὶ οἱ ἀπαίσιοι οἱ ὑποκριτικοί!

—Ναί... Βρέθηκε ὁ φτωχὸς μεταξύ... σφύρας καὶ ἄκμονος!

—Μὰ πῶς διάβολο ἔκαμε ἕνα τέτοιο λάθος;

—Δὲν τὸν ξέρεις τὸν Κλέωνα; Γιατί... βαρυότανε.

—Κι' ὁ Ξενόπουλος τί τοῦ εἶπε;

—Τοῦ κάνει τόν... βαρύ! Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, δημοσίευσε στὸ περιοδικό του ὅλες τὶς ἐπικρίσεις τῶν νεαρῶν λογίων κατὰ τοῦ κ. Παράσχου.

—Τὄκαμε δηλαδή... Ἑστίαν πάσης μωρίας!

—Κι' ὁ Παράσχος;

—Πῆγε... Κλέων καὶ ὀδυρόμενος καὶ τοῦ εἶπε: «Διακόπτω τὴ συνεργασία μου. Εἶσαι πιὰ γιὰ μένα ἐντελῶς ξένος! Εἶσαι... Ξενό-πουλος! Ἔγινες... Ἑ(σ)τία νὰ γελοιοποιηθῶ.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ὁ γύφτος ἔμαθε γυμνὸς καὶ ντρέπεται ντυμένος.

—Καὶ τὸν πηλὸ τὸν δέρνουνε νὰ γίνη κεραμίδι.

—Κάλλιο νἄχης δέκα γνωστικοὺς ἐχθροὺς παρὰ ἕναν τρελλὸ φίλο

—Κάλλιο νὰ σὲ φάη γλῶσσα φειδιοῦ παρὰ ἀνθρώπου.

—Χτύπα τοῦ μαχαιριοῦ γροθιὰ νὰ ἰδῆς ποιὸς θὰ πονέση.

—Τόπου συνήθεια, νόμου κεφάλι.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ
ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΤΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ
Δ.ΔΟΣ ΑΛΙΚΗΣ ΔΙΠΛΑΡΑΚΟΥ
«ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΣ»

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὑπὸ τοῦ φίλου λογογράφου καὶ ἱστορικοῦ κ. Φάνη Μιχαλοπούλου ἐξεδόθη εἰς κομψὸν καὶ πολυτελῆ τόμον πολυσέλιδος βιογραφία τοῦ ἐθνομάρτυρος Ρήγα Φεραίου. Τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ κ. Μιχαλοπούλου, γλαφυρώτατα γραμμένο, εἶνε ἀξιολογώτατον γιὰ τὶς ἄγνωστες πληροφορίες του γιὰ τὸ Φεραῖο καὶ τὴν δρᾶσι του καὶ τὰ ἀνέκδοτα ἔγγραφα ποὺ παρεντίθενται σ' αὐτό. Τὸ ἔργον κοσμοῦν σπάνιες καὶ ἄγνωστες εἰκόνες τοῦ Φεραίου. Ὁ κ. Μιχαλόπουλος εἶνε ἄξιος θερμῶν συγχαρητηρίων γιὰ τὴν ὑπέροχη αὐτὴ ἐργασία του.

—Ἐξεδόθη εἰς κομψὸν τομίδιον πλήρης κατάλογος τῶν ἔργων τοῦ Ζακυνθίου λογίου καὶ ἱστορικοῦ κ. Λεωνίδα Ζώη, ἐκείνων ποὺ ἐξέδωσε εἰς βιβλία, καθὼς καὶ τῶν μελετῶν καὶ μονογραφιῶν του εἰς περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας. Εἰς τὸ τεῦχος αὐτὸ βλέπει κανεὶς πόσον εὐρεῖα καὶ πολυσχιδὴς ὑπῆρξε τόσον ἡ φιλολογική, ὅσον καὶ ἡ ἱστορικὴ ἐργασία τοῦ κ. Ζώη.

—Ὑπὸ τοῦ ἐν Boudry μεγάλου ἐκδοτικοῦ οἴκου «Baconnière» ἐξεδόθη εἰς τὴν Γαλλίαν ὀγκώδης τόμος τοῦ περιφήμου Γερμανοῦ συγγραφέως Στεφάνου Τσβάιγκ, περιέχων κριτικὴν βιογράφου τοῦ μεγάλου Γάλλου συγγραφέως Ρομαὶν Ρολλάν. Ὁ τόμος αὐτὸς κοσμεῖται μὲ 12 ὡραίας εἰκόνας καὶ τιμᾶται ἀντὶ 5 φράγκων..

Η ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΟΧΑΡΤΩΝ

Τὰ παιγνιόχαρτα ἐφευρέθησαν στὰ 1369 ἀπὸ τὸ ζωγράφο Ἰάκωβο Γκρεγκονιέρ, ὁ ὁποῖος τὰ ἐπενόησε μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἀποσπάση τὸ βασιλέα Κάρολο ΣΤ' ἀπ' τὶς σκοτοῦρες τοῦ κράτους καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βελτιώση τὴν ἐπισφαλῆ του ὑγεία.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Τὸ Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας μᾶς μεταδίδει τὴν εὐχάριστον εἴδησιν τῆς τελέσεως τῶν ἀρραβώνων ἐν Καΐρῳ, τοῦ κ. Στράτη Κωλέττη μετὰ τῆς δεσποινίδος Βενετίας Π. Μπαγάνη.

Συγχαίρομεν θερμῶς τοὺς μνηστευθέντας καὶ τοὺς εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Η ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΥΟ ΧΡΥΣΟΘΗΡΩΝ

Μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία ποὺ μοιάζει μὲ μυθιστόρημα. Τί ἀνεκάλυψε μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ σ' ἕνα ἐρημονῆσι τοῦ Παγωμένου Ὠκεανοῦ. Ἕνα πτῶμα μέσα σὲ μιὰ καλύβα. Τὰ τραγικὰ ἀπομνημονεύματα. Στὸ «νησὶ τῶν Γαλάζιων Ἀλεπούδων». Ἀναζητῶντας χρυσάφι ... Ἀνάμεσα στοὺς Σαμογέτας. Ὁ Ἰάπων πιλότος Κοτζού. Τὰ μαρτύρια ἀρχίζουν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

I

ΜΙΑ ἀποστολὴ μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Ρῶσσο μηχανικὸ Β. Ν. Μπεγκίτσεφ, ἐπεσκέφθη κατὰ τὸ περασμένο καλοκαῖρι ὅλα τὰ νησιὰ τοῦ Βορείου Παγωμένου Ὠκεανοῦ γιὰ ἐπιστημονικοὺς σκοπούς. Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἔρημα νησιὰ αὐτά, σὲ ἀπόστασι 12 μιλλίων ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο Πρεομπρατζένσκι, οἱ ἐξερευνηταὶ συνάντησαν ἔξαφνα μιὰ καλύβα καινουργιοκτισμένη. Περίεργοι οἱ ἐξερευνηταὶ μπῆκαν στὴν καλύβα μέσα καὶ ἐκεῖ ἀντίκρυσαν περίτρομοι ἕνα πτῶμα, σὲ κατάστασι ἀποσυνθέσεως, ἀρκετὰ προχωρημένης.

Κοντὰ στὸ νεκρό, ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι, βρισκόταν ἕνα τετράδιο ντυμένο μὲ κερόπανο. Στὴν πρώτη σελίδα τοῦ τετραδίου αὐτοῦ, ἦταν γραμμένη μὲ μολύβι ἡ ἐπιγραφή: «Γ' ἀπομνημονεύματα τῆς ζωῆς μας».

Τὰ ἀπομνημονεύματα αὐτὰ περιελάμβαναν τὶς τρομερὲς περιπέτειες δυὸ Ρώσσων χρυσοθηρῶν, τοῦ Γκάρκιν καὶ τοῦ Σεμενώφ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πάει στὸ ἀκατοίκητο αὐτὸ νησὶ τοῦ Πόλου, γιὰ νὰ πλουτίσουν.

Ὡστόσο μόνο ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε βρεθεῖ νεκρὸς ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς. Ὁ Δημήτρης Γκάρκιν, αὐτὸς δηλαδὴ ὁ ὁποῖος εἶχε γράψει καὶ τ' ἀπομνημονεύματα. Ὁ ἄλλος, ὁ σύντροφός του Σεμενώφ, τί εἶχε γίνει;...

Ὁ κ. Μεγκίτσεφ καὶ οἱ σύντροφοί του, ἀφοῦ διάβασαν τ' ἀπομνημονεύματα, ἄρχισαν δραστήριες ἀναζητήσεις στὸ νησί, καὶ ἔτσι ἀνακάλυψαν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ βουνοῦ ποὺ ὀρθωνόταν στὴ μέση τοῦ νησιοῦ, ἕνα δεύτερο πτῶμα μισοφαγωμένο ἀπ' τὰ θηρία... Ἦταν τὸ πτῶμα τοῦ Σεμενώφ...

Ἕνα τρομερὸ δρᾶμα εἶχε ἐκτυλιχθεῖ στὸ ἐρημονῆσι αὐτό... Ἕνα δρᾶμα τοῦ ὁποίου ὅλη τὴ φρίκη καὶ τὸ μυστήριο ἀπεκάλυψαν τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Γκάρκιν. Ἂν καὶ εἶνε γραμμένα μὲ σύντομες σημειώσεις, χωρὶς καμμιὰ φιλολογικὴν ἀξίωσι, τ' ἀπομνημονεύματα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἕνα τραγικὸ ντοκουμέντο μεγάλης ἀξίας, γιατί περιέχουν τὴν ἀφήγησι τῆς ἡρωϊκῆς πάλης ἐναντίον τῆς ἀδυσώπητης φύσεως δυὸ τολμηρῶν χρυσοθηρῶν, μιᾶς πάλης στὴν ὁποία ἡ ἀπελπισία διεδέχετο τὴν ἐλπίδα καὶ ἡ ἐλπίδα τὴν ἀπελπισία, καὶ ἡ ὁποία τελείωσε τόσο τραγικὰ γιὰ τὸν Γκάρκιν καὶ τὸ Σεμενώφ.

Σὲ ὅλο τὸν κόσμο ἕνας μονάχα ἄνθρωπος ἤξερε ποῦ οἱ δυὸ τολμηροὶ χρυσοθῆρες εἶχαν πάει νὰ βροῦν τὴν τύχη τους. Ἕνας Γιαπωνέζος πλοηγός, ὀνομαζόμενος Κοτζοῦ. Ὁ Γιαπωνέζος αὐτός, συνηθισμένος στὰ δύσκολα ταξείδια στὶς παγωμένες θάλασσες τοῦ Πόλου, ἐξ ἐπαγγέλματος φαλαινοθήρας καὶ προμηθευτὴς τροφίμων στὰ πλοῖα ποὺ διασχίζουν τὸ Βερίγγειο πορθμό, εἶχε ὁδηγήσει τοὺς δυὸ χρυσοθήρας στὸ ἐρημονῆσι τῆς Πολικῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος εἶχε βαφτίσει «Νησὶ τῶν Γαλάζιων Ἀλεπούδων» καὶ τοὺς εἶχε ὑποσχεθεῖ νὰ ξαναπάη τὸν ἑπόμενο χρόνο νὰ τοὺς ἐφοδιάση μὲ τρόφιμα. Πράγματι δὲ ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσί του... Μὰ τὸ δεύτερο χρόνο, τοῦ κάκου οἱ δυὸ Ρῶσσοι τὸν περίμεναν... Τοὺς εἶχε ἐγκαταλείψει καὶ ἡ ἐγκατάλειψις αὐτὴ ἦταν ὁ θάνατός τους...

Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Δημήτρη Γκάρκιν, τῶν ὁποίων τὴ δημοσίευσι ἀρχίζουμε παρακάτω, περιγράφουν μὲ τὸ πιὸ συγκλονιστικὸ τρόπο τὴν φριχτὴ αὐτὴ τραγῳδία.

22 Ἰουνίου.— Ὁ Γιαπωνέζος πλοηγὸς Κοτζοῦ μᾶς ἀποβίβασε σ' ἕνα χωριό, κατοικούμενο ἀπὸ Σαμογέτας, στὴν ἀκτὴ τοῦ Ἀταμπάρ. Ἔφυγε τὴν ἄλλη μέρα, ἀφίνοντάς μας μιὰ βάρκα μὲ τὰ πανιά της καὶ τὰ ἐξαρτήματά της.

Ἕνας περίεργος φόβος μᾶς ἐκυρίευσε μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Κοτζοῦ. Βλέποντας τὸ πλοῖο του ν' ἀπομακρύνεται σταθήκαμε γι' ἀρκετὴ ὥρα ἀμίλητοι καὶ συλλογισμένοι μὲ μι' ἀγωνία μέσα στὴν καρδιά, σὰν νὰ προαισθανόμαστε ποιὸ τρομερὸ μέλλον μᾶς ἐπερίμενε. Ὡστόσο, πρὶν μᾶς ἀποχαιρετήσει, μᾶς ὑποσχέθηκε πὼς θἄρθῃ τὸ ἐρχόμενο καλοκαῖρι νὰ μᾶς συναντήση σ' ἕνα γειτονικὸ νησί, τὸ ὁποῖο αὐτὸς ὀνομάζει «Νησὶ τῶν Γαλάζιων Ἀλεπούδων». Μᾶς ὑποσχέθηκε ἀκόμα νὰ μᾶς φέρη ἀλεῦρι, ἀλάτι, διατηρημένο κρέας, ἐργαλεῖα καὶ προμήθειες κάθε εἴδους.

Ὡς τὶς δέκα Ἰουλίου, ἐπισκεφθήκαμε ὅλους τοὺς καταρράκτες καὶ τὰ ποτάμια τῶν περιχώρων, μὰ παντοῦ βρήκαμε ἄλλους χρυσοθήρας νὰ σκάβουν μὲ λύσσα τὴ γῆ γιὰ νὰ βροῦν χρυσάφι καὶ νὰ μὴ βρίσκουν τίποτε...

Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς ἀποφασίσαμε νὰ πᾶμε στὸ νησὶ τῶν «Λευκῶν Ἀλεπούδων» γιὰ τὸ χῶμα τοῦ ὁποίου λένε ἐδῶ ὅτι εἶνε πολὺ πλούσιο σὲ χρυσάφι.

12 Ἰουλίου.— Ταξειδεύουμε ἀπὸ τὸ πρωΐ, μὲ πυκνὴ ὁμίχλη. Ξεκινήσαμε πρὶν ἀκόμα χαράξει. Κατὰ τὸ μεσημέρι τέλος ἡ ὁμίχλη διαλύθηκε. Ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη ὁδηγούμεθα ἀπὸ τὴν πυξίδα, ὅπως μᾶς εἶχε συμβουλέψει ὁ Κοτζοῦ. Συναντήσαμε ὀγκοπαγιὲς ποὺ ἔλαμπαν κάτ' ἀπ' τὸν ἥλιο σὰν πολύχρωμες φωτιές. Αὐτὸ κάνει κακὸ στὰ μάτια. Εἴδαμε ἕνα σμῆνος κύκνων τόσο πολυάριθμο, ὥστε, καθὼς πετοῦσαν, σχημάτιζαν ἕνα θόλο πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα. Ὁ Σεμενὼφ πυροβόλησε στὴν τύχη καὶ σκότωσε πολλοὺς ἀπ' αὐτούς. Ἐπίσης ἀπάνω σ' ἕνα ὀγκόπαγο εἴδαμε ἕνα θαλάσσιο ἄλογο ποὺ φαινόταν σὰν νὰ μὴ μᾶς φοβᾶται καθόλου.

Τέλος, κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, φτάσαμε στὸ «Νησὶ τῶν Γαλάζιων Ἀλεπούδων». Εἶνε ἀκριβῶς ὅμοιο, ὅπως μᾶς τὸ περιέγραψε ὁ Κοτζοῦ. Τὸ περιβάλλει μιὰ ἀπότομη ἀκτή, ποὺ βυθίζεται μέσ' στὴ θάλασσα. Στὴ μέση τοῦ νησιοῦ, ὑψώνεται ἕνα βουνὸ καὶ ὅλη σχεδὸν ἡ ἔκτασί του εἶνε σκεπασμένη ἀπὸ δάση καὶ σύνδεντρα... Χῆνες, κύκνοι, πάπιες, καθὼς πλησιάζαμε στὴν ἀκτή, πετοῦσαν ὅμοιες μ' ἕνα σύννεφο ἀπὸ χιόνι ποὺ τὸ σηκώνει ὁ ἄνεμος... Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, βλέπαμε μαύρους ὄγκους ποὺ βυθιζόντουσαν μὲ πάταγο στὸ νερό: ἦταν φῶκες καὶ θαλάσσια ἄλογα...

15 Ἰουλίου.— Κόψαμε ξύλα. Ὑπάρχουν καλὰ ἔλατα ἐδῶ. Ἑτοιμάζουμε τὴν ξυλεία ποὺ θὰ μᾶς χρειαστῆ γιὰ νὰ χτίσουμε τὴν καλύβα, ἡ ὁποία θὰ μᾶς στεγάση.

16 Ἰουλίου.— Ἐνῷ ὁ Βασίλης Σεμενὼφ καταγινόταν μ' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἐγὼ ἀκολούθησα τὸ ρέμα τοῦ μεγαλείτερου ποταμιοῦ ποὺ τρέχει μέσ' στὸ νησί, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψω ἴχνη παρουσίας χρυσοῦ. Συνάντησα πράγματι μερικὲς πρασινωπὲς φλέβες. Αὐτὸς εἶνε καλὸς οἰωνός!

23 Ἰουλίου.— Ἡ καλύβα μας ἐτελείωσε! Χτίσαμε ἐπίσης ἀπὸ πέτρες ἕνα τζάκι, μά, ἐπειδὴ δὲν εἴμαστε περίφημοι χτίστες, δὲν κατορθώσαμε νὰ φτιάξουμε καὶ καπνοδόχο. Ἔτσι—τί νὰ κάνουμε;—θὰ ὑποφέρουμε τὸν καπνό.

25 Ἰουλίου.— Σήμερα ὥς τὸ μεσημέρι ἐπικρατοῦσε ὁμίχλη παγωμένη, ὑγρή, πυκνὴ καὶ διαπεραστική. Ἀπ' αὐτὸ φαίνεται ὅτι οἱ παγετῶνες θ' ἀρχίσουν σὲ λίγο. Κόψαμε ξύλα, καὶ μαζέψαμε στὴν καλύβα μας πολλὰ κλαδιὰ καὶ φύκια ξερά, ποὺ θὰ τὰ χρησιμοποιήσουμε γιὰ ν' ἀνάβουμε φωτιά.

10 Αὐγούστου.— Ἀφθονία ψαριῶν στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ σὲ ὅλα τὰ ρέμματα τοῦ νησιοῦ. Ἑτοιμάζουμε τὰ δίχτυα μας. Ἔχουμε ἕνα βαρέλι γιὰ νὰ φυλᾶμε ἁλατισμένα τὰ προϊόντα τῆς ἁλιείας μας.

15 Αὐγούστου.— Τὰ ψάρια εἶνε τόσο ἄφθονα, ὥστε τὰ πιάνουμε μὲ τὰ χέρια μας. Ὑπάρχουν προπάντων ψάρια ποὺ ἐμεῖς οἱ Ρῶσσοι τὰ λέμε: «κέττες» καὶ «γκορμοῦσες» καὶ πολλὰ ψάρια μὲ ἀσημένια λέπια ποὺ μοιάζουν μὲ ρέγγες. Τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ψάρια ποὺ πιάσαμε, τὰ βάλαμε ἁλατισμένα στὸ βαρέλι μας. Τἄλλα μισά, τὰ κρεμάσαμε σ' ἕνα σκοινὶ στὸ ὕπαιθρο, ἐκτεθειμένα στὸν ἀέρα τοῦ πελάγους γιὰ νὰ παστώσουν. Ψάρια ἁλατισμένα καὶ παστωμένα αὐτὴ θὰ εἶνε στὸ ἑξῆς ἡ κυριωτέρα τροφή μας.

20 Αὐγούστου.— Περάσαμε μιὰ νύχτα πολὺ ἀνήσυχη. Ἡ ἀλεποῦδες μαλλώνανε σὰν λυσσασμένοι σκύλλοι γύρω ἀπ' τὰ κεφάλια καὶ τὰ σπλάχνα τῶν ψαριῶν ποὺ εἴχαμε πετάξει κατὰ ἑκατοντάδες στὴν ἀκρογιαλιά. Θέλησα νὰ τὶς διώξω, πυροβολῶντας τες. Φαίνεται πὼς σκόπευσα καλά, γιατί εἶδα μιὰ ἀλεποῦ ποὺ ἀπομακρυνόταν κουτσαίνοντας.

25 Αὐγούστου.— Ἡ ὁμῖχλες γίνονται ὁλοένα πιὸ πυκνές. Σήμερα ἀνακάλυψα μιὰ κοιλάδα πολὺ στενή, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ἔχη χρυσάφι. Ἕνα ρυάκι μὲ ὡδήγησε ὥς αὐτὴ τὴν κοιλάδα, στῆς ὁποίας στὸ κατώτερο μέρος ὑπάρχει μιὰ δεξαμενὴ ἀπὸ ἄργιλλο καὶ πέτρες. Ὅλα τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ ποὺ παρασύρει τὸ ρέμμα τοῦ ρυακιοῦ κατακάθονται σ' αὐτὴ τὴ δεξαμενή. Ἔτσι θὰ διευκολυνθοῦμε πολὺ στὶς ἀναζητήσεις μας. Κατώρθωσα σήμερα νὰ βγάλω μιάμιση λύτρα φυσικοῦ χρυσοῦ καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἄφησα πολὺ χωρὶς νὰ τὸ πάρω..

30 Αὐγούστου.— Κάθε μέρα μαζεύουμε χρυσάφι σ' αὐτὴ τὴν κοιλάδα. Σήμερα, ἐνῷ θαύμαζα ἕνα βῶλο χρυσοῦ, ὁ Σεμενὼφ ἀνακάλυψε ἕναν ἄλλο στὸ στόμιο τοῦ ρυακιοῦ. Ἔτσι μαζέψαμε 8 περίπου κιλά. Βρῆκα ἐκτὸς τῶν ἄλλων στὴν κοιλάδα καὶ μιὰ πολύτιμη πέτρα κόκκινη, ποὺ θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο ρουμπίνι.

1 Σεπτεμβρίου.— Τὸ κρύο ἔπιασε καλά... Διὰ μιᾶς ἡ θερμοκρασία κατέβηκε 15 βαθμοὺς κάτω ἀπ' τὸ μηδέν. Καί, ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, φυσάει διαβολεμένος ἀέρας!... Ὅταν σὲ χτυπάη στὸ πρόσωπο ἔχεις τὴν ἐντύπωσι πὼς σὲ καίει πυρωμένο σίδερο... Ὁ Σεμενὼφ πῆγε σήμερα, παρ' ὅλο τὸ κρύο, νὰ κυνηγήση σ' ἕνα βαλτῶδες δάσος. Γυρίζοντας, ἔφερε μερικοὺς τσαλαπετεινούς. Μοῦ εἶπε πὼς εἶδε ἕνα ζευγάρι ρείνων καὶ πὼς ἄκουσε μιὰ ἀρκοῦδα νὰ μουγκρίζη... Ὁ χειμῶνας ἀρχίζει τρομερός... Πῶς θὰ τὸν περάσουμε... Ὁ Θεὸς ἂς μᾶς φυλάξει...

***ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ**: Ἡ τρομερὴ διαχείμασις στοὺς πάγους.—Ἡ ἐκδίκησις τῶν Σαμογετῶν.— Χριστούγεννα στὸν Πόλο.—Μιὰ φριχτὴ ὀπτασία.— Τὸ προμήνυμα τοῦ θανάτου, κλπ. κλπ.*

Βλέποντας τὸ πλοῖο τοῦ Κοτζού, ν' ἀπομακρύνεται σταθήκαμε πολλὴ ὥρα, ἄφωνοι κι' ἀπελπισμένοι μὲ μιὰ ἀγωνία μέσα στὴν καρδιά...

ΣΟΦΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἀπὸ τοὺς ἐπαγγελματίας ἐκεῖνοι ποὺ ὑπόκεινται περισσότερο σὲ βλάβες τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε οἱ σιδηρουργοί, οἱ κλειθροποιοί, οἱ λιθοξόοι, οἱ πυροτέχναι, οἱ ὁπλοποιοί, οἱ μηχανικοί, οἱ ἐργάται χυτηρίων, μεταλλείων, ἀτμομηχανῶν κλπ.

— Κατὰ δεύτερον λόγον κινδυνεύουν νὰ πάθουν ἀπ' τὰ μάτια τους εὐκολώτερα ἀπ' τοὺς ἄλλους οἱ χτίστες, οἱ ξυλουργοί, οἱ ὑποδηματοποιοὶ κλπ.

— Ὅσοι ἐργάζονται σὲ ἐργοστάσια καλὰ θὰ κάνουν νὰ φοροῦν εἰδικὰ ματογυάλια τῶν ματιῶν, τὰ ὁποῖα προφυλάσσουν ἀπὸ διάφορα ἐπικίνδυνα θραύσματα.

— Μόλις πάθει κανεὶς τὴν παραμικρὴ βλάβη στὰ μάτια, πρέπει νὰ τρέξη ἀμέσως στὸ γιατρό. Γιατί πολλὲς φορὲς ἕνα ἀσήμαντο τραῦμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἂν δὲν γιατρευτῆ ἐγκαίρως, μπορεῖ νὰ ἔχη ὀδυνηρὲς συνέπειες.

— Κάθε ξένο σῶμα ποὺ εἰσχωρεῖ στὸ μάτι πρέπει νὰ βγαίνη ἀμέσως, γιατί προξενεῖ ἐρεθισμὸ καὶ εἶνε ἐνδεχόμενο νὰ παραβλάψη τὴν ὅρασι.

— Στὰ ἐγκαύματα τῶν ὀφθαλμῶν, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ γίνεται πλῦσις μὲ ἄφθονο νερὸ καὶ ἔπειτα νὰ ἀκολουθῆ ἡ κατάλληλη ἰατρικὴ θεραπεία.

— Ὅταν παθαίνη κανεὶς ἔγκαυμα ἀπὸ σβυσμένο ἀσβέστη, πρέπει νὰ καταφεύγη στὸ σακχαροῦχον ὕδωρ, στὸ ἁλατοῦχον δέ, ὅταν τὸ ἔγκαυμα ὀφείλεται σὲ νιτρικὸ ἄργυρο.

— Τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νὰ καταπραΰνη κανεὶς τοὺς πόνους τῶν ματιῶν εἶνε νὰ τὰ ἀλείφη μὲ βαζελίνη καὶ κοκαΐνη.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Σπήλιου Χαραμῆ: «Ὑγιεῖς Ὀφθαλμοί»).

ΜΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ζοῦσε ἕνα παλληκάρι ποὺ ἤθελε νὰ παντρευτῆ. Ἀλλὰ γιὰ νἆναι πιὸ σίγουρο, ἀποφάσισε νὰ πάη σ' ἕνα φρόνιμο καὶ πολύξερο φίλο του γιὰ νὰ ζητήση τὴ συμβουλή του. Μιὰ λοιπὸν καὶ δυό, κινάει καὶ πάει καὶ τὸν βρίσκει.

— Ἀγαπῶ μιὰ κοπέλλα καὶ θέλω νὰ τὴν πάρω γυναῖκα μου, τοῦ λέει.

— Πάρτην, ἀποκρίνεται ὁ φίλος του.

— Μὰ δὲν ἀρέσει στοὺς γονειούς μου καὶ δὲν θέλω νὰ τοὺς στενοχωρήσω.

— Μὴν τὴν παίρνης.

— Ἂν δὲν τὴν πάρω, θἆμαι δυστυχισμένος σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

— Πάρτην!

— Τὸ κακὸ εἶνε πὼς εἶμαι φτωχὸς κι' ἅμα παντρευτοῦμε δὲν ξέρω πῶς θὰ τὰ περνάη, γιατ' εἶνε καλομαθημένη.

— Μὴν τὴν παίρνης!

— Μὰ μὲ ἀγαπᾶ καὶ τὴν ἀγαπῶ. Θὰ ἐργαστοῦμε καὶ θὰ ζήσουμε.

— Πάρτην!

— Μὰ ἂν ἀποχτήσουμε οἰκογένεια, τί θὰ γίνη;

— Μὴν τὴν πάρης!

— Εἶνε τόσο ἔμμορφη καὶ καλή.

— Πάρτην.

— Φοβοῦμαι τὰ λάγια τοῦ κόσμου, ἅμα τὴν πάρω.

— Μὴν τὴν πάρης!

— Τί πάρτην καὶ ξεπάρτην! φώναξε τότε τὸ παλληκάρι ἀγανακτισμένο. Δός μου ἐπὶ τέλους μιὰ σωστὴ συμβουλή. Τί θἄκανες ἐσύ, ἂν ἤσουν στὴ θέσι μου;

— Ἄκουσε, φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ φίλος του. Ἡ συμβουλὴ ποὺ ἔχω νὰ σοῦ δώσω εἶν' αὐτή: Ὅταν σημάνη ὁ ἑσπερινός, νὰ πᾶς στὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ νὰ κάνης ὅ,τι σοῦ πῆ ἡ καμπάνα της...

— Μὰ ἡ καμπάνα δὲν ἔχει μιλιά...

— Ἔχει γιὰ ὅσους ξέρουν νὰ τὴν ἀκοῦν. Πήγαινε καὶ δοκίμασε νὰ τὴν ἀκούσης.

Τὸ παλληκάρι τράβηξε γιὰ τὴν ἐκκλησιὰ συλλογισμένο. Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ κι' ἡ καμπάνα ἄρχισε νὰ σημαίνη. Κι' ὁ νέος ξεχώρισε μὲ χαρὰ τὰ λόγια της:

— Ντάν, ντάν, ντάν! (Πάρε-την!). Ντάν, ντάν, ντάν! (Πάρε—την!).

Χωρὶς λοιπὸν νὰ πονοκεφαλιάση περισσότερο, ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς νύφης, ἔδωσε τὸ λόγο του κι' ἀποφάσισε μαζύ της νὰ γίνη ὁ γάμος σὲ λίγες μέρες.

Ὅταν γίνηκε ὁ γάμος, ὁ γαμπρὸς προσκάλεσε ἀπ' τοὺς πρώτους καὶ τὸ φίλο του καὶ τὸν εὐχαρίστησε μὲ τὰ θερμότερα λόγια γιὰ τὴν πολύτιμη συμβουλὴ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει. Ὁ φίλος του ὅμως χαμογέλασε καὶ δὲν εἶπε τίποτε...

* * *

Πέρασ' ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε. Ἔξαφνα μιὰ μέρα ὁ φίλος δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ νεοπαντρεμμένου ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ φαινόταν σκυθρωπὸς καὶ στενοχωρημένος.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε.

— Τί νἄχω, καϋμένε! Ὡραία ἦταν ἡ συμβουλὴ ποὺ μοὔδωσες πέρσι. Τὴν ἄκουσα καὶ πῆγα χαμένος, ποὺ νὰ μὴν τὴν ἄκουγα ποτέ!

— Λυποῦμαι ποὺ σὲ βλέπω μετανοιωμένον, ἀλλὰ ἐγὼ ἴσα-ἴσα δὲν σοῦ εἶχα δώσει καμμιὰ συμβουλή.

— Ἐσὺ δὲν μὲ συμβούλεψες νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ εἰπῆ ἡ καμπάνα;

— Αὐτὸ μάλιστα, σοῦ τὸ εἶπα.

— Λοιπὸν ἡ καμπάνα μοῦ εἶπε νὰ τὴν πάρω. Τὴν πῆρα καὶ τὴν ἔπαθα!

— Δὲν πιστεύω νὰ φταίη ἡ καμπάνα. Μήπως δὲν τὴν ἄκουσες καλά;

— Τὴν ἄκουσα καὶ τὴν παράκουσα. Μοῦ φώναξε κάθε τόσο: πάρε—την! πά—ρε—την!...

— Δὲν τὸ πιστεύω. Γιὰ σύρε νὰ τὴν ἀκούσης ἀκόμα μιὰ φορὰ κι' ἔλα ἔπειτα νὰ μοῦ πῆς...

Ὁ νέος ἀποχαιρέτησε τὸ φίλο του λυπημένος καὶ κίνησε γιὰ τὸ σπίτι του. Ἦταν βέβαιος γιὰ κεῖνο ποὺ εἶχε ἀκούσει τὴν περασμένη χρονιὰ καὶ ἀποροῦσε πῶς ὁ φίλος του εἶχε ἀμφιβολίες.

Ἀφοῦ ὅμως ἡ ἐκκλησία βρισκόταν στὸ δρόμο του καὶ ζύγωνε ἡ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ, ἀποφάσισε νὰ περάση ἀπὸ κεῖ γιὰ νὰ τὴν ξανακούση.

Σὲ λίγο τὴν ἄκουσε πραγματικὰ νὰ σημαίνη, ἀλλὰ περίεργο... Ἡ καμπάνα τώρα ἔλεγε ἄλλα λόγια, δὲν ἔλεγε ἐκεῖνα τὰ περσινά. Ἔλεγε:

— Ἄ—σε—την! ἄ-σε-την!...

Ὁ νέος αἰσθάνθηκε τὸν οὐρανὸ νὰ γυρίζη ἀπὸ πάνω του. Μὰ πῶς μποροῦσε νἆχε κάνει ἕνα τέτοιο τρομερὸ λάθος; Πῶς ἔγινε καὶ δὲν κατάλαβε ἀπὸ τότε τὴν ἀληθινὴ σημασία τῶν λόγων της; Ἢ μήπως καὶ τότε καὶ τώρα ἡ καμπάνα δὲν μιλοῦσε παρὰ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του;...

ΑΠΟ ΤΟ ΗΡΩΪΚΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

ΜΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Δημοσιεύουμε παρακάτω ἕνα ἔγγραφο τῆς Ἐπαναστάσεως μεγάλης ἱστορικῆς σημασίας. Εἶνε μιὰ ἡμερησία διαταγή, χρονολογουμένη ἀπὸ τὶς 15 Φεβρουαρίου 1822 καὶ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν Κολοκοτρώνη, ὁ ὁποῖος βρισκόταν τότε στρατοπεδευμένος στὸ Στρέφι, ἕνα μικρὸ χωριὸ λίγο πιὸ ἔξω ἀπ' τὸν Πύργο. Στὸ ἔγγραφο αὐτὸ καθορίζεται μὲ ἀκρίβεια καὶ αὐστηρότητα ἡ τακτικὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθοῦν οἱ καπεταναῖοι κι' οἱ στρατιῶτες, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων.

«Καπεταναῖοι καὶ στρατιῶται Ἕλληνες, ὅσοι μ' ἀκολουθεῖτε εἰς τὴν ἐκστρατείαν μου ταύτην, ἰδοὺ πλέον ἐμακρύναμεν ἀπὸ τὰ σύνορα τῶν ἐπαρχιῶν μας καὶ ἐμβήκαμεν εἰς ξένα, ὅπου οἱ ἀδελφοί μας μᾶς προσμένουν ὡς σωτῆρας των, μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς. Ἡ παρουσία μας θέλει τοὺς ἐμψυχώσει καὶ ἀπὸ ἡμᾶς θέλουν λάβει παράδειγμα εὐταξίας. Χρεωστοῦμεν λοιπὸν ὅλοι ἐπίσης νὰ φυλαττώμεθα ἀπὸ κάθε ἀταξίαν, ἡ ὁποία μᾶς προξενεῖ κακὴν ὑπόληψιν. Διὰ τοῦτο δὲ λέγω:

1) Οἱ στρατιῶται ὅλοι νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς καπεταναίους των καὶ οἱ καπεταναῖοι εἰς τὸν στρατηγόν τους. Νὰ εἶνε πρόθυμοι, νὰ κάμνουν μὲ εὐπείθειαν ὅ,τι προστάσσονται καὶ κανεὶς νὰ μὴν ἀπειθήση ἢ παρακούση, ἐπειδὴ θέλει παιδεύεται αὐστηρῶς.

2) Οἱ καπεταναῖοι χρεωστοῦν νὰ προσέχουν τοὺς στρατιώτας των νὰ μὴν κάμνουν ἀταξίας, διότι οἱ καπεταναῖοι θέλει δίδουν λόγον εἰς τὸν στρατηγὸν διὰ κάθε ἀταξίαν ἀπὸ μέρους τῶν στρατιωτῶν.

3) Κανεὶς νὰ μὴν πειράξη ἢ ἁρπάξη πρᾶγμα, ἢ ἀρνὶ ἢ ὄρνιθα ἢ ὁποιον ἄλλο πρᾶγμα. Νὰ μὴν πειράξουν τὸν νοικοκύρην τοῦ κονακίου των, οὔτε κανένα πρᾶγμα τοῦ ὀσπιτίου του, οὔτε κρασί του, οὔτε κὰν εἰς κῆπον νὰ ἐμβαίνουν νὰ πειράζουν τὰ σπαρτά, οὔτε ἄλλο τι νὰ κάμνουν, οὔτε στρατιώτας χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ καπετάνου του, οὔτε καπετᾶνος χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ στρατηγοῦ, ἀλλὰ καθεὶς νὰ ζητῆ μὲ εὐταξίαν καὶ τιμὴν ὅ,τι εἶνε πρέπον.

4) Νὰ μὴν πιασθῆ κανεὶς ὅτι μεθύει ἢ πίνει κρασὶ ὑπὲρ τὸ πρέπον, ἀλλὰ καὶ τὸ πιοτόν τους νὰ εἶνε τακτικόν, ὁμοίως καὶ τὰ τραγούδια καὶ οἱ χοροὶ καὶ αἱ εὐθυμίαι νὰ ἔχουν μέτρον καὶ νὰ γίνωνται εἰς τὸν καιρόν τους καὶ νὰ μὴν κάμνωμεν ἁπλῶς ὅ,τι φθάνομεν εἰς κάθε καιρὸν καὶ τόπον.

5) Κανεὶς νὰ μὴν ἔχη ἄδειαν νὰ ρίψη τουφέκι στὸ σημάδι, οὔτε στρατιώτης χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ καπετάνου του, οὔτε καπετᾶνος χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ στρατηγοῦ του.

Δι' ὅλα ταῦτα προσέξατε, στρατιῶται, νὰ τὰ φυλάξη ὁ καθένας ἀπὸ καλήν του γνώμην, διὰ νὰ μὴν ὑποπέση εἰς παιδείαν. Ἡ εὐταξία θέλει μᾶς βοηθήσει μεγάλως εἰς τὸν σκοπόν μας. Ὅποιος πιασθῆ ὅτι παρέβη καμμίαν ἀπὸ ταύτας τὰς διαταγάς μου, αἱ ὁποῖαι ἀποβλέπουν εἰς τὴν κοινὴν ὠφέλειαν καὶ ἐλευθερίαν μας, θέλει παιδευθῆ αὐστηρῶς.

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης»

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Ἡ Θηρεσία Νόϋμαν καὶ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ! Οἱ «στιγματισμένοι» ποὺ τρέφονται μὲ νερό! Ὅπου καταργεῖται ὁ νόμος τῆς βαρύτητος! Ἡ προφητικὴ δύναμις καὶ ἡ τηλεπάθεια τῶν Ἁγίων. Τί γράφει ὁ Δοστογιέφσκυ γιὰ τοὺς ἐπιληπτικούς. Τί εἶδαν δυὸ ἐπιστήμονες ποὺ δημιούργησαν τεχνητὴ ἐπιληψία στὸν ἑαυτό τους, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

II

Εἴδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο τί ἀνεξήγητα καὶ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα προκαλεῖ ἡ πίστις, ὅταν εἶνε ἀκράδαντος καὶ εἰλικρινής. Σήμερα θὰ ἀναφέρουμε καὶ μερικὰ ἄλλα θαύματα τῆς πίστεως ἀκόμη πιὸ ἀξιοπερίεργα.

Οἱ ἀναγνῶστες μας θὰ θυμοῦνται βέβαια τὴν ἀναστάτωσι ποὺ προκάλεσε πρόπερσι σ' ὁλόκληρη τὴν δυτικὴ Εὐρώπη ἡ θρησκομανὴς χωριατοποῦλα Θηρεσία Νόϋμαν ἀπὸ τὸ Κόννερσρεϋτ τῆς Βαυαρίας. Ἡ νέα αὐτή, κάθε Παρασκευὴ περιέπιπτε σὲ μιὰ περίεργη, ληθαργικὴ κατάστασι καὶ τότε παρουσιαζόντουσαν στὸ σῶμα της διάφορα περίεργα σημάδια, σὰν νὰ εἶχε ὑποστεῖ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ! Ἔτσι, στὸ μέτωπό της φανερωνόντουσαν ματωμένα σημάδια σὰν νὰ εἶχε φορέσει τὸν ἀκάνθινο στέφανο, τὰ χέρια της καὶ τὰ πόδια της μάτωναν, σὰν νὰ τῆς τὰ εἶχαν τρυπήσει μὲ καρφιὰ καὶ ἀπὸ τὴν πλευρά της ἔτρεχε αἷμα, ὅπως ἀκριβῶς ἔτρεξε καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ, ὅταν τὸν τρύπησε μὲ τὴ λόγχη του ὁ στρατιώτης.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ, ἡ Νόϋμαν μονολογοῦσε ἀκατάπαυστα, ἀφηγουμένη σὲ ἄπταιστη ἀραμαϊκὴ διάλεκτο (δηλαδὴ στὴν γλῶσσα ποὺ ἐδίδασκε ὁ Χριστός), ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς σταυρώσεως καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ. Τὸ περιεργότερο δὲ ἀπὸ ὅλα ἦταν ὅτι ἡ νέα αὐτὴ δὲν ἔβαζε καμμιὰ τροφὴ στὸ στόμα της, ἐκτὸς ἀπὸ νερό! Ἐπίσης καὶ μιὰ ἄλλη νέα Γερμανίδα ἀπησχόλησε κατὰ παρόμοιο τρόπο τὸν τύπο καὶ τὴν κοινὴ γνώμη τῆς Εὐρώπης, κατὰ τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνος. Ὅπως ἡ πρώτη ἔτσι κι' αὐτὴ ἔπεφτε σ' ἐκστάσεις καὶ δὲν ἐτρέφετο μὲ τίποτε ἄλλο παρὰ μὲ νερὸ καὶ μὲ χυμὸ ἀπὸ φροῦτα!

Ἕνα ἄλλο φαινόμενο, ὀφειλόμενο ἐπίσης στὴ δύναμι τῆς πίστεως, εἶνε καὶ ἡ «αἰώρησις», δηλαδὴ ἡ δύναμις τὴν ὁποία ἔχουν ὡρισμένοι ἄνθρωποι νὰ καταργοῦν τὸν νόμο τῆς βαρύτητος γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ νὰ σηκώνονται μετέωροι στὸν ἀέρα!... Ἔτσι, μιὰ μέρα ὁ καθολικὸς ἅγιος Φίλιππος Νέρι, ἐνῶ λειτουργοῦσε στὴν ἐκκλησία, περιέπεσε σὲ ἔκστασι καί, μπροστὰ στὰ μάτια ἑκατοντάδων πιστῶν, ἀνυψώθηκε ὥς τὴν κορφὴ τοῦ τρούλλου τοῦ ναοῦ!...

Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρετηρήθη καὶ σ' ἕναν ἱερέα μιᾶς ἐκκλησίας τῆς Ραβέννας καὶ ἔγινε ἀφορμὴ ὥστε νὰ μεταβληθῆ ἡ ἐκκλησία αὐτὴ σὲ πραγματικὸ προσκύνημα.

Ἕνα ἄλλο φαινόμενο, ἀκόμη πιὸ περίεργο, συνέβη στὸ Γάλλο ἀββᾶ Βασίρ.

Ἐνῶ δηλαδή, κατὰ τὴν Κυριακὴ τῆς 8ης Σεπτεμβρίου 1911, ὁ ἀββᾶς αὐτὸς λειτουργοῦσε σὲ μιὰ ἐκκλησία τοῦ Παρισιοῦ, ἔξαφνα ἀπὸ τὴν ματωμένη καρδιὰ μιᾶς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, ἄρχισε πραγματικῶς νὰ τρέχη αἷμα!

Μὰ δὲν ἦταν αὐτὸ μόνο... Στὴν ἴδια ἐκκλησία, κατὰ τὸ διάστημα τῆς δεκαετίας ποὺ ἦταν ἐφημέριός της ὁ ἀββᾶς Βασίρ, ὥς τὸ 1921 δηλαδή, ὁπότε καὶ πέθανε, μάτωσαν ἐννέα εἰκόνες καὶ δεκατέσσαρες ὄστιες! Τί νὰ συνέβαινε τάχα; Ἔφτανε ἁπλῆ παρουσία τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοῦ κληρικοῦ σὲ μιὰ ἐκκλησία γιὰ νὰ κάνη τὶς εἰκόνες της νὰ ματώνουν; Ἢ μήπως ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ μεταβίβασι αἵματος ἀπὸ μακρυά, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον γίνεται καὶ ἡ μεταβίβασις τῆς σκέψεως; Ἄγνωστον...

* * *

Γιὰ τὴν τηλεπάθεια καὶ τὴν προφητικὴ δύναμι τῶν Ἁγίων ἔχουν γραφεῖ καὶ λεχθεῖ τόσα πολλά, ὥστε περιοριζόμαστε νὰ ἀναφέρουμε σχετικῶς μερικὰ σύγχρονα παραδείγματα.

Ἡ Ἀγγλὶς Ἰωάννα Σάουθκοττ, ἡ ὁποία ἐπωνομάσθη «ἡ Ἁγία τοῦ Ντέβονσιρ» καὶ ἡ ὁποία ἀπὸ ἁπλῆ ὑπηρέτρια κατώρθωσε νὰ γίνη ἀρχηγὸς θρησκευτικοῦ τάγματος, πεθαίνοντας, κατὰ τὸ 1810, ἄφησε μιὰ διαθήκη μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἀνοιχθῆ μετὰ 100 χρόνια ἀπὸ τοῦ θανάτου της. Πραγματικῶς στὰ 1910, ἡ διαθήκη αὐτὴ ἀνοίχτηκε καὶ ἀπὸ τὰ γραφόμενά της ἀπεδείχθη ὅτι ἡ μακαρίτισσα Σάουθκοττ ἦταν προικισμένη μὲ ἐξαιρετικὴ προφητικὴ δύναμι. Προφήτευε δηλαδὴ στὴν διαθήκη της γιὰ τὸν εἰκοστὸ αἰῶνα πῶς τὰ πρῶτα δέκα χρόνια του θὰ ἦταν χρόνια δοκιμασίας, πῶς θὰ προηγοῦντο μιᾶς μεγάλης καταστροφῆς, τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου δηλαδή, καὶ πῶς κατὰ τὴ διάρκειά τους θὰ γινόντουσαν δύο μεγάλοι πόλεμοι, (ὅπως καὶ ἔγιναν, ὁ πόλεμος τῶν Βόερς καὶ ὁ Ρωσσοϊαπωνικός), τέσσαρες φοβεροὶ σεισμοὶ (οἱ σεισμοὶ τῆς Καλαβρίας, τοῦ Σαντιάγο, τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου καὶ τῆς Μεσσήνης).

Στὴν ἀρχὴ ἀναφέραμε τὴν Θηρεσία Νόϋμαν, ἡ ὁποία, ὅταν πέφτη σὲ καταληψία, μιλάει ἀραμαϊκά. Ἡ Θηρεσία Νόϋμαν ὅμως δὲν εἶνε ἡ μόνη ποὺ παρουσιάζει τὸ φαινόμενο αὐτό. Ὁ ἰατρὸς Μιχαὴλ Χὸλ ἀναφέρει σχετικῶς πῶς ὅταν μαζεύονται γιὰ νὰ προσευχηθοῦν οἱ Ἄγγλοι αἱρετικοὶ Ἰρβιγκιανοὶ (ποὺ ὀνομάζονται ἔτσι ἀπὸ τὸν ἱδρυτὴ τῆς αἱρέσεώς τους Ἐδουάρδο Ἴρβιγκ), ἀρχίζουν νὰ ὁμιλοῦν σὲ μιὰ γλῶσσα ἄγνωστη καὶ τελείως ἀκατάληπτη «μὲ τέτοια δύναμι φωνῆς καὶ τέτοια ὀξύτητα στὸν τονισμό, ὥστε ἡ τρίχες του σηκώθηκαν ἀπὸ ταραχὴ καὶ τρόμο, ὅταν τοὺς ἄκουσε».

Ὅπως ἀπέδειξαν αἱ νεώτεραι ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἁγίους ποὺ ἔβλεπαν ἐμπρός τους ὀπτασίες, κατελαμβάνοντο ἀπὸ ἕνα εἶδος ἐπιληψίας.

Ὁ μεγάλος Ρῶσσος συγγραφεὺς Δοστογιέφσκυ, ὁ ὁποῖος ὑπέφερε συχνὰ ἀπὸ κρίσεις ἐπιληψίας, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα του κάνει μιὰ ζωντανὴ καὶ ἀκριβεστάτη περιγραφὴ τῶν ὅσων αἰσθάνεται ὁ ἐπιληπτικός: *«Ἐσεῖς οἱ ὑγιεῖς ἄνθρωποι»*, γράφει, *«δὲν μπορεῖτε νὰ βάλετε κἂν μὲ τὸ νοῦ σας τί ὑπέροχον αἴσθημα ὑπερτάτης ἀπολαύσεως κυριεύει τὸν ἐπιληπτικὸν ἕνα δευτερόλεπτο πρὶν ἀπὸ τὴν κρίσι του. Ὁ Μωάμεθ ἀναφέρει στὸ Κοράνιο του, ὅτι ἐπῆγε καὶ εἶδε τὸν Παράδεισο. Ὅλοι οἱ σοφοί... βλάκες ἰσχυρίζονται σχετικῶς ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε ψέμματα καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ἕνας κοινὸς ἀπατεών. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε ἀλήθεια. Ὁ Μωάμεθ δὲν εἶπε ψέμματα. Δίχως ἄλλο βρέθηκε στὸν Παράδεισο κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς ἐπιληπτικῆς κρίσεως, μιᾶς κρίσεως δηλαδὴ τῆς ἀρρώστειας ἀπὸ τὴν ὁποία ὑπέφερε, ὅπως ὑποφέρω καὶ ἐγώ. Δὲν γνωρίζω, ἂν ἡ ἀπόλαυσις αὐτὴ διαρκεῖ ὧρες ἢ λίγα λεπτὰ μόνον, ἀλλὰ πιστέψτε με πῶς ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς δὲν θὰ τὰ ἀντήλλασσα μ' αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησι»*.

Ἐνδιαφέροντα πειράματα γιὰ νὰ προκαλέση τεχνητὴ ἐπιληψία, ἔκανε τελευταῖα ὁ Οὐΐλλιαμ Τζέϊμς, καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρδ, μαζὺ μὲ τὸν φίλο του Α. Σάϊνκουδ. Εἰσέπνευσαν αἰθέρα, χλωροφόρμιο καὶ γελαστικὸ ἀέριον καὶ περιέπεσαν ἔτσι σὲ μιὰ κατάστασι παραπλήσιο τῆς ἐπιληψίας. Εἶχαν δηλαδὴ τὴν αἴσθησι, ὅτι ἄστραφτε καὶ βροντοῦσε καὶ ὅτι παρουσιαζόταν μιὰ οὐράνια λάμψις μέσα στὸ σκοτάδι, φαινόμενα πού, ὅπως περιγράφει ὁ Πλάτων, παρουσιαζόντουσαν στοὺς μεμυημένους στὰ Ἐλευσίνια μυστήρια καὶ πού, καθὼς βλέπουμε στὰς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων», παρουσιάστηκαν καὶ στὸν Παῦλο μπροστὰ στὴν Δαμασκό.

Τὰ ἴδια περίπου πειράματα ἔκανε καὶ τὰ ἴδια ἀποτελέσματα ἐπέτυχε καὶ ὁ δόκτωρ Μαξὶμ Μπὶνκ μὲ τὴν Μασκαλίνη. Ἡ Μασκαλίνη εἶνε ὁ χυμὸς ποὺ βγαίνει ἀπὸ τοὺς καρποὺς ἑνὸς μεξικανικοῦ κοκτοειδοῦς καὶ τὸν ὁποῖον οἱ Μεξικανοὶ πίνουν σὲ μικρότατες δόσεις καὶ μεθοῦν, ὅπως μεθάει κανεὶς μὲ τὸ ὄπιον καὶ μὲ τὸ χασίς.

* * *

Στὴν ἐποχή μας ἀπεδείχθη πῶς ὁ μαγνητισμὸς καὶ ὁ ὑπνωτισμὸς εἶνε συχνότατα πρώτης τάξεως θεραπευτικὰ μέσα γιὰ ὡρισμένες ἀσθένειες καὶ ἰδίως γιὰ ἀσθένειες τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἐπίσης καὶ ἡ δύναμις τῆς ὑποβολῆς εἶνε τώρα ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας. Φαινόμενα ποὺ ἐθεωροῦντο ἄλλοτε ὡς θαύματα ἢ ὡς μάγια, ἐπιτυγχάνονται σήμερα ἀπὸ ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπνωτιστὰς μπροστὰ σὲ πλῆθος θεατῶν ποὺ ἔχουν μαζευτεῖ γιὰ νὰ τοὺς ἰδοῦν καὶ νὰ διασκεδάσουν.

Ὡστόσο ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις ὅλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων δὲν ἀφαιρεῖ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀξία τῶν ἁγίων καὶ τὴν μεγάλη σημασία τῆς Πίστεως. Καὶ γιὰ τὸ ἡλιακὸ σύστημα καὶ γιὰ τὰ ἄστρα καὶ γιὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ νομιζόμενα ὑπερφυσικὰ καὶ ἀνεξήγητα φαινόμενα βρήκαμε καὶ δώσαμε μιὰ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι καὶ γνωρίζουμε πῶς οὔτε ἡ ἔκλειψις τοῦ ἡλίου γίνεται, ὅταν ὁ Θεὸς εἶνε ἀγανακτισμένος ἐναντίον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οὔτε πῶς ὁ σεισμὸς εἶνε «θεϊκὸν σημεῖον». Μολαταῦτα αὐτὸ δὲν σημαίνει πῶς πρέπει νὰ πάψουμε ν' ἀναγνωρίζουμε τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν παντοδυναμία τῆς πίστεως!...

ΛΑΪΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Ὁ λαὸς θεωρεῖ βασιληᾶ τῶν πουλιῶν ὄχι τὸν ἀητό, ἀλλὰ τὸν καλογιάννο, σύμφωνα μὲ τὴν ἑξῆς παράδοσι:

Ὅταν τὸν παληὸ καιρὸ τὰ πουλιὰ ζητῆσαν βασιληᾶ, ὁ Θεὸς τοὺς εἶπε πῶς βασιληᾶς τους θὰ γίνη ἐκεῖνος ποὺ θὰ πετάξη ψηλότερα. Τὰ πουλιὰ δεχτῆκαν καὶ ἄρχισαν ὅλα μαζὺ νὰ πετοῦν γιὰ νὰ ἰδοῦν ποιὸ θὰ φτάση σὲ μεγαλείτερο ὕψος. Ἀπ' ὅλα ψηλότερα πέταξε ὁ ἀετὸς καὶ φώναξε:

— Ποιὸς ἄλλος μπορεῖ νὰ πετάξη ψηλότερ' ἀπὸ μένα;

— Ἐγώ! ἀποκρίθηκε τότε ὁ καλογιάννος ποὺ εἶχε σκαλώσει κρυφὰ στὴ ράχη τοῦ ἀητοῦ καὶ ἔτσι ἀναδείχθηκε βασιλιᾶς ὅλων τῶν πουλιῶν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΑΝΛΕΫ

Ἕνα φτωχὸ ὀρφανὸ ποὺ τὸ περισυλλέγουν σ' ἕνα ἄσυλο. Τὸ ταξεῖδι γιὰ τὴν Ἀμερική. Βοηθὸς τοῦ καμαρότου στὸ ὑπερωκεάνειο. Ἡ υἱοθεσία τοῦ μικροῦ Τζών. Ρεπόρτερ στὸν «Κήρυκα τῆς Ν. Ὑόρκης». Ἕνας μοναδικὸς διάλογος. Πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Λίβινγκστον. Στὰ βάθη τῆς ἀπέραντης Ἀφρικῆς. Πῶς ὁ Στάνλεϋ βρῆκε τὸ χαμένο ἐξερευνητή. Ἡ πεποίθησις τοῦ Στάνλεϋ στὸν ἑαυτό του, κ.τ.λ.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ὅλη ἡ ζωὴ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ συνεχὴς καὶ ἀκατάβλητη δρᾶσις, μέσα στὶς περιπέτειες καὶ τοὺς κινδύνους. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν συγκαταλέγεται καὶ ὁ περίφημος ἐξερευνητὴς καὶ δημοσιογράφος Στάνλεϋ, τοῦ ὁποίου τὸ ἀληθινὸ ὄνομα ἦταν Τζὼν Ρόουλανδ, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν περιπετειώδη ζωὴ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε σήμερα.

Ὁ Στάνλεϋ ἦταν γυιὸς ἑνὸς φτωχοῦ κτηματίου, μὰ ἐπειδὴ ὀρφάνεψε σὲ ἡλικία τριῶν ἐτῶν, τὸν περισυνέλεξαν σ' ἕνα ἄσυλο, ὅπου καὶ σπούδασε. Ὅταν, σὲ ἡλικία δεκατριῶν ἐτῶν, βγῆκε ἀπὸ τὸ ἄσυλο, βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε, ἀπένταρος καθὼς ἦταν, στὴν πατρίδα του τὴν Ἀγγλία, ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε οὔτε τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ του νὰ πληρώση, κατώρθωσε νὰ προσληφθῆ ὡς βοηθὸς τοῦ καμαρότου σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο καὶ ἔτσι ταξείδεψε χωρὶς εἰσιτήριο.

Μόλις ἔφτασε στὴν Ἀμερική, ἕνας ἔμπορος τῆς Ν. Ὀρλεάνης, ὀνομαζόμενος Στάνλεϋ, ἐκτιμῶντας τὴ θέλησί του καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά του, τὸν ἐπῆρε κοντά του καὶ τὸν υἱοθέτησε, δίνοντάς του τὸ ὄνομά του. Μὰ ἔπειτ' ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ ἔμπορος αὐτὸς χρεωκόπησε καὶ ἔτσι, ὅταν ἀργότερα πέθανε, δὲν ἄφησε πεντάρα στὸ θετό του παιδί.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ προστάτου του, ὁ Στάνλεϋ—Ρόουλανδ, μὴ ξέροντας τί νὰ κάνη, ἔλαβε μέρος στὸν πόλεμο ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τῶν Μαύρων, ὁ ὁποῖος συνετάραξε τότε τὴν Ἀμερική. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἔγινε ρεπόρτερ στὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης», τὴν μεγαλειτέρα ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα, τῆς ὁποίας ὁ διευθυντὴς Γόρδων Μπέννετ ἀγαποῦσε νὰ περιστοιχίζεται πάντοτε ἀπὸ ἀνθρώπους ἀποφασιστικοὺς καὶ θαρραλέους.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας του στὸν «Κήρυκα», ὁ Στάνλεϋ ἐσημείωσε πολλὲς μεγάλες δημοσιογραφικὲς ἐπιτυχίες, ἡ ὁποῖες τὸν εἶχαν ἀνεβάσει στὴν ἐκτίμησι τοῦ διευθυντοῦ του.

Ἔτσι, μιὰ μέρα, ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ, ἔλαβε ἕνα κατεπεῖγον τηλεγράφημα τοῦ Μπέννετ, ὁ ὁποῖος βρισκόταν τότε στὸ Παρίσι, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν καλοῦσε νὰ πάη νὰ τὸν συναντήση τάχιστα στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα. Ἦταν τότε ἡ ἐποχὴ ποὺ εἶχε ἐξαφανιστεῖ στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς ὁ περίφημος ἐξερευνητὴς Λίβινγκστον.

Μόλις ὁ Στάνλεϋ ἔφτασε στὸ Παρίσι καὶ παρουσιάστηκε στὸν διευθυντή του, διημείφθη μεταξύ τους ὁ ἀκόλουθος χαρακτηριστικὸς γιὰ τὴ λακωνικότητά του διάλογος:

— Ξέρετε ποῦ βρίσκεται ὁ Λίβινγκστον; ρώτησε ὁ Μπέννετ τὸν Στάνλεϋ.

— Ὄχι! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Νὰ πᾶτε νὰ τὸν βρῆτε!

— Πηγαίνω, εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Στάνλεϋ.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Καὶ τὴν ἴδια ἡμέρα, ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ ξεκίνησε πηγαίνοντας νὰ βρῆ στὴν τύχη τὸ χαμένο ἐξερευνητή.

Στὶς 21 Μαρτίου 1871, ὁ Στάνλεϋ ἀποβιβάστηκε μαζὶ μὲ 46 ἄνδρες στὴν Ἀφρικὴ χαρούμενος, γεμᾶτος ἐνθουσιασμὸ καὶ ἐλπίδες. Σύνθημά του ἦταν ἡ λέξις: «Φόρβαρντ! (Ἐμπρός!).

Ὁ ἐξερευνητὴς δημοσιογράφος Στάνλεϋ.

Διέσχισε ἐρήμους ποὺ τὶς ἔψηνε ὁ ἥλιος, ὑποφέροντας τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὴ δίψα, ποτάμια πλατειὰ σὰν λίμνες, βάλτους, μέσα στοὺς ὁποίους, γιὰ νὰ τοὺς περάση, ἀναγκαζόταν νὰ χώνεται ὥς τὸν ὦμο, δάση παρθένα καὶ ἀτελείωτα... Βροχὲς κατακλυσμιαῖες ποὺ μετέβαλαν τὴ χώρα σὲ μιὰ ἀπέραντη θάλασσα τὸν σταματοῦσαν στὸ δρόμο του, θηρία ἄγρια τοῦ ἐπετέθησαν ἐπανειλημμένως, τὰ τρομερὰ ἀφρικανικὰ κουνούπια διέκοπταν τὶς λίγες ὧρες τοῦ ὕπνου του, οἱ ἀκόλουθοί του λιποτακτοῦσαν κι' ὁ ἴδιος τέλος, παρὰ τὸν χαλύβδινο ὀργανισμό του, προσβλήθηκε ἀπὸ μιὰ φοβερὴ δυσεντερία, ἡ ὁποία λίγο ἔλειψε νὰ τὸν ὁδηγήση στὸν τάφο. Μὰ ὁ Στάνλεϋ τὰ ὑπέφερε ὅλ' αὐτὰ χωρὶς νὰ χάνη τὸ θάρρος του.

Καὶ στὶς δυσκολώτερες ἀκόμη στιγμὲς τοῦ ταξειδιοῦ του ἔλεγε μὲ ἀποφασιστικότητα:

— Ὡρκίστηκα νὰ βρῶ τὸν Λίβινγκστον καὶ θὰ κρατήσω τὸν ὅρκο μου. Κανένας δὲν θὰ μὲ ἐμποδίση ἀπὸ τὸ ἔργο μου αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θάνατο. Μὰ ὄχι, οὔτε κι' ὁ θάνατος θὰ μ' ἐμποδίση, γιατί δὲν θὰ πεθάνω! Δὲν θέλω, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πεθάνω. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου, ὅτι θὰ βρῶ τὸν Λίβινγκστον. Ναί, τὸ πιστεύω αὐτό... Θὰ τὸν βρῶ! Θὰ τὸν βρῶ!...

Καὶ πράγματι τὸν βρῆκε.

Τὸν βρῆκε στὸ Οὐντζί, στὴν ἀνατολικὴ ὄχθη τῆς λίμνης Ταγκανίκας. Ἀλλ' ἂς δοῦμε καλύτερα πῶς περιγράφει ὁ ἴδιος ὁ Στάνλεϋ στὸ Ἡμερολόγιο τῶν περιπετειῶν του τὴν ἀνεύρεσι τοῦ Λίβινγκστον.

«Κατὰ τὶς 10 ἡ ὥρα τῆς 3 Νοεμβρίου 1871—ἔπειτα δηλαδὴ ἀπὸ ὀκτὼ μῆνες μετὰ τὴν ἀποβίβασί του στὴν Ἀφρική,—*συνάντησα στὸ δρόμο μου ἕνα καραβάνι μαύρων, προερχόμενο ἀπὸ τὸ Οὐντζί. Ἀμέσως ἔσπευσα νὰ ζητήσω ἀπ' αὐτοὺς διάφορες πληροφορίες. Τότε ἕνας μαῦρος μοῦ εἶπε:*

— «Ἕνας Μουζουνγκοὺ (λευκὸς ἄνθρωπος) βρίσκεται στὸ Οὐντζὶ πρὸ τριῶν ἑβδομάδων.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ μὲ ἔκανε ν' ἀνασκιρτήσω.

— Ἕνας λευκός; τὸν ρώτησα συγκρατῶντας μὲ δυσκολία τὴ συγκίνησί μου.

— Μάλιστα, μοῦ εἶπε πάλι ὁ μαῦρος.

— Καὶ πῶς εἶνε ντυμένος;

— Σὰν τὸν ἀφέντη! ἀπάντησε ὁ μαῦρος, δείχνοντας ἐμένα.

— Εἶνε νέος;

— Ὄχι. Εἶνε γέρος. Ἔχει ἄσπρες τρίχες. Κι' εἶνε ἄρρωστος.

— Ἀπὸ ποῦ ἦρθε;

— Ἀπὸ μιὰ χώρα ποὺ βρίσκεται στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ Οὐγκάνγκα, πολὺ μακρυά, πολὺ μακρυὰ καὶ ποὺ τὴ λένε Μανυέμα.

Μόλις ἄκουσα τὶς τελευταῖες αὐτὲς πληροφορίες τοῦ μαύρου, δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω ἕνα: «Οὔρρα!». Ἦταν ὁ Λίβινγκστον! Ὁ Λίβινγκστον!... Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία!...

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες βρισκόμουν στὸ Οὐντζὶ καὶ ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου τὸ χαμένο Λίβινγκστον».

Τὰ παπούτσια τοῦ Στάνλεϋ μετὰ τὰς περιπλανήσεις του πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Λιβινγκστον.

* * *

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, ὁ Λίβινγκστον πέθανε, δυὸ μεγάλαι ἐφημερίδες, ὁ «Κῆρυξ» τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τὰ «Ἡμερήσια Νέα» τοῦ Λονδίνου, ἀνέθεσαν στὸν Στάνλεϋ τὴν ἀρχηγία μιᾶς μεγάλης ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς γιὰ νὰ συνεχίση τὴν ἐξερεύνησι τῆς Ἀφρικῆς καὶ ν' ἀνακαλύψη τὶς πηγὲς τοῦ Νείλου. Ὁ Στάνλεϋ ἦταν ἤδη ἔνδοξος, μὰ ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ τὸν ἔκανε ἀθάνατο.

Ἡ ἀλήθεια σχετικῶς εἶνε ὅτι, σὰν τὸν Κολόμβο ὁ ὁποῖος ἐνῶ ἀναζητοῦσε τὶς ἀνατολικὲς Ἰνδίες, ἀνακάλυψε τὴν Ἀμερική, ἔτσι κι' ὁ Στάνλεϋ, ἀναζητῶντας τὸν Νεῖλο, ἀνακάλυψε τὸν Κόγκο, τὸ μεγαλείτερο ποταμὸ τῆς Ἀφρικῆς.

Τὸ ἔργο τῆς ἀποστολῆς βάστηξε 999 ἡμέρες καὶ οἱ ἐξερευνηταὶ διέσχισαν κατὰ τὴ διάρκειά της 11517 χιλιόμετρα, δηλαδὴ περισσότερο τοῦ ἑνὸς τετάρτου τοῦ γύρου τῆς γῆς.

Γιὰ τὴν ἀποστολὴ αὐτὴ ὁ Στάνλεϋ χρησιμοποίησε τὴ «Λαίδη Ἀλίκη», ἕνα ξύλινο πλοῖο, ποὺ μετεφέρθη ἀπὸ τὸ Λονδῖνο στὴν Ἀφρικὴ χωρισμένο σὲ ἕξη κομμάτια. Ἀπὸ τὶς ἀκτὲς πάλι τῆς Ἀφρικῆς τὸ μετέφεραν ὥς τὴ λίμνη Βικτώρια ἐπάνω στοὺς ὤμους των οἱ ἡράκλειοι ἰθαγενεῖς τῆς Ζατζιβάρης.

Μὲ τὸ πλοῖο αὐτὸ ὁ Στάνλεϋ ἐξερεύνησε ὅλη τὴν ἀπέραντη αὐτὴ ἀφρικανικὴ λίμνη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΠΡΟΥΜΜΕΛ, Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

Ὁ μεγαλείτερος κομψευόμενος τῶν αἰώνων. Ἡ πρώτη συνάντησις τοῦ Μπροῦμμελ καὶ τοῦ Ἄγγλου διαδόχου. Ἕνας βασιλεὺς ποὺ ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὸ ντύσιμό του. Ἡ περηφάνεια καὶ ἡ αὐθάδεια τοῦ Μπροῦμμελ. Πῶς ἐφέρετο πρὸς τοὺς ἀριστοκράτας. Ἡ ἱεροτελεστία τῆς τουαλέττας τοῦ Μπροῦμμελ. Τὰ πιὸ χαρακτηριστικά του ἀνέκδοτα. Τρεῖς κουρεῖς γιὰ ἕνα κεφάλι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α'.

Ὁ Ζὼρζ Μπροῦμμελ, ὁ «ὡραῖος τῶν ὡραίων», ὅπως τὸν ἔλεγαν στὴν ἐποχή του, θεωρεῖται ὡς ὁ πιὸ περίφημος κομψευόμενος ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν χωρῶν. Κανεὶς ποτὲ δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν φτάσῃ στὸ γοῦστο καὶ στὴ χάρι μὲ τὴν ὁποία ντυνόταν. Τὴ ζωὴ τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ δανδῆ, ὁ ὁποῖος ἔκανε τὸν ἴδιο τὸ βασιλέα τῆς Ἀγγλίας νὰ χλωμιάζῃ ἀπ' τὴ ζήλεια του γιὰ τὶς κοσμικές του ἐπιτυχίες καὶ γιὰ τὶς ἐρωτικές του κατακτήσεις, θὰ σᾶς διηγηθοῦμε σήμερα. Εἶνε μιὰ ζωὴ τρελλή, γεμάτη γλέντια καὶ διασκεδάσεις, μιὰ τραγικὴ καὶ σκληρὴ στὸ τέλος της.

* * *

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ προπερασμένου αἰῶνος, ἕνα πρωΐ, ὁ πρίγκηψ καὶ διάδοχος τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου Γεώργιος ἔκανε τὸν περίπατό του στὸ Γκρὴν-Πὰρκ τοῦ Λονδίνου, ὅπου συνήθιζε νὰ συχνάζῃ τότε ὅλη ἡ ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία. Στὸ πάρκο αὐτὸ ὑπῆρχε ἕνα κέντρο, τὸ ὁποῖο διατηροῦσε κάποιος κ. Σήρλ, γνωστὸς τοῦ πρίγκηπος καὶ ὅλων τῶν ἀριστοκρατῶν.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καθὼς ὁ πρίγκηψ Γεώργιος μπῆκε στὸ κέντρο τοῦ κ. Σήρλ, εἶδε κοντά του ἕνα νέο, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι γιὰ τὴν ὀμορφιά του καὶ τὴν κομψότητά του. Ἀμέσως ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτὸν καὶ ρώτησε σχετικῶς τὸν καταστηματάρχη, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπληροφόρησε πῶς ἦταν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Μπροῦμμελ, φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης.

— Ἅμα τελειώσῃς τὶς σπουδές σου, τί θέλεις νὰ γίνῃς; ρώτησε τότε ὁ πρίγκηψ τὸ νεαρὸ Μπροῦμμελ.

— Θέλω νὰ ὑπηρετήσω τὸ βασιλέα στὸ στρατό, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ὡραῖα, εἶπε ὁ πρίγκηψ. Ἅμα τελειώσῃς τὶς σπουδές σου, ἔλα νὰ μὲ βρῇς κ' ἐγὼ θὰ σὲ τοποθετήσω στὸ 10ο σύνταγμα τῶν Οὐσσάρων, τὸ σύνταγμά μου...

Ἔτσι, χάρις σ' αὐτὴ τὴ συνάντησι, ἀποφασίστηκε ἡ τύχη τοῦ μέλλοντος βασιλέως τῶν κομψευομένων. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Μπροῦμμελ ἄλλαξε ἐντελῶς. Σὰν νὰ καταλάβαινε τὸ ρόλο ποὺ ἔμελλε σὲ λίγο νὰ παίξῃ, ἄρχισε νὰ ντύνεται ὅσο μποροῦσε πιὸ κομψά, παίρνοντας στὴν ἀρχὴ ὡς μοντέλλο του τὸ ντύσιμο τοῦ Ἄγγλου διαδόχου. Πράγματι ὁ πρίγκηψ Γεώργιος ντυνόταν περίφημα καὶ ἀφιέρωνε ὅλη τὴ ζωή του, ὄχι γιὰ νὰ μάθῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βασιλέως, γιὰ τὸ ὁποῖο προωριζόταν, μὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ τὸ πάθος ποὺ εἶχε νὰ ἀρέσῃ στοὺς ἄλλους καὶ νὰ γοητεύῃ ὅσους τὸν ἐπλησίαζαν. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώνῃ δὲ αὐτὸ κατέφευγε στὰ πιὸ ἀφάνταστα μέσα.

«Ἔτσι—γράφει ὁ βιογράφος τοῦ πρίγκηπος—μιὰ μέρα ἔβαλε καὶ τοῦ ἐπῆραν τρεῖς φορὲς αἷμα γιὰ νὰ φαίνεται χλωμὸς καὶ ἀδύνατος, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἔτσι θὰ κατώρθωνε νὰ συγκινήσῃ τὶς καρδιὲς μερικῶν κυριῶν ποὺ τοῦ ἄρεσαν!...»

* * *

Ὁ Μπροῦμμελ, μετὰ τὴ γνωριμία του μὲ τὸ διάδοχο, ὄχι μόνο ἄρχισε νὰ κομψεύεται ὑπερβολικά, ἀλλ' ἔγινε ἀγέρωχος, περήφανος καὶ αὐθάδης. Χωρὶς καμμιὰ ἀφορμὴ ἔκοψε κάθε σχέσι μὲ τοὺς συμφοιτητάς του ποὺ ντυνόντουσαν χειρότερα ἀπ' αὐτόν, καθὼς καὶ μ' ἐκείνους ποὺ δὲν ἦσαν εὐγενεῖς ἢ πλούσιοι καὶ συνεπῶς δὲν μποροῦσαν νὰ τοῦ χρησιμεύσουν σὲ τίποτε. Μὰ καὶ στοὺς εὐγενεῖς φίλους του φερόταν πάντοτε περήφανα καὶ περιφρονητικὰ σὰν νἄταν ἀνώτερός τους. Σχετικῶς μὲ τὴν συμπεριφορά του αὐτή, ἔλεγε ἀργότερα στὴ λαίδη Στάνωπ:

— Ἂν πάψω ἐπὶ ὀχτὼ ἡμέρες νὰ ἀτενίζω τοὺς μαρκησίους περιφρονητικὰ καὶ νὰ φέρωμαι στοὺς πρίγκηπας σὰν ἀνώτερός τους, ἀσφαλῶς δὲν θὰ χρειαστῇ περισσότερος καιρὸς γιὰ νὰ μὲ ξεχάσουν ὅλοι. Ὁ κόσμος εἶνε ἠλίθιος καὶ ἐκμεταλλεύομαι τὴν ἠλιθιότητά του...

Μὲ τέτοιες ἀρχὲς πάει κανεὶς πολὺ μακρυά. Ἔτσι συνέβη καὶ μὲ τὸν Μπροῦμμελ. Μόλις τελείωσε τὶς σπουδές του κατετάχθη στὸ σύνταγμα τοῦ Ἄγγλου διαδόχου... Μὰ τὸ στρατιωτικὸ στάδιο δὲν τοῦ ἄρεσε καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ἀποκτήσει τὴ φιλία τοῦ διαδόχου, παρῃτήθη ἀπ' τὸ στρατὸ καὶ ἄρχισε νὰ ζῇ μέσα στοὺς αὐλικοὺς κύκλους, χωρὶς νὰ ἐξασκῇ καμμιὰ δουλειά, ἀφιερώνοντας τὸ μεγαλείτερο μέρος τοῦ καιροῦ του στὴν τουαλέττα του.

Πῶς ντυνόταν ὁ Μπροῦμμελ; Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε ποτὲ αὐτό, ἀκριβῶς γιατὶ ἡ ἱεροτελεστία τοῦ ντυσίματός του γινόταν πάντοτε τῶν θυρῶν κεκλεισμένων. Οἱ φίλοι του καὶ οἱ ἐπισκέπται του τὸν περίμεναν ἐν τῷ μεταξὺ στὸν ἀντιθάλαμο καὶ μόνο ὁ πρίγκηψ Γεώργιος μποροῦσε νὰ παρακολουθῇ τὴν τουαλέττα τοῦ εὐνοουμένου του δανδῆ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἦταν πραγματικὸ θαῦμα θαυμάτων ἀπὸ τὴν τουαλέττα τοῦ Μπροῦμμελ, ἦταν τὸ δέσιμο τῆς γραβάτας του, ἡ ὁποία κατὰ κανόνα ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα κομμάτι ἄσπρης μουσελίνας.

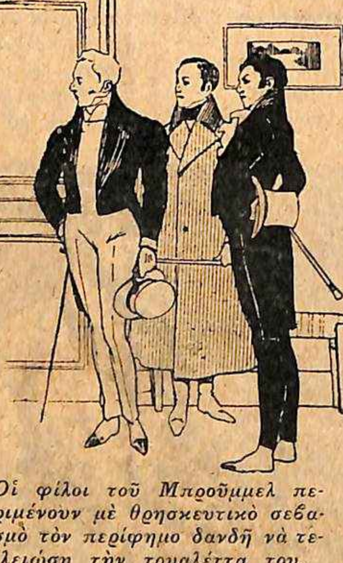

Οἱ φίλοι τοῦ Μπροῦμμελ περιμένουν μὲ θρησκευτικὸ σεβασμὸ τὸν περίφημο δανδῆ νὰ τελειώσῃ τὴν τουαλέττα του.

Μιὰ μέρα ἕνας ἀριστοκράτης, θαμπωμένος ἀπ' τὴ λάμψι ποὺ εἶχαν ἡ μπότες τοῦ Μπροῦμμελ, τὸν ἱκέτευσε:

— Δῶστε μου τὴ μάρκα τοῦ βερνικιοῦ τους.

— Γιὰ τὸ γυάλισμα τῶν παπουτσιῶν μου, τοῦ ἀπάντησε τότε ἐκεῖνος, χρησιμοποιῶ μόνο τὸν ἀφρὸ τῆς σαμπάνιας!

Μιὰ ἄλλη φορὰ πάλι, κάποιος ἄλλος τοῦ ζητοῦσε τὴ διεύθυνσι τοῦ κουρέως του.

— Ἔχω τρεῖς κουρεῖς, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μπροῦμμελ. Ἕναν γιὰ τοὺς κροτάφους, ἕναν γιὰ τὸ μέτωπο καὶ ἕναν γιὰ τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ.

Σιγὰ-σιγά, ὅσο ἡ ἐπιτυχία του μεγάλωνε, ὁ Μπροῦμμελ ἄρχισε νὰ φέρεται μ' αὐθάδεια καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν προστάτη του, τὸ διάδοχο τοῦ Θρόνου.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Μπροῦμμελ στὰ σαλόνια προκαλοῦσε ψιθύρους θαυμασμοῦ...

Μιὰ μέρα, ὁ πρίγκηψ εἶχε φορέσει σὲ μιὰ συγκέντρωσι τῶν ἀνακτόρων μιὰ καινούργια ρεντιγκότα. Ὁ διάδοχος περίμενε τὴν κρίσι τοῦ Μπροῦμμελ γιὰ τ' ροῦχο του μὲ τὴν ἴδια ἀγωνία ποὺ περιμένει τὴν κρίσι ἑνὸς μεγάλου συγγραφέως ἕνας νεαρὸς δραματουργός, ὁ ὁποῖος τοῦ παρουσιάζει τὸ ἔργο του. Ὁ Μπροῦμμελ ἔβαλε τότε τὸν πρίγκηπα νὰ κάνῃ μερικὲς βόλτες μπροστά του, καὶ ἐνῷ ἐκύτταζε τὴ ρεντιγκότα του μὲ ἀποστροφή, τοῦ εἶπε μὲ κάποιον οἶκτο στὴ φωνή του:

— Μά, ἀγαπητέ μου Γεώργιε, αὐτὸ τὸ λὲς ἐσὺ ρεντιγκότα;

Ὁ Μπροῦμμελ, μολονότι ἀπεκλήθη «ὡραῖος τῶν ὡραίων», δὲν ἦταν... ὡραῖος. Μὰ εἶχε ἀσύγκριτη χάρι στὶς κινήσεις του, εἶχε ὡραῖο ξανθὸ κεφάλι καὶ μιὰ γοητευτικὴ ἔκφρασι, γλυκειὰ καὶ σαρκαστικὴ συγχρόνως. Ἦταν ἐπὶ πλέον εὐφυέστατος, καταλάβαινε πολὺ ἀπὸ φιλολογία καὶ εἶχε τὴ μανία τῆς συλλογῆς κομψῶν ἀντικειμένων, παλαιῶν ἐπίπλων καὶ βιβλίων.

Ἡ ζωὴ τοῦ Μπροῦμμελ περνοῦσε ἔτσι μέσα στὸ παλάτι καὶ στὰ σαλόνια τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας. Ὅλοι τὸ θεωροῦσαν τιμή τους νὰ τὸν προσκαλοῦν στὰ σπίτια τους. Κάποτε ἕνας πάμπλουτος ἔμπορος τοῦ Λονδίνου τὸν ἱκέτευσε νὰ παρασταθῇ σὲ ἕνα γεῦμα του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ διαλέξῃ αὐτὸς τοὺς προσκαλεσμένους του. Ὁ Μπροῦμμελ πῆγε πράγματι στὸ γεῦμα.

Κατόπιν, ὅταν οἱ φίλοι του τὸν ρώτησαν πῶς τὰ πέρασε, τοὺς ἀπάντησε:

— Τὸ γεῦμα ἦταν περίφημο... Μὰ ὅσο συλλογίζομαι ὅτι αὐτὸς ὁ ἀναιδὴς οἰκοδεσπότης εἶχε τὸ τουπὲ νὰ καθήσῃ κι' αὐτὸς στὸ τραπέζι καὶ νὰ δειπνήσῃ μαζύ μας, γίνομαι ἔξω φρενῶν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Συνέχεια τῶν ἀνεκδότων τοῦ Μπροῦμμελ.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Η ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙ

Γιὰ τὴν περίφημη Μπουμπουλίνα, τὴ σπουδαιοτέρα ἀσφαλῶς γυναικεία φυσιογνωμία τοῦ Ἀγῶνος μας, ὁ ποιητὴς Ἀλέξανδρος Σοῦτσος ἔχει γράψει τοὺς ἑξῆς περιγραφικοὺς στίχους:

Ἡ Μπουμπουλίνα ἦτον ὡραία,
εἶχε τὰ βήματα στιβαρά,
καὶ ὡς ἡ Ἄρτεμις κολοσσαία
ἐπεριπάτει καὶ φοβερά.
Μεγάλα εἶχεν ὄμματα Ἥρας
καὶ βλέμμα σπεῖρον γοργοὺς σπινθῆρας.

Τὸ χρυσοκέντητον ἔνδυμά της
ζώνη συνέσφιγγεν ἀργυρᾶ,
καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς τὰ πλευρά της
σπάθη ἐκρέματο ἠχηρά.

***ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ** σὲ ἐξαιρετικῶς καλὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλοκλήρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιὰ καὶ εἰκόνας (χαλκογραφίας, λιθογραφίας κ.τ.λ.). Ἐπίσης περιοδικὰ ἐκδοθέντα μέχρι τοῦ 1900, ἐφημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίαι στὰ γραφεῖα μας.*

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ NOEL D' HIÉVRES

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΣΧΗΜΗΣ

Ὤ! βέβαια, δὲν ἦταν καθόλου ὡραία ἡ Φρανσίνα Ντελμπᾶ!... Μποροῦσε μάλιστα νὰ πῇ κανεὶς γι' αὐτὴ ὅτι ἦταν ἄσχημη μὲ τὰ ἀκανόνιστα χαρακτηριστικά της, τὸ χλωμὸ δέρμα της, μὲ τὰ χωρὶς λάμψι μάτια της καὶ τὰ ἄχαρα μαλλιά της, ποὺ δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ τὰ χτενίσῃ... Δυστυχισμένη κόρη! Τὸ ἤξερε καλὰ ὅτι ἦταν ἄσχημη, γιατὶ τὸ εἶχε ἀκούσει πολλὲς φορὲς νὰ τῆς τὸ φωνάζουν στὸ δρόμο!

Καὶ ὅμως, ἡ ἄσχημη Φρανσίνα εἶχε μιὰ ἀδελφὴ ὡραιοτάτη. Ἆ! τὸ πρόσωπο τῆς Μαργαρίτας ἦταν δροσερὸ καὶ ρόδινο σὰν τριαντάφυλλο, τὰ μάτια της ὑπέροχα, ἡ φωνή της μελιστάλαχτη!...

Καὶ γι' αὐτό, ἡ ὤμορφη Μαργαρίτα τὰ εἶχε ὅλα δικά της, τὴν ἐπιτυχία, τὸ θαυμασμό, τὴ χαρά... Ἡ ἄσχημη δὲν εἶχε τίποτε, παρὰ μόνο τὸν πόνο!...

Κανεὶς δὲν τῆς ἔδινε σημασία καὶ κανεὶς δὲν συλλογιζόταν ὅτι εἶχε καὶ αὐτὴ καρδιά! Ὑπῆρχε βέβαια κάποια γειτόνισσα ποὺ τῆς ἔλεγε κάποτε μερικὰ καλὰ λόγια. Τῆς τὰ ἔλεγε ὅμως ἀπὸ οἶκτο... Ἡ φτωχὴ Φρανσίνα λαχταροῦσε κάτι καλύτερο, ὀνειροπολοῦσε λίγη ἀγάπη, λίγη στοργή... Μὰ αὐτὸ ἦταν τρέλλα!... Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ἐμπνεύσῃ ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα αὐτὴ ἡ τόσον ἀποκρουστική; Γι' αὐτό, ἡ δυστυχισμένη ἄσχημη κύτταζε διαρκῶς τὸ πρόσωπό της στὸν καθρέφτη καὶ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε!...

* * *

Μιὰ μέρα, ἐνῷ ἡ Φρανσίνα ἑτοίμαζε τὸ φαγητὸ στὴν κουζίνα, ἄκουσε τὸν πατέρα της νὰ λέῃ μέσα στὴν διπλανὴ κάμαρη:

— Ξέρεις, γυναῖκα, συνάντησα πρὸ ὀλίγου τὸν Βάρμπού... Φαίνεται ὅτι εἶνε πλούσιος... Κέρδισε πολλὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔχω νὰ τὸν ἰδῶ... Τὸν προσκάλεσα λοιπὸν νἄρθῃ τὴν Κυριακὴ νὰ φᾶμε μαζύ... Ἔχει ἕνα γυιὸ τῆς ἴδιας ἡλικίας μὲ τὴ Μαργαρίτα... Δὲν ξέρεις τί μπορεῖ νὰ γίνῃ...

— Ναί, ἀπάντησε ἡ μητέρα τῆς Φρανσίνας. Ἂν ἀρέσῃ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο...

Καθὼς ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Φρανσίνα ἔννοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ δυνατὰ μέσα στὸ στῆθος της. Ὤ, γι' αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη δὲν θὰ ἔκαναν ποτὲ τέτοιου εἴδους σχέδια οἱ γονεῖς της! Ποτὲ δὲν θὰ σκεφτόντουσαν νὰ τὴν παντρέψουν.

Ὁ Βάρμπού πῆγε πράγματι τὴν Κυριακὴ στὸ σπίτι τους μαζὺ μὲ τὸ γυιό του. Καί, ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ὁ νέος γοητεύθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τῆς Μαργαρίτας καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε μὲ πάθος.

Ἔτσι, ὁ γέρος Βάρμπού, μολονότι ὀνειρευόταν μιὰ νύφη μὲ μεγάλη προῖκα γιὰ τὸ γυιό του, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί του γιὰ τὸ γάμο τους. Κι' ἔτσι ἀκόμα ὁ Πέτρος Βάρμπού καὶ ἡ Μαργαρίτα Ντελμπᾶ ἀρραβωνιάστηκαν σὲ λίγες μέρες. Τί ταιριαστὸ ζευγάρι ποὺ ἦσαν ἀλήθεια!... Ἐκεῖνος ὑψηλός, ἐπιβλητικός, ἐκείνη λεπτή, κομψή, σὰν κουκλίτσα! Καὶ ἦταν τόσο εὐτυχισμένοι, τόσο ἐρωτευμένοι!...

Ἡ Μαργαρίτα, ὡστόσο, ἦταν πολὺ φιλάρεσκη, παραπολὺ μάλιστα! Ὁ Πέτρος ἐπίσης ἦταν ζηλιάρης, τρομερὰ ζηλιάρης!

Γι' αὐτό, ἕνα βράδυ, σὲ κάποιο χορό, θέλησε νὰ κάνῃ παρατηρήσεις τῆς μνηστῆς του γιατὶ ἐφλέρταρε μὲ πολλοὺς θαυμαστάς της! Ἡ Μαργαρίτα ἄρχισε τότε νὰ τοῦ μιλᾷ μὲ τέτοιο παράπονο, ὥστε τὸν ἔπεισε ὅτι δὲν ἀγαπᾷ παρὰ μόνον αὐτὸν καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμην καὶ νὰ τὴ διαβεβαιώσῃ ὅτι δὲν θὰ τὴν πικράνῃ ποτὲ πειά...

Ἡ Μαργαρίτα τὸν ἀνάγκασε νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμην...

Ἔτσι ἡ Μαργαρίτα ἐξακολουθοῦσε νὰ χορεύῃ, νὰ γελάῃ, νὰ ἀστεΐζεται μὲ ὅλους καὶ νὰ ὁρκίζεται στὸν Πέτρο ὅτι δὲν ἀγαπᾷ παρὰ μόνον αὐτόν!

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Φρανσίνα ἐργαζόταν στὸ σπίτι σὰν ὑπηρέτρια. Ἡ Μαργαρίτα ἤξερε ὅτι δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ βρῇ ποτὲ μιὰ τόσο ἀφοσιωμένη κι' ἐργατικὴ καμαριέρα. Καὶ γι' αὐτό, ὅταν σὲ λίγους μῆνες παντρεύτηκε, τὴν ἐπῆρε μαζύ της στὴ νέα της κατοικία.

* * *

Μετὰ δυὸ χρόνια ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βάρμπού ἦσαν ἤδη γονεῖς δυὸ χαριτωμένων διδύμων κοριτσιῶν, τῆς Μιμῆς καὶ τῆς Ρόζας. Τὰ κοριτσάκια ἦσαν ὡραιότατα, ἔξυπνα, ἀλλ' ἔπρεπε ν' ἀπασχολεῖται κανεὶς διαρκῶς μαζύ τους. Ὁ κύριος βέβαια δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ τὰ περιποιεῖται. Ἡ κυρία ἐπίσης δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀπαρνηθῇ τοὺς χορούς, τὶς διασκεδάσεις, τὰς ἐπισκέψεις, γιὰ τὰ παιδιά της! Ποιὸς ἄλλος λοιπόν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Φρανσίνα, θὰ τὰ περιποιόταν καὶ θὰ τὰ πρόσεχε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα ἀκόμα;

Κι' ἔτσι, ἡ ὡραία Μαργαρίτα μποροῦσε νὰ ἐξακολουθῇ τὴ ζωή της, χορεύοντας καὶ διασκεδάζοντας, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ καθόλου γιὰ τὰ μικρά της... Δόξα τῷ Θεῷ! Βρισκόντουσαν σὲ τόσο καλὰ χέρια! Καὶ ἡ Φρανσίνα, ἐνῷ ἡ ἀδελφή της διασκέδαζε, αὐτὴ ἑτοίμαζε τὸ φαγητὸ τῶν παιδιῶν, τὰ ἔντυνε, τὰ ξέντυνε, τὰ κοίμιζε... Ὅλα αὐτὰ δὲ τὰ ἔκανε μὲ τόση εὐχαρίστησι! Γι' αὐτὸ καὶ τὰ μικρὰ τὴν λάτρευαν. Τὴν ἀγκάλιαζαν μὲ τὰ ρόδινα παχουλά χεράκια τους καὶ τὴ φιλοῦσαν στὸ ἄσχημο πρόσωπό της μὲ τὰ ἀθῶα των χείλη... Καὶ ἡ Φρανσίνα ἔννοιωθε μὲ μιὰ θεία συγκίνησι τὶς μικρὲς καρδοῦλες νὰ χτυποῦν σιμὰ στὴ δική της καρδιά, γεμάτες στοργή. Εἶχε βρεῖ ἐπὶ τέλους τὴ στοργὴ ποὺ τόσο λαχταροῦσε. Καὶ δόξαζε τὸ Θεὸ γι' αὐτό, εὐτυχισμένη.

— Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ἔλεγε, σ' εὐχαριστῶ, γιατὶ μὲ λυπήθηκες, καὶ δὲν εἶμαι πειὰ ἔρημη στὸν κόσμο.

Ἔτσι, τὰ κοριτσάκια μεγάλωναν ὁλοένα σὰν λουλούδια, μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὶς φροντίδες τῆς θείας των.

Μὰ κάποτε μιὰ λύπη, μιὰ ἀμφιβολία σκίαζε τὴ χαρὰ τῆς Φρανσίνας.

— Πῶς εἶνε δυνατόν, ἔλεγε, νὰ μ' ἀγαποῦν ἐμένα τόσο αὐτὰ τὰ ἀγγελούδια; Πῶς δὲν καταλαβαίνουν πόσο εἶμαι ἄσχημη; Ἡ ἀσχήμια μου ποὺ ἔκανε τόσον κόσμο νὰ μ' ἀντιπαθήσῃ, πῶς δὲν τὰ ἀπομάκρυνε καὶ αὐτὰ ἀπὸ μένα;

* * *

Ἕνα πρωΐ, ἡ Φρανσίνα ξεσκόνιζε τὸ γραφεῖο τοῦ γαμπροῦ της, ὅπου βρισκόταν, ἀνάμεσα σὲ διάφορες ἄλλες εἰκόνες, ἡ φωτογραφία τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ Μιμὴ καὶ ἡ Ρόζα ἦσαν ἐκεῖ κοντά της. Ἡ Φρανσίνα πῆρε τὴ φωτογραφία τῆς Μαργαρίτας γιὰ νὰ τὴν ξεσκονίσῃ καὶ αὐτή. Κύτταξε τὸ ὡραῖο πρόσωπο καὶ εἶπε στὰ παιδιά:

— Εἶνε πολὺ ὤμορφη ἡ μαμά σας!

— Ναί! ἀπάντησε μὲ ἀδιαφορία ἡ Μιμή.

— Ἆ! ὄχι! Δὲν εἶνε τόσο ὤμορφη ὅσο εἶσαι ἐσύ, θείτσα... ἐπρόσθεσε δυνατὰ ἡ Ρόζα.

— Ὤ, βέβαια! εἶπε τότε ἡ Μιμὴ μὲ ὅλη της τὴν καρδιὰ αὐτὴ τὴ φορά.

Καὶ ἡ Φρανσίνα, ἡ ὁποία γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε μείνει ἔκπληκτη, κατάλαβε.

Ἡ Ρόζα καὶ ἡ Μιμή, μὲ τὴν ἁγνή τους ψυχή, εἶχαν κατορθώσει ν' ἀνακαλύψουν τὴν ἀληθινὴ ὀμορφιά... Τὴν ὀμορφιὰ ποὺ πολλοὶ περνοῦν ἀπὸ κοντά της χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν, γιατὶ εἶνε τυφλοὶ ψυχικῶς. Τὴν ὀμορφιὰ ποὺ δὲν χάνεται ποτέ... Τὴν ὀμορφιὰ τῆς ψυχῆς...

ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ

Ὅταν ὁ ἡρωϊκὸς Παπαφλέσσας ἔφτασε μὲ τοὺς ἄνδρας του στὸ Μανιάκι, τοῦ ἐξήγησαν ὅτι ἡ θέσις ἐκείνη εἶνε χαμηλὴ πολὺ καὶ ὅτι εἶνε εὔκολο νὰ τοὺς χτυπήσῃ καὶ τὸ ἱππικὸ τοῦ Ἰμπραήμ.

Ὁ ἀνεψιός του μάλιστα Ἠλίας Φλέσσας, ποὺ ἐπιλεγόταν Κεφάλας καὶ ἄλλοι πολεμισταὶ τὸν συμβούλευαν ... μέρες, ὥσπου νὰ φτάσουν ἡ βοήθειες.

— Ἐγώ, τοὺς ἀπάντησε τότε ὁ Παπαφλέσσας, δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ μετρήσω ἀπὸ τὰ ψηλώματα, πόσος εἶνε ὁ στρατὸς τοῦ Μπραΐμη. Ἦρθα νὰ πολεμήσω. Οὔτε τρελλάθηκε ὁ λεύουνε νὰ καταλάβῃ τὸ κοντινὸ βουνό, ὅπου εἶχαν τοποθετηθεῖ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀτάκτους ὁπλίτας.

— Ἐκεῖ, τοῦ εἶπαν, θὰ μπορέσουμε νὰ κρατήσουμε τὸν πόλεμο μιὰ-δυὸ μέρες, καὶ ὁ Μπραΐμης νὰ χάσῃ τὸν καιρό του, ἐκεῖ ποὺ δὲν ἐλπίζει νὰ κερδίσῃ τὴ νίκη. Θὰ τραβήξῃ ἴσια κατὰ τὴν Τριπολιτσᾶ κι' ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ νὰ μαζεύω τὰ καρφοπέταλά του. Ἂν ὅμως τὸν κρατήσω ἐδῶ στὸ Μανιάκι, σώζω τὸν Μωριᾶ, γιατὶ θὰ τὸν κάνω νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ὅπως ὁ Δράμαλης, ἀλλοιῶς θὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὸ αἷμα μου καὶ θὰ τὸ συλλογιστῇ καλά, πρὶν μπῇ στὴν καρδιὰ τοῦ Μωριᾶ. Καθῆστε λοιπὸν ἐδῶ νὰ πεθάνουμε σὰν ἀρχαῖοι Ἕλληνες.

Κι' ἔμεινε ἐκεῖ καὶ ἀπέθανε, πράγματι, σὰν ἀρχαῖος Ἕλλην.

Μετὰ τὴ μάχη, ὁ Ἰμπραὴμ ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸ πτῶμα τοῦ Παπαφλέσσα, θαυμάζοντας δὲ τὴν ἀνδρεία του, τὸν φίλησε στὸ μέτωπο!...

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΗΘΙΣΗ!...

Ὁ Μάγερ πηγαίνει νὰ δῇ τὸ φίλο του Ὄσκαρ στὸ σπίτι του. Τὸν βρίσκει πράγματι ἐκεῖ νὰ ἔχῃ τὸ ἕνα δάχτυλό του βυθισμένο σ' ἕνα ποτῆρι μὲ νερό.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, Ὄσκαρ; τὸν ρωτάει.

— Νὰ σοῦ πῶ ἀμέσως, φίλε μου, τοῦ ἀπαντάει ἐκεῖνος. Ὁ γιατρός μου μοῦ συνέστησε νὰ κάνω μπάνια... Ἐπειδὴ ὅμως τοῦ εἶπα πὼς δὲν εἶχα λουστεῖ ποτὲ στὴ ζωή μου, μὲ συμβούλευσε νὰ συνηθίσω σιγὰ-σιγά... Λοιπόν, καθὼς βλέπεις... συνηθίζω!

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ὅταν ξύπνησε ἡ Μελανία, ἦταν ἀπόγευμα πειά. Ὁ ὕπνος της ὑπῆρξε βαρὺς καὶ μονοκόμματος. Ἔτριψε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε ἔξω. Βλέποντας τὸν ἥλιο νὰ γέρνη πρὸς τὴ δύσι του, ἀνησύχησε.

Εἶχε λοιπὸν κοιμηθεῖ τόσες ὧρες!

Καὶ πῶς δὲν τὴν εἶχαν ζητήσει, τὴν ὥρα τοῦ γεύματος τουλάχιστον;

Μισοντυμένη καθὼς ἦταν, βγῆκε στὸν ἐξώστη καὶ φώναξε τῆς Φιλοθέας.

Ἡ μοναχὴ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ κελλὶ τῆς Μελανίας.

— Ξύπνησες, ἀδελφή; τῆς εἶπε. Εἶσαι πιὸ ἥσυχη τώρα;

— Ναί, νοιώθω τὸ κορμί μου ξεμουδιασμένο καὶ τὸ πνεῦμα μου γαληνεμένο, ἀπάντησε ἡ Μελανία. Ὁ ὕπνος αὐτὸς μοὔκανε μεγάλο καλό. Μὰ γιὰ πές μου, ἀδελφή, δὲν ἀνησύχησε κανένας ποὔλειπα ἀπὸ τὸ γεῦμα;

— Ναί, εἶδαν ποὔλειπες καὶ ἀνησύχησαν. Ἤθελαν μάλιστα νὰ ρθοῦν νὰ δοῦν τί σοῦ συμβαίνει.

— Λοιπόν;

— Τότε ἐγὼ τοὺς εἶπα πὼς εἶσαι λιγάκι ἀδιάθετη καὶ κοιμᾶσαι καὶ τὶς συμβούλεψα νὰ μὴ σ' ἀνησυχήσουν.

— Σ' εὐχαριστῶ, Φιλοθέα.

— Μὰ θὰ σ' ἀνησυχοῦσαν πάντα, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ὁ ἡγούμενος.

— Ἐκεῖνος;

— Ναί. Ὅταν ἄκουσε πὼς ἀναπαύεσαι, σύστησε νὰ μὴ σ' ἐνοχλήση κανείς.

— Θεέ μου!... Ἀλήθεια, Φιλοθέα; Λὲς ἀλήθεια;...

— Ναί, ἀδελφή.

— Καὶ τί κατάλαβες;... Πές μου... Πῶς τὸ εἶπε αὐτό; Ἔδειξε ἐνδιαφέρον;

— Φαινόταν μᾶλλον λυπημένος, ἀδελφή.

— Λυπημένος, εἶπες;

— Ναί, πολὺ λυπημένος.

— Κι' ἔπειτα;

— Ἔπειτα εὐλόγησε τὴν τράπεζά μας, εἶπε ὁ ἴδιος τὴν προσευχὴ ποὺ λέμε πρὶν καθήσουμε στὸ τραπέζι, κι' ἔφυγε...

— Δὲν κάθησε νὰ φάη μαζύ σας, ὅπως κάνει συχνά;

— Ὄχι.

— Γιατί, Φιλοθέα; Γιατί τὸ ἔκανε αὐτό;

— Φαινόταν χλωμὸς καὶ κουρασμένος, ἀδελφή μου.

— Κι' ἔπειτα; Ἔπειτα δὲν τὸν ξαναεῖδες πειά;

— Ὄχι, ἀδελφή μου. Κλείστηκε στὸ δωμάτιό του καὶ κανένας δὲν τὸν εἶδε μετὰ τὸ γεῦμα.

Ἡ Μελανία βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

Τί ἐσήμαιναν ἄραγε ὅλα αὐτά;

Ἦταν ἀποκαμωμένος ὁ Εὐγένιος ἀπὸ τὴν ἀγρυπνία τῆς περασμένης νυχτιᾶς καὶ τὸ ξαφνικὸ ποὺ τοῦ συνέβη ἢ ὑπόφερε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ ἴδιο βάσανο ποὺ ὑπόφερε κι' αὐτή;

Ἂν τὸν εἶχαν συγκινήσει τὰ λόγια της;

Ἂν ξύπνησε μέσα στὸ αἷμα του ὁ πόθος τῆς ἀγάπης;

Ἂν ἦταν ἐρωτευμένος μαζύ της;

Ἡ Μελανία θἄδινε καὶ τὴ ζωή της γιὰ νὰ τὰ ξεδιαλύνη ὅλα αὐτά.

Ὡστόσο ἄρχισε νὰ ἐλπίζη.

Ἄχ! ναί, ναί, θὰ πραγματοποιόταν τὸ ὄνειρό της...

Ἡ Μελανία ἔτριψε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε ἔξω...

Ὁ Εὐγένιος θὰ γινόταν δικός της.

Καὶ θἄφευγαν μακρυά, πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ κόσμου...

Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ γῆ, ὥστε θὰ χωροῦσε σὲ μιὰ ἄκρη της δυὸ ἐρωτευμένους, σὰν κι' αὐτούς.

Κι' ἔπειτα θἄχαν πειὰ τὸν καιρὸ νὰ μετανοήσουν ὅταν θ' ἄρχιζαν τὰ γηρατειά. Τώρα ὅμως ποὺ ἦσαν νέοι ἔπρεπε νὰ γλεντήσουν τὰ νειάτα τους.

Εὐχαριστημένη καὶ γεμάτη ἐλπίδες ἡ Μελανία ἄρχισε νὰ ντύνεται, ψιθυρίζοντας σιγανὰ ἕνα παθητικὸ τραγοῦδι ποὺ τὸ θυμόταν ἀπ' τὴν κοσμική της ζωή.

Ἡ Φιλοθέα τὴν παρακολουθοῦσε πέφτοντας ἀπὸ ἔκπληξι σ' ἔκπληξι. Μὴ ξέροντας τί σκεφτόταν ἡ Μελανία, νόμιζε πὼς μὲ τὸν πολύωρο ὕπνο της τῆς ἔφυγαν κι' ἡ ἁμαρτωλὲς σκέψεις ποὺ τὴ βασάνιζαν. Γι' αὐτὸ τῆς εἶπε ἄξαφνα:

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, ἀδελφὴ Μελανία.

— Γιατί, ἀδελφὴ Φιλοθέα; ρώτησε ἡ Μελανία, ποὔστρωνε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὰ σγουρά της μαλλιά.

— Γιατὶ σὲ βλέπω χαρούμενη.

— Ναί, εἶμαι πολὺ χαρούμενη, Φιλοθέα μου.

— Σοὔφυγαν λοιπὸν ἡ κακὲς σκέψεις; Ξέφυγες, ἀδελφή μου, ἀπ' τὰ νύχια τοῦ Σατανᾶ;

Ἡ Μελανία ξέσπασε σ' ἕνα τρανταχτὸ γέλιο.

— Ἔτσι δὲν εἶνε, ἀδελφή μου; ρώτησε ἡ Φιλοθέα.

Ἡ Μελανία τὴν κύτταξε καλὰ-καλὰ καὶ ἀντὶ ν' ἀπαντήση στὴν ἐρώτησί της, τῆς εἶπε:

— Μὲ νομίζεις λοιπὸν τόσο ἐπιπόλαιη, Φιλοθέα;

— Γιατί μοῦ τὸ λὲς αὐτό, ἀδελφή;

— Νομίζεις πὼς μιὰ φωτιὰ σὰν τὴ δική μου μπορεῖ νὰ σβύση εὔκολα; Νόμισες πὼς παίζω, ἀδελφή; Νόμισες πὼς ἡ ἀγάπη μου ἦταν ἕνα καπρίτσιο τῆς στιγμῆς, ἕνας ξαφνικὸς ἐρεθισμὸς τῆς σάρκας; Αὐτὸ νόμισες; Ἔ, λοιπόν, ὄχι, ἀδελφή μου, ἀθώα κι' ἄκακη ἀδελφή μου, ὄχι, ὄχι, ὄχι... Δὲν εἶνε ὅπως νομίζεις. Εἶμαι ἐρωτευμένη ὅπως καὶ πρίν. Περισσότερο ἀκόμα ἴσως. Κι' ἂν μὲ βλέπης ἔτσι ἀνοιχτόκαρδη, αὐτὸ τὸ χρωστῶ σὲ σένα!...

— Σὲ μένα;

— Ναί, σὲ σένα. Τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπες μὲ γέμισαν ἐλπίδες. Φαίνεται πὼς ἐκεῖνος μ' ἀγαπάει... Ἀκοῦς; Μ' ἀγαπάει... Κι' ἔτσι ἦταν σωστὸ νὰ γίνη, ἀδελφή μου. Ὁ ἅγιος ἡγούμενος ἔχει καρδιὰ στὰ στήθη του... Εἶνε ἄντρας κι' ἐγὼ εἶμαι μιὰ λαχταριστὴ κοπέλλα...

Ἡ Φιλοθέα τὴν ἄκουγε γεμάτη κατάπληξι.

Τὸ βράδυ ἡ Μελανία κάθησε στὸ τραπέζι μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες μοναχές. Πεινοῦσε κι' ἔφαγε μ' ὄρεξι.

Τὸ βλέμμα της ἦταν διαρκῶς καρφωμένο στὴν πόρτα.

Περίμενε νὰ φανῆ ὁ ἡγούμενος, μὰ ὁ Εὐγένιος δὲν φάνηκε καθόλου. Δὲν πῆγε ὅπως πάντα νὰ εὐλογήση τὴν τράπεζά τους. Γιατί ἄραγε;

Ἡ Μελανία ἄρχισε νὰ ἀνησυχῆ, ὅταν ἔξαφνα μπῆκε ἡ μοναχὴ Χριστοφίλη.

— Ὁ ἅγιος ἡγούμενος, εἶπε, δὲν θὰ κατεβῆ.

— Γιατί, γιατί; ρώτησαν ἡ μοναχές.

— Εἶνε ἄρρωστος!

Ἄρρωστος!... Ἡ καρδιὰ τῆς Μελανίας χτύπησε δυνατά.

Ἦταν ἄρρωστος ὁ ἀγαπημένος της, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐλάτρευε;

Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τρέξη κοντά του, νὰ τοῦ δροσίση τὰ χείλη του μὲ τὰ φιλιά της;

Ἡ ἄλλες μοναχὲς μιλοῦσαν τώρα σιγὰ μεταξύ τους. Μερικὲς κατέβηκαν στὸ ναΐσκο τῆς Μονῆς γιὰ νὰ προσευχηθοῦν.

Ἡ Μελανία πλησίασε τὴ Χριστοφίλη καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶνε πολὺ ἄρρωστος ὁ ἅγιος ἡγούμενος, ἀδελφή;

— Ἔχει πυρετό, ἀποκρίθηκε ἡ Χριστοφίλη. Μὰ ἐλπίζω πὼς δὲν εἶνε τίποτε σοβαρό.

— Λέτε, ἀδελφή;

— Σᾶς εἶπα τὸ ἐλπίζω. Ὁ ἅγιος ἡγούμενος εἶνε πολὺ νέος. Κι' αὔριο ἴσως νὰ σηκωθῆ.

Ἡ Μελανία ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι καὶ πῆγε νὰ καθήση στὴ τακτικὴ γωνία τῆς αὐλῆς.

Εἶχε μεγάλη ἀνάγκη μοναξιᾶς. Ἤθελε νὰ σκεφθῆ, νὰ πάρη μιὰ νέα ἀπόφασι, ὕστερα ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἀρρώστεια τοῦ ἡγουμένου.

Δὲν ἔπρεπε τάχα νὰ πάη καὶ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Εὐγένιο τὴ νύχτα, ὅταν ὅλες ἡ μοναχὲς θὰ κοιμόντουσαν;

Δὲν θὰ τὴν ἔδιωχνε βέβαια. Θὰ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν γιατρέψη, νὰ τὸν κάνη καλά, θὰ τοῦ κρατοῦσε συντροφιά.

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣΤΕΡΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Η ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΣΙΒΕΤΟΝ

Μιὰ θορυβώδης συνεδρίασις τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ραπίζεται. Σιβετόν, ὁ λαοφιλὴς ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ὁ ἀπροσδόκητος καὶ μυστηριώδης θάνατός του. Ἕνα τρομακτικὸ οἰκογενειακὸ σκάνδαλο. Ἡ ὡραία κόρη τῆς συζύγου τοῦ Σιβετόν. Ἡ ἀποκαλύψεις τῆς Μαργαρίτας. Τὸ αἶσχος μιᾶς οἰκογενείας. Ἀποκαλύψεις καὶ σκάνδαλα, κ.τ.λ.

Α΄.

Θὰ σᾶς διηγηθοῦμε σήμερα μιὰ ἐξαιρετικὰ μυστηριώδη ὑπόθεσι ποὺ συνετάραξε τὸ Παρίσι πρὸ 25 χρόνων. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς δικαστικὲς ἐκεῖνες ὑποθέσεις ποὺ εἶνε προωρισμένες νὰ παραμείνουν γιὰ πάντα σκοτεινὲς καὶ μυστηριώδεις. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶνε ἐπίσης στενὰ συνδεδεμένη μὲ ἕνα μεγάλο πολιτικὸ καὶ κοινωνικὸ σκάνδαλο, τὸ ὁποῖο ἀπασχόλησε κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μῆνες ὁλόκληρους τὸν Τύπο καὶ τὴν κοινὴ γνώμη τῆς Γαλλίας.

Κατὰ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1904, ἡ Γαλλία περνοῦσε μιὰ ὀξυτάτη πολιτικὴ κρίσι. Τὰ κόμματα τῆς ἀριστερᾶς, ποὺ ὑπεστήριζαν τὴν Κυβέρνησι, εἶχαν προκαλέσει μεγάλη δυσφορία στὸ λαὸ καὶ ἰδιαιτέρως στὸ στρατό. Ἀντιθέτως, τὰ κόμματα τῆς δεξιᾶς κατακτοῦσαν διαρκῶς ἔδαφος καὶ ἰδιαιτέρως τὸ ἐθνικιστικώτερο ἀπὸ ὅλα, ἀρχηγὸς τοῦ ὁποίου μέσα στὴ Βουλὴ ἦταν ὁ Ἰούλιος Σιβετόν, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱκανωτέρους πολιτικοὺς ρήτορας ποὺ γνώρισε ποτὲ τὸ Γαλλικὸ Κοινοβούλιο.

Ἡ συνεδρίασις τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς τῆς 5 Νοεμβρίου ἦταν ἐξαιρετικὰ θορυβώδης. Ἡ Κυβέρνησις ἐκλονίζετο καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις ἐθριάμβευε. Ἔξω ἀπὸ τὴ Βουλή, τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος περίμενε μὲ ἀγωνία τὰ ἀποτελέσματα. Ὁ Σιβετόν, ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως, μίλησε μὲ δύναμι καὶ μὲ πάθος. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν σηκώθηκε νὰ τοῦ ἀπαντήση. Μὰ σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς ὁ ὑπουργὸς μετεχειρίσθη μιὰ βαρειὰ φράσι κατὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὁ Σιβετὸν σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καί, πρὶν προφτάση κανεὶς νὰ τὸν συγκρατήση, ὅρμησε ἐπάνω στὸν ὑπουργὸ καὶ τοῦ κατάφερε τρία ἰσχυρὰ ραπίσματα στὸ πρόσωπο!

Τὸ τί ἐπακολούθησε τότε δὲν περιγράφεται. Ὁ πρόεδρος ἔλυσε ἀμέσως τὴ συνεδρίασι καὶ ἐνῶ ὅλοι οἱ φίλοι τῆς Κυβερνήσεως τριγύριζαν τὸν ὑπουργό, οἱ ἀντιπολιτευόμενοι συνώδευαν ἔξω θριαμβευτικὰ τὸν ἀρχηγό τους, τὸν Σιβετόν. Ἔξω, τὸ πλῆθος τὸν ἐδέχτηκε μὲ ἀλαλαγμούς, σὰν ἥρωα!...

* * *

Τρεῖς μέρες πέρασαν ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό. Ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὴ Βουλὴ τὴν ἄδεια διώξεως τοῦ Σιβετὸν καὶ ἡ Βουλὴ τοῦ τὴν ἔδωσε. Ἡ δίκη ὡρίσθηκε γιὰ τὶς 9 Νοεμβρίου. Ὁλόκληρος ἡ Γαλλία εἶχε φανατισθεῖ μὲ τὸ ἐπεισόδιο. Ἡ ἀντιπολίτευσις ἦταν βεβαία ὅτι ἡ δίκη ποὺ θὰ γινόταν θὰ κατέληγε μὲ θρίαμβο τοῦ ἀρχηγοῦ της καὶ οἱ ἀρθρογράφοι μερικῶν ἐφημερίδων ἔβλεπαν κιόλας τὸν Σιβετὸν πρωθυπουργὸ τῆς Γαλλίας!

Μὰ τὴν παραμονὴ ἀκριβῶς τῆς δίκης, τὸ βράδυ τῆς 8 Νοεμβρίου, οἱ ἐφημεριδοπῶλαι ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, φωνάζοντας: «Παράρτημα! Ὁ θάνατος τοῦ προέδρου Σιβετόν!»

Τί εἶχε συμβεῖ; Πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου βρισκόταν τὶς μέρες ἐκεῖνες στὰ στόματα ὅλων τῶν Γάλλων, πέθανε ἔτσι ξαφνικά, τὴν παραμονὴ τοῦ θριάμβου του;...

Ἂς πάρουμε ὅμως τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά, ὅπως τὰ ἐξακρίβωσε ἡ ἀνάκρισις. Στὶς 5 Νοεμβρίου, ὅπως εἴπαμε, εἶχε γίνει τὸ ἐπεισόδιο στὴ Βουλή. Τὸ πρωῒ λοιπὸν τῆς ἑπομένης ἡμέρας ἕνα τρομακτικὸ σκάνδαλο ξέσπασε μέσα στὴν οἰκογένεια Σιβετόν, τὸ ἑξῆς:

Ὁ Σιβετὸν εἶχε παντρευτεῖ μιὰ χήρα ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸν πρῶτο της ἄνδρα ἕνα κορίτσι, τὴ Μαργαρίτα. Στὴν ἐποχὴ ποὺ συνέβησαν τὰ γεγονότα ποὺ διηγούμαστε ἡ Μαργαρίτα ἦταν μιὰ ὡραιοτάτη νέα, εἴκοσι δυὸ χρόνων, παντρεμένη μὲ ἕναν φτωχὸ νέο, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους καὶ ὁ ὁποῖος λεγόταν Ἰάκωβος Ἰζάρ.

Τὸ πρωῒ λοιπὸν τῆς 6ης Νοεμβρίου ἡ κυρία Σιβετὸν λάβαινε ἕνα σημείωμα ἀπὸ τὸ γαμπρό της Ἰζάρ, μὲ τὸ ὁποῖο αὐτὸς τὴν παρακαλοῦσε νὰ πάη ἀμέσως στὸ σπίτι του, γιατὶ ἤθελε νὰ τῆς μιλήση γιὰ ἕνα πολὺ σπουδαῖο οἰκογενειακὸ ζήτημα.

Πράγματι ἡ κυρία Σιβετὸν ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι τῆς κόρης της. Μὰ ἐκεῖ τὴν περίμεναν ἡ πιὸ τρομακτικὲς ἀποκαλύψεις ποὺ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ.

Μόλις μπῆκε μέσα, βλέποντας τὸ γαμπρό της διστακτικό, ἔτρεξε κοντὰ στὴν κόρη της καὶ τὴ ρώτησε τί συμβαίνει.

— Ὤ! Θεέ μου! τῆς ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα. Πόσο δυστυχισμένοι εἴμαστε ὅλοι μας, ἀγαπητή μου μητέρα! Ποιὰ κατάρα νὰ βαραίνη ἐπάνω μας;...

Κατάπληκτη ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, ἡ κυρία Σιβετὸν ζήτησε ἐξηγήσεις. Καὶ ὁ Ἰζὰρ τῆς τὶς ἔδωσε. Τῆς εἶπε ὅτι ὁ ἄνδρας της, ὁ Σιβετόν, ἦταν ἕνας παληάνθρωπος, ἕνας ἀνήθικος τύπος, βουτηγμένος στὴ διαφθορὰ καὶ στὴν ὑποκρισία καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ ἴδια, χωρὶς νὰ τὸ ὑποψιάζεται κἄν, ἦταν μιὰ δυστυχισμένη σύζυγος καὶ μιὰ δυστυχισμένη μητέρα συγχρόνως.

Καί, συνεχίζοντας ὁ Ἰζάρ, ἐξήγησε στὴν πεθερά του πῶς εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο της μὲ τὸ Σιβετόν, ὁ σύζυγός της εἶχε γοητευθεῖ ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰ τῆς Μαργαρίτας, ποὺ ἦταν τότε δεκαπέντε χρόνων, γεμάτη νεανικὸ σφρῖγος καὶ δροσιά. Ἔτσι, σιγὰ-σγὰ τὰ μάτια τοῦ μητρυιοῦ ἔπαυσαν νὰ βλέπουν στὸ νέο ἐκεῖνο καὶ ὡραῖο κορίτσι, τὴν κόρη του. Ἡ μητέρα της δὲν εἶχε προσέξει τίποτε ἀπ' αὐτά. Τὸ κακὸ δὲν ἄργησε νὰ προχωρήση παραπολὺ καὶ ὅταν ἡ ὡραία Μαργαρίτα ἔγινε δεκαοχτὼ χρόνων, τότε συνέβη τὸ ἀνεπανόρθωτο καὶ βδελυρὸ ἔγκλημα: Ὁ Σιβετὸν ἀπεπλάνησε τὴν ψυχοκόρη του!

Ἔτρεξε κοντὰ στὴν κόρη της καὶ τὴν ρώτησε τί συμβαίνει...

Ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶχε τολμήσει νὰ πῆ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ τῆς μητέρας της. Ἐξ ἄλλου, ἡ κ. Σιβετὸν ἔλειπε τὶς μέρες ἐκεῖνες, εἶχε πάει κοντὰ σὲ μερικοὺς συγγενεῖς της. Καὶ ὅταν ξαναγύρισε, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ ἄνδρας της τὴν ἔπεισε νὰ βάλουν τὴν κόρη τους οἰκότροφο σ' ἕνα παρθεναγωγεῖο καλογραιῶν. Ἔτσι τὸ πρᾶγμα εἶχε μείνει μυστικό, ὡς ὅτου τὴν περασμένη βραδυά, ἡ ἴδια ἡ Μαργαρίτα τὸ ἐξομολογήθηκε στὸν ἄνδρα της!...

Ἡ κυρία Σιβετὸν δὲ μπόρεσε νὰ ἀκούση ὡς τὸ τέλος τὶς φρικτὲς αὐτὲς ἀποκαλύψεις. Ἔπεσε κάτω λιπόθυμη. Ὅταν συνῆλθε, ἔτρεμε ὁλόκληρη καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα δὲν μπόρεσε νὰ βγάλη μιλιά. Ἡ Μαργαρίτα τὴ φιλοῦσε καὶ ἔκλαιε μὲ ἀναφυλλητά, ὁ γαμπρός της εἶχε καθήσει λίγο πιὸ πέρα καὶ εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια του, καὶ ἡ ὑπηρέτρια τοῦ σπιτιοῦ, ἕνα νέο κορίτσι, ποὺ λεγόταν Ἄννα, τῆς ἔδινε ν' ἀναπνεύση μιὰ μυρωδιά. Ἡ φτωχὴ γυναῖκα ἔρριξε γύρω της ἕνα περίλυπο βλέμμα καὶ ἔπειτα ξανάκλεισε τὰ μάτια της. Μὰ ὅταν τὰ ἄνοιξε καὶ πάλι, μιὰ ἄγρια φλόγα ἔκαιε μέσα τους...

Ἡ ἀποκαλύψεις ὅμως δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμα.

— Δυστυχισμένη... εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ στὴν κόρη της ἡ κ. Σιβετόν. Καὶ τώρα μόνο βρῆκες νὰ τὸ πῆς αὐτὸ τὸ τρομακτικὸ πρᾶγμα;...

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀπάντησε τίποτε. Μὰ ἔκπληκτη ἡ μητέρα της εἶδε νὰ τῆς ἀπαντᾶ ἡ Ἄννα, ἡ ὑπηρέτρια.

— Ἡ κυρία ἦταν χθὲς πολὺ ταραγμένη, τῆς εἶπε. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν μπόρεσε νὰ κλείση μάτι. Ὅλα τῆς εἶχαν ἔλθει στὸ μυαλό της. Καθόμουνα κοντά της καὶ τὴν παρηγοροῦσα... Στὸ τέλος τὴ συμβούλευσα νὰ τὰ φανερώση ὅλα τοῦ κυρίου...

Ἡ κυρία Σιβετὸν δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ συγκρατήση τὴν κατάπληξί της.

— Καὶ σύ... ἔκανε, καὶ σύ... τὰ ἤξερες ἀπὸ καιρὸ ὅλα αὐτά;

— Ναί, κυρία, ἀπάντησε ἡ Ἄννα καὶ κατέβασε τὰ μάτια της.

— Τὰ ἤξερε, ναί! φώναξε τότε μέσα στοὺς λυγμούς της ἡ Μαργαρίτα. Τὰ ἤξερε, ὅπως κι' ἐγὼ ἤξερα κάτι δικό της! Γιατὶ κι' αὐτή... κι' αὐτὴ εἶνε θῦμα τοῦ ἰδίου ἀνθρώπου, ὅπως κι' ἐγώ!...

Ἡ κυρία Σιβετὸν ἔβγαλε τότε μιὰ κραυγὴ λύσσας. Αὐτὴ ἡ νέα ἀποκάλυψις τῆς προκάλεσε τὴν ὀργή, ἐνῶ ἡ πρώτη τῆς εἶχε γεννήσει μιὰ ἀπέραντη θλῖψι. Ὥστε ὁ ἄνδρας της εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο ποταπότητος! Ἡ Ἄννα ὑπηρετοῦσε προτήτερα στὸ δικό της τὸ σπίτι. Ἔπειτα, μιὰ μέρα, ἔφυγε. Δὲν εἶχε ρωτήσει νὰ μάθη γιατί, μονάχα ὁ ἄνδρας της τῆς εἶχε πεῖ ὅτι τὴν εἶχε διώξει αὐτός, γιατὶ τοῦ εἶχε αὐθαδιάσει. Ἀργότερα τὴν εἶδε μιὰ μέρα στὸ σπίτι τῆς κόρης της. Μὰ πῶς μποροῦσε νὰ φαντασθῆ τί κρυβόταν πίσω ἀπ' ὅλα αὐτά; Τώρα μονάχα τὸ μάθαινε!

Τὴ συνέχεια αὐτῆς τῆς καταπληκτικῆς καὶ μυστηριώδους ὑποθέσεως θὰ τὴ διηγηθοῦμε στὸ ἄλλο μας φύλλο.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΔΕΓΟΝΔΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

—Ἄς εἶνε, εἶπε ἡ βασίλισσα στὸ Λανδέριχο. Θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὰ αὔριο. Αὔριο, τὴν ἡμέρα, θὰ ἀποφασίσουμε μαζύ... Τώρα... Μὰ γιατί ἦρθες τόσο ἀργά, ἀγαπημένε μου Λανδέριχε; Αὐτὸς ὁ κατάσκοπος σὲ καθυστέρησε... Τὸ ζῶον!... Μὲ ἔκανε νὰ χάσω μερικὲς στιγμὲς τῆς εὐτυχίας μου... Ναί, ναί, πρέπει νὰ φροντίσουμε μαζὺ αὔριο νὰ βροῦμε ἕναν τρόπο γιὰ νὰ μείνουμε ἐλεύθεροι... ἐντελῶς ἐλεύθεροι. Ἂν ἡ Ριγόνδη δὲν βρισκόταν ἐδῶ, θὰ τὴν εἴχαμε αὐτὴ τὴν τόσο ποθητὴ ἐλευθερία... Εἶνε ἀλήθεια πὼς ὁ βασιλεὺς δὲν μᾶς στενοχωρεῖ καθόλου... Αὐτός, ὅταν δὲν βρίσκεται στὸ κυνῆγι, περνάει τὸν καιρό του μὲ τὰ βιβλία του. (*) Θὰ δοῦμε ὅμως!... Θὰ δοῦμε!... Γιὰ τὴ στιγμή, δὲν ἔχουμε νὰ φοβόμαστε τίποτε... καὶ σὲ ἀγαπῶ, Λανδέριχέ μου, σὲ ἀγαπῶ!... Διψάω τὰ φιλιά σου!... Αὔριο εἶνε αὔριο καὶ αὐτὴ ἡ νύχτα εἶνε δική μας... Ἔλα! Ἂς ξεχάσουμε τὰ πάντα κι' ἂς ἀγαπηθοῦμε...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ Φρεδεγόνδη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της ἀρχικυνηγοῦ...

* * *

Ὁ δυστυχισμένος Ρανίμηρος, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἴδαμε, βρῆκε τόσο οἰκτρὸ θάνατο ἀπὸ τὸ Λανδέριχο, εἶχε τοποθετηθεῖ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ Ριγόνδη, ὡς κατάσκοπος στὸ νησάκι τοῦ ποταμιοῦ.

Γι' αὐτό, ἡ βασιλοπούλα ξαφνιάστηκε πολὺ μὴ βλέποντάς τον τὸ πρωῒ νὰ παρουσιάζεται μπρός της γιὰ νὰ τῆς δώση τὴν ἀναφοράν του. Ἑτοιμαζόταν μάλιστα νὰ στείλη πρὸς ἀναζήτησίν του, ὅταν ἔξαφνα εἶδε μερικοὺς ὑπηρέτες της νὰ τῆς φέρνουν τὸ πτῶμα τοῦ νέου, τὸ ὁποῖο εἶχαν βρεῖ νὰ πλέη στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμιοῦ.

Ἡ κόρη τοῦ Γιλπερίχου, βλέποντάς το, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ λύσσας!...

Κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ μελετάη τρομερὰ σχέδια ἐκδικήσεως...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, καθὼς στεκόταν καὶ κύτταζε τὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ ἀκολούθου της, ἀντήχησαν ἔξαφνα χαρούμενοι ἦχοι σαλπίγγων.

Ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ Ρεκαρέντ, τοῦ ἡγεμόνος τῶν Γότθων τῆς Ἱσπανίας, εἶχε φτάσει μαζὺ μὲ πολυάριθμη ἀκολουθία γιὰ νὰ ζητήση ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου του, τὸ χέρι τῆς Ριγόνδης...

Ἕνας γαμπρός!... Διάβολε! παρουσιαζόταν ἐπὶ τέλους καὶ γι' αὐτὴ ἕνας γαμπρός! Παρουσιαζόταν ἐπὶ τέλους ἕνας πρίγκηψ, ὁ ὁποῖος, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦσαν εἰς βάρος του, ἔστελνε νὰ τὴ ζητήση γιὰ σύζυγό του...

Δὲν τὴν ἔννοιαζε τώρα πειὰ καθόλου οὔτε γιὰ τὸ Λανδέριχο, οὔτε γιὰ τὴ φιληνάδα του... Αὐτὴ θὰ παντρευόταν σὲ λίγο... Τί ἄλλο ἤθελε;

Ὁ Γιλπέριχος συμμεριζόταν κι' αὐτὸς τὴ χαρὰ τῆς κόρης του.

Ἐπίσης καὶ ἡ Φρεδεγόνδη, ἡ ὁποία θὰ ξεφορτωνόταν ἔτσι μιὰ τόσο ἐνοχλητικὴ κόρη.

Πενῆντα ἁμάξια μὲ δυσκολία χώρεσαν τὴν προῖκα τῆς Ριγόνδης, ἡ δὲ ἀκολουθία της ἀποτελεῖτο ἀπὸ περισσότερους τῶν πέντε χιλιάδων ἀνδρῶν ἐνόπλων, πεζῶν ἢ ἐφίππων.

Οἱ δοῦκες Ντομεγκισέλλος, Ἀνσοάλντ καὶ Μπλαντὰντ εἶχαν ἐντολὴ νὰ διευθύνουν τὴ λαμπρὴ αὐτὴ συνοδεία καὶ νὰ ἐπιβλέπουν γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς πριγκηπίσσης καὶ τῶν θησαυρῶν της.

Ἔτσι ἡ πομπὴ ξεκίνησε. Μὰ καθὼς ἔβγαιναν ἀπὸ τὴ μεσημβρινὴ πύλη τοῦ Παρισιοῦ, ὁ τροχὸς ἑνὸς ἁμαξιοῦ ἔσπασε. Ἀμέσως ὅλοι τὸ ἐθεώρησαν αὐτὸ ὡς κακὸ οἰωνὸ καὶ φώναξαν: «Δυστυχία!»

Τέλος ἡ συνοδεία ἐγκατέλειψε τὸ Παρίσι..

Ὅλοι λοιπὸν ἦσαν τρισευτυχισμένοι καὶ χαρούμενοι.

Ὁ Γιλπέριχος μάλιστα ἐγκαταλείποντας τὴ θερινή του διαμονή, ἐπῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου, κατὰ διαταγή του, ξεσήκωσαν ἀπὸ τὰ σπίτια τους πολλὲς οἰκογένειες γιὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀκολουθία τῆς κόρης του στὸ γαμήλιο ταξεῖδι της.

Ὁ Γιλπέριχος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἔδωσε ἀμέτρητους θησαυροὺς ὡς προῖκα στὴν κόρη του. Ἐπίσης καὶ ἡ Φρεδεγόνδη τὸν συναγωνίστηκε στὴ γενναιοδωρία καὶ τῆς χάρισε ἄφθονο χρυσάφι καὶ ἀσῆμι, κοσμήματα καὶ πολύτιμα ὑφάσματα.

Τέλος, ἡ συνοδεία ἐγκατέλειψε τὸ Παρίσι. Ἀφοῦ διέσχισε ἕνα διάστημα τριῶν περίπου λευγῶν, στάθηκε, ἐπειδὴ ἐβράδυαζε πειά. Ἄρχισαν ἀμέσως νὰ στήνουν σκηνὲς γιὰ νὰ διανυκτερεύσουν.

Ἐδῶ ὅμως ἀρχίζουν ἡ δυστυχίες τοῦ ταξειδιοῦ τῆς Ριγόνδης. Κατὰ τὴ νύχτα ἐκείνη, πενῆντα ἄνδρες τῆς συνοδείας σηκώθηκαν, κρυφά, πῆραν ἑκατὸ ἄλογα ἀπὸ τὰ καλύτερα, πῆραν ἐπίσης τὶς χρυσές τους σέλλες καὶ δυὸ μεγάλες πλάκες χρυσοῦ ἀπὸ τὴν προῖκα τῆς κυρίας τους κι' ἐξαφανίστηκαν.

Τὸ ἴδιο ὅμως ἐπανελήφθη πολλὲς φορὲς καθ' ὅλο τὸ ταξεῖδι. Ἔτσι ὅλα σχεδὸν τὰ πλούτη τῆς Ριγόνδης ἔγιναν διαδοχικὰ λεία τῶν ἀνθρώπων, στοὺς ὁποίους εἶχε ἀνατεθεῖ ἡ φύλαξίς των. Μὰ ἡ Ριγόνδη δὲν ἦταν τὸ μόνο θῦμα τῆς ἀπληστίας τῆς φρουρᾶς της.

Ὁ Γιλπέριχος εἶχε διατάξει αὐστηρὰ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας νὰ μὴν ἀγοράζουν ἀπολύτως τίποτε γιὰ τὴν τροφὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, ἀλλὰ νὰ ἐξοικονομοῦν τ' ἀναγκαῖα τρόφιμα μὲ λεηλασίες καὶ διαρπαγές. Ἔτσι, ὅλες ἡ πόλεις καὶ τὰ χωριὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα πέρασε ἡ νυφικὴ πομπή, γυμνώθηκαν ἐντελῶς, σὰν νὰ εἶχαν περάσει ἀπὸ αὐτὰ οἱ πιὸ βάρβαροι κατακτηταί...

Οὔτε ἡ πιὸ φτωχικὲς καλύβες γλύτωσαν ἀπὸ τὴ διαρπαγὴ τῶν ληστῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι κατέστρεφαν τοὺς ἀμπελῶνες, ἅρπαζαν τὰ ζῶα καὶ ἀφάνιζαν τὰ πάντα στὸ πέρασμά τους.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ πριγκήπισσα συνέχιζε τὸ ταξεῖδι της, ἡ δὲ ἀκολουθία της, ἡ ὁποία κατέστρεφε ὅλες τὶς ἐπαρχίες, κατέστρεφε καὶ αὐτὴν τὴν ἴδια... Ὅταν ἔφτασαν στὸ Ποατιέ, πολλοὶ δοῦκες τῆς ἀκολουθίας της τὴν ἐγκατέλειψαν, παίρνοντας μαζύ τους ὅ,τι μποροῦσαν ἀπὸ τὴν προῖκα της. Ὅσοι ἀπόμειναν ἀκόμα κοντά της, τὴ συνώδεψαν τότε ὣς τὴν Τουλούζη, ὅπου καινούργιες καὶ μεγαλείτερες δυστυχίες τὴν ἐπερίμεναν...

Στὴν Τουλούζη, οἱ εὐγενεῖς (;) ἀκόλουθοί της συμβούλεψαν τὴ Ριγόνδη νὰ μείνη ἐκεῖ λίγες ἡμέρες γιὰ ν' ἀναπαυθῆ ἡ κουρασμένη συνοδεία της ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ταξειδιοῦ καὶ γιὰ νὰ ἐπιδιορθωθοῦν τ' ἁμάξια. Ἡ κόρη τοῦ Γιλπερίχου δέχτηκε εὐχαρίστως, γιατὶ κι' ἡ ἴδια ἦταν ἐξαντλημένη ἀπὸ τὶς περιπέτειες τοῦ ταξειδιοῦ καὶ εἶχε ἀνάγκη νὰ συνέλθη.

Μὰ ἐνῶ ἀναπαυόταν στὴν πόλι αὐτή, εἶδε νὰ φθάνη ὁ δοὺξ Ντεζιντέριους, ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς ἐνόπλου σώματος, ὁ ὁποῖος χωρὶς καμμιὰ διατύπωσι ἅρπαξε ὅ,τι ἀπόμενε ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῆς βασιλοπούλας.

Μετέφερε τὰ πλούτη αὐτὰ σ' ἕνα φρούριο καὶ ἀνέθεσε τὴ φύλαξί τους σὲ ἀνθρώπους τῆς ἐμπιστοσύνης του.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀκολουθίας τῆς Ριγόνδης, οἱ εὐγενεῖς Φράγκοι, οἱ ἐντεταλμένοι νὰ προστατεύσουν τὴν πριγκήπισσα καὶ τοὺς θησαυρούς της, ὄχι μόνο δὲν ἐπρόβαλαν καμμιὰ ἀντίστασι κατὰ τοῦ Ντεζιντέριους, ἀλλὰ καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, ὅπως ὁ δοὺξ Μπλαντὰντ καὶ ὁ κόμης Βαντόν, ἑνώθηκαν μαζύ του καὶ ἔγιναν συνένοχοί του.

Ἡ Ριγόνδη, ἐγκαταλελειμένη, προδομένη, κλεμένη, βλέποντας ὅτι δὲν τῆς ἔμενε πειὰ

τίποτε, ἀναγκάστηκε νὰ παραμείνη στὴν Τουλούζη καὶ νὰ παραιτηθῆ τοῦ σχεδίου γάμου.

Ἔτσι, ἡ πριγκήπισσα αὐτή, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγων ἀκόμα ἡμερῶν εἶχε στὴν κατοχή της μυθικὰ πλούτη, βρέθηκε σὲ μιὰ τέτοια δυστυχία, ὥστε μὲ δυσκολία μποροῦσε καὶ προμηθευόταν τὰ τρόφιμα ποὺ τῆς χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ ζήση.

Βλέποντας μάλιστα ὅτι κινδύνευε κι' ἡ ἴδια της ἡ ζωή, γιὰ νὰ ἀσφαλιστῆ, ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγη στὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Τουλούζης, ὅπου, ἐξευτελισμένη καὶ δυστυχισμένη, ἔμεινε περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο...

* * *

Στ' ἀλήθεια, ἡ φτωχὴ Ριγόνδη δὲν εἶχε καθόλου τύχη!...

Μὰ ὁ Γιλπέριχος καὶ ἡ Φρεδεγόνδη τί ἔλεγαν τάχα γιὰ τὴν παράξενη αὐτὴ κατάληξι ἑνὸς συνοικεσίου, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχαν δώσει τόσο πρόθυμα τὴ συγκατάθεσί τους, μαζὺ μὲ τόσα πλούτη;... Δὲν ἦταν βέβαια δυνατὸν ν' ἀγνοοῦσαν τὶς ληστεῖες, τῶν ὁποίων θῦμα εἶχε πέσει ἡ κόρη τους...

Χωρὶς ἄλλο, τὰ ἤξεραν ὅλα... Καὶ θλιβόντουσαν πολὺ γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀγαπημένου τους παιδιοῦ. Μὰ γιὰ νὰ τὸ βοηθήσουν καὶ γιὰ νὰ τὸ βγάλουν ἀπὸ τὸ μοναστῆρι ὅπου βρισκόταν κρυμμένο, ἔπρεπε νὰ κάνουν πόλεμο καὶ νὰ στείλουν στρατεύματα ἐναντίον τοῦ δουκὸς Ντεζιντέριους, κυβερνήτου τῆς Τουλούζης...

('Ἀκολουθεῖ).

(*) Γιὰ τὴν ἐποχή του, ὁ βασιλεὺς Γιλπέριχος ἦταν ἐξαιρετικὰ μορφωμένος. Εἶχε μεγάλη βιβλιοθήκη καὶ ἔγραφε καὶ... στίχους!

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ

Ἡ γλῶσσα τῶν Ἀράβων εἶνε ἡ πλουσιωτέρα ἀπ' ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου. Ἔχει χίλιες συνώνυμες λέξεις γιὰ νὰ δηλώση τὸ σπαθί, πεντακόσιες γιὰ τὸ λεοντάρι, διακόσιες γιὰ τὸ φεῖδι, ὀγδόντα γιὰ τὸ μέλι κλπ. Τὸ λεξιλόγιο τῆς Ἀραβικῆς γλώσσης περιλαμβάνει 12.350.042 λέξεις. Ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι κάποιος ἄρχων τῆς Ἀραβίας εἶχε ἕνα λεξικὸ τῆς γλώσσης τῆς πατρίδος του ποὺ ἦταν τόσο ὀγκῶδες, ὥστε τὸ κουβαλοῦσαν ἑξῆντα γκαμῆλες!... Ἀλλὰ καὶ οἱ ποιηταὶ τῆς Ἀραβίας εἶνε τόσο πολλοί, ὥστε, καθὼς διατείνεται ἐπιφανὴς ξένος φιλόλογος, οἱ στίχοι τῶν Ἀράβων ποιητῶν ὑπερτεροῦν ἀριθμητικῶς τοὺς στίχους ὅλων μαζὺ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ἐκ τῶν περισσότερο διαδεδομένων Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν ἡ Ἀγγλικὴ δὲν περιλαμβάνει παρὰ 39.000 λέξεις, ἡ Γαλλικὴ 37.000 καὶ ἡ Ἰταλικὴ 35.000.

ΜΙΚΡΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

ΠΟΣΟ ΜΙΛΟΥΜΕ

Ἕνας Ἄγγλος στατιστικὸς ὑπελόγισε ὅτι κάθε ἄνθρωπος μιλάει τρεῖς τοὐλάχιστον ὧρες συνεχῶς τὴν ἡμέρα καὶ λέει ἑκατὸ λέξεις τὸ λεπτό. Ἡ λέξεις αὐτές, ἂν τυπωθοῦν, μποροῦν νὰ ἀποτελέσουν γιὰ κάθε ὥρα ἕνα βιβλίο μὲ 29 σελίδες σὲ ὄγδοο σχῆμα καὶ γιὰ κάθε χρόνο 52 χοντροὺς τόμους!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΡΑΚΙΝΑ

Ρακίνας καὶ Λουδοβῖκος 14ος. Ἡ ἐκτίμησις τοῦ βασιλέως Ἡλίου στὸν μεγάλο τραγικό. Λουδοβῖκος καὶ Μαιντενόν. Μιὰ συζήτησις γιὰ τὸ γαλλικὸ θέατρο. Ἡ γκάφα τοῦ Ρακίνα. Ἡ Μαιντενὸν κοκκινίζει, ἀφρίζει, λυσσᾶ... Μετὰ τὸ θανάσιμο λάθος. Ἡ θλῖψις τοῦ Ρακίνα. Ὁ θάνατός του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στοὺς ἀναγνώστας μας δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἄγνωστος ὁ μεγάλος κλασικὸς δραματικὸς συγγραφεὺς τῆς Γαλλίας, ὁ Ρακίνας. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θὰ τοὺς εἶνε ἴσως ἄγνωστο, εἶνε πῶς πέθανε ὁ διάσημος αὐτὸς δραματουργός. Τὸ γεγονὸς παρουσιάζει ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον καὶ θὰ τὸ διηγηθοῦμε ἐδῶ.

Ὁ Ρακίνας ἦταν εὐνοούμενος τοῦ περιφήμου Βασιλέως-Ἡλίου, τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Ὁ βασιλεὺς τὸν κρατοῦσε συχνὰ στὸ τραπέζι του, εὐχαριστιόταν νὰ συνομιλῆ μαζύ του καὶ τὸν περιποιόταν πάντοτε ἐξαιρετικά. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ Ρακίνα, αὐτὸς ἔδινε πολὺ μεγάλη σημασία στὴν εὔνοια τοῦ βασιλέως καὶ κολακευόταν νὰ θεωρῆ τὸν ἑαυτό του ὡς τὸν πιστότερο ὑπήκοο τοῦ Λουδοβίκου. Συνέβη ὅμως κάποτε νὰ χάση ἀπότομα τὴ βασιλικὴ εὔνοια, κι' αὐτὸ κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο:

Μιὰ μέρα ὁ Ρακίνας ἦταν μαζὺ μὲ τὸ βασιλέα καὶ τὴν κυρία ντὲ Μαιντενόν, τὴ διαβόητη εὐνοουμένη του, ἡ ὁποία, εἶνε γνωστόν, πόσο μεγάλη ἐπίδρασι ἐξασκοῦσε ἐπάνω στὸν Λουδοβῖκο, ὁ ὁποῖος τὴν ἐλάτρευε. Συζητοῦσαν γιὰ τὴ θεατρικὴ κίνησι ποὺ παρουσίαζε τότε τὸ Παρίσι καὶ ἀφοῦ μίλησαν ἀρκετὰ γιὰ τὴν Ὄπερα, ἄρχισαν νὰ μιλοῦν καὶ γιὰ τὴν Κωμωδία.

Ὁ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος εἶχε πολὺν καιρὸ ποὺ δὲν πήγαινε πειὰ στὸ θέατρο, ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸ Ρακίνα ποιὰ ἔργα ἔπαιζαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ ποιοὶ ἠθοποιοὶ διακρινόντουσαν ἐπάνω στὴ σκηνή. Ἡ πληροφορίες ὅμως ποὺ τοῦ ἔδωσε σχετικῶς ὁ μεγάλος συγγραφεὺς δὲν ἦταν καθόλου ἱκανοποιητικές.

—Γιατί συμβαίνει αὐτό; ρώτησε τότε ὁ Λουδοβῖκος. Ποῦ τὸ ἀποδίδετε σεῖς, ἀγαπητὲ καὶ σοφέ μου φίλε;

Ὁ Ρακίνας ἄρχισε τότε νὰ ἐξηγῆ στὸ βασιλέα τοὺς λόγους τῆς καταπτώσεως τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου.

Μιλῶντας ὅμως, ἀφαιρέθηκε σιγὰ-σιγά, παρεσύρθη ἀπ' τοὺς συλλογισμούς του καὶ στὸ τέλος, χωρὶς νὰ σκεφθῆ καὶ πολύ, ἐπρόσθεσε:

—Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν καινούργια καλὰ ἔργα, Μεγαλειότατε, βρίσκονται στὴν ἀνάγκη οἱ ἠθοποιοὶ νὰ παίζουν διαρκῶς τὰ παληά, καὶ πρὸ παντὸς τὶς κωμωδίες τοῦ Σκαρρόν, ποὺ δὲν ἀξίζουν τίποτε καὶ πολὺ τὰς ἀποτροπιάζεται πειὰ ὅλος ὁ κόσμος!

Οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ ξέρουν βέβαια ὅτι ὁ πράγματι ἀπαίσιος κωμωδιογράφος Σκαρρόν, ἦταν ὁ πρῶτος ἄνδρας τῆς κυρίας ντὲ Μαιντενόν, ἡ ὁποία, προτοῦ ἐμπνεύση στὸ βασιλέα τὸν τρελλὸ ἐκεῖνο ἔρωτα, ἦταν μιὰ γυναῖκα ἐξαιρετικὰ ταπεινῆς κοινωνικῆς θέσεως.

Στὰ λόγια λοιπὸν αὐτὰ τοῦ Ρακίνα, ἡ πανίσχυρη εὐνοουμένη κοκκίνισε. Καὶ κοκκίνισε, ὄχι τόσο γιατὶ ὁ μεγάλος συγγραφεὺς ἀμφισβητοῦσε τὴ φιλολογικὴ ἀξία τοῦ πρώτου ἀνδρός της, ὅσο γιατὶ γιὰ πρώτη φορὰ

ἔπειτα ἀπὸ δέκα ὁλόκληρα χρόνια βρέθηκε ἄνθρωπος νὰ προφέρη ἐμπρὸς στὸ βασιλέα αὐτὸ τὸ ὄνομα, ποὺ τοῦ ὑπενθύμιζε τὴ ταπεινὴ καταγωγή της. Ναί, αὐτή, τὴν ὁποία ὁ βασιλεὺς εἶχε κάνει δούκισσα καὶ εἶχε ἀνεβάσει τόσο ψηλά, δὲν ἦταν παρὰ «ἡ χήρα Σκαρρόν», ὅπως τὴν ὠνόμαζαν μερικοὶ λιβελλογράφοι τῆς ἐποχῆς!

Τὸ πλῆγμα ἦταν τόσο ἀπότομο καὶ τόσο σφοδρό, ὥστε καὶ ὁ βασιλεὺς φάνηκε ἔξαφνα στενοχωρημένος. Δὲν εἶπαν ὅμως τίποτε οὔτε αὐτός, οὔτε ἡ εὐνοουμένη του. Ἐμεσολάβησε δὲ μιὰ τόσο παγερὴ σιωπή, ὥστε ὁ Ρακίνας κατάλαβε μὲ φρίκη τὸ βάραθρο μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε κατακρημνισθεῖ μοναχός του. Συγχίστηκε λοιπὸν τότε περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ βασιλέα κι' ἀπὸ τὴ Μαιντενὸν καὶ δὲν τολμοῦσε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώση, οὔτε τὸ στόμα του ν' ἀνοίξη πειά. Ἡ σιωπὴ αὐτὴ κράτησε μερικὰ λεπτὰ ἀκόμα, ὅταν ὁ βασιλεὺς σηκώθηκε ἔξαφνα καὶ εἶπε στὸ Ρακίνα ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ μείνη μόνος γιὰ νὰ ἐργασθῆ.

Ὁ Ρακίνας, κατασυγχισμένος καὶ ἀπογοητευμένος, σηκώθηκε τότε καὶ ἔφυγε, καταρώμενος τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν ἀνοησία ποὺ εἶχε διαπράξει καὶ ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐπανορθωθῆ πειά.

Ἀπὸ τότε οὔτε ὁ βασιλεύς, οὔτε ἡ πανίσχυρη εὐνοουμένη του ἔστειλαν ποτὲ νὰ φωνάξουν τὸ Ρακίνα, μὰ οὔτε καὶ τοῦ μίλησαν ποτέ, οὔτε καὶ γύρισαν ποτὲ νὰ τὸν κυττάξουν. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ μεγάλος συγγραφεύς, ὁ ὁποῖος εἶχε θεωρήσει πάντοτε τὴν εὔνοια τοῦ βασιλέως ὡς τὸν ἥλιο τῆς ζωῆς του, ἔπεσε σὲ τόση θλῖψη, ὥστε ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του, ἀπογοητευμένος καὶ βαρυεστημένος ἀπὸ τὸν κόσμο, ποὺ δὲν εἶχε πειὰ κανένα θέλγητρο γι' αὐτόν!

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤ ΧΟΙ

Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΑ

Τὴν πρώτη κόρη τοῦ παπᾶ
ὠμορφονειὸς τὴν ἀγαπᾶ
καὶ τὴ συχναντάμώνει
κοντὰ στὴ βρύσι μόνη.

—Ἔλα, καλότυχη Δενιώ,
μὲ μένα τὸν ὠμορφονειό,
νὰ ζῆς στὴν ἀγκαλιά μου
μὲ τὰ τρελλὰ φιλιά μου.

Ἔχει ὁ παπᾶς τὴν παπαδιά,
Ἔχει καὶ τέσσερα παιδιά,
ἔχει ἐκκλησιὰ κι' ἀμπέλι,
ἐσένα τί σὲ θέλει;

Κι' ἡ κόρη πάντα ντροπαλὴ
διαβαίνει καὶ δὲν τοῦ μιλεῖ,
μὰ τὸν κρυφοκυττάζει
καὶ συχναναστενάζει.

Γιατὶ κι' αὐτὴ τὸν ἀγαπᾶ,
ὅμως φοβᾶται τὸν παπᾶ!

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ ANDRE BIRABEAU

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

—Κύριε, ἀκοῦστε νὰ σᾶς διηγηθῶ γιατί ἡ δεσποινὶς Λαραζὰς δὲν παντρεύτηκε ποτέ. Ξέρετε βέβαια πὼς ἦταν πολὺ χαριτωμένη ἄλλοτε, ἂν καὶ σήμερα, βλέποντάς την, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε αὐτό. Τώρα ἔχει μαραθεῖ κι' αὐτὴ σὰν τὰ λουλούδια. Μὰ τὸν καιρὸ ποὺ ἄνθιζε ἀκόμη καὶ προπάντων τότε ποὺ ἔμοιαζε μὲ μπουμπούκι ἕτοιμο νὰ σκάση, γοήτευε τὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀπόδειξις ἄλλωστε εἶνε ὅτι στὶς «Γκαλερὶ Μποναπάρτ» ποὺ ἐργαζόταν, τὴν εἶχαν στὰ τμήματα ὅπου ἡ πωλήτριες πρέπει νὰ εἶνε κομψές, γοητευτικές, ὡραῖες. Σήμερα τὴν ἔχουν στὸ «Τμῆμα τῶν Ταπήτων» μαζὺ μὲ τοὺς ἀρσενικοὺς ὑπαλλήλους. Μά, στὴν νεότητά της ἔμεινε περισσότερο ἀπὸ πέντε χρόνια στὸ «Τμῆμα τῶν Ἀρωμάτων».

Σ' ὅλη τὴ ζωή της ἡ δεσποινὶς ντὲ Λαραζὰς ὑπῆρξε, κύριε, ἕνας πολὺ ἐνδιαφέρων τύπος. Ἂν τὴ γνωρίζαμε λίγο, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς πάω νὰ τὴ δῆτε. Εἶνε πάντοτε εὔθυμη, πάντοτε μὲ κέφι, πάντα θαρρετή!... Καὶ τίμια, ὅσο εἶνε λίγες γυναῖκες στὴν ἐποχή μας... Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν εἶνε καθόλου σεμνότυφη, καὶ δὲν θὰ κοκκίνιζε ἀκούγοντας ἕνα χαριτωμένο ἐλαφρὸ ἀστεῖο ἢ μιὰ εὔθυμη ἱστορία.

Ὀρφάνεψε σὲ ἡλικία 7 χρόνων καὶ τότε τὴν περιμάζεψε κάποια συγγενής της. Δεκάξη χρόνων ἄρχισε νὰ ἐργάζεται καὶ σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων κέρδιζε τὸ ψωμί της καὶ τὸ ψωμὶ τῆς γυναίκας ποὺ τὴν εἶχε περιμαζέψει... Σὲ ἡλικία 23 χρόνων, ὀρφάνεψε γιὰ δεύτερη φορά, χάνοντας τὴν προστάτριά της. Ὡστόσο ποτὲ δὲν ἀπελπιζόταν. Δούλευε πάντα ἀκούραστη καὶ ὅταν γύριζε στὸ σπίτι της καθόταν στὸν ἐξώστη, καὶ ζωγράφιζε γιὰ νὰ ξεχνιέται...

Καθὼς βλέπετε, πάλεψε μὲ θάρρος ἀντρικὸ καὶ μ' ἐπιμονὴ γυναικεία σ' ὁλόκληρη τὴ ζωή της... Δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε;

Γεννήθηκε στὸ Γκουφφεγκρὶγκ τῆς Γασκώνης. Δὲν τὸ ξέρετε αὐτὸ τὸ μέρος; Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει.. Εἶνε μιὰ κωμόπολις κάπως ἀσήμαντη βέβαια, μὰ πολὺ χαριτωμένη, ἀπ' τὴν ὁποία δὲν περνάει σιδηρόδρομος... Βλέπετε σᾶς μιλάω σὰν νὰ τὴν ξέρω... Ὡστόσο δὲν ἔχω πατήσει ποτὲ τὸ πόδι μου ἐκεῖ, μὰ ἡ δεσποινὶς Λαραζὰς μοῦ ἔχει μιλήσει τόσες πολλὲς φορὲς γιὰ τὴν πατρίδα της καὶ μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ ἡ δυστυχισμένη, ὥστε τὴν ξέρω τόσο καλὰ ποὺ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀρχίζω νὰ πιστεύω, πὼς ἔμεινα ἀρκετὰ χρόνια στὸ Γκουφφεγκρίγκ. Κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἐπισκέπτομαι, γιὰ τὴν πατρίδα της μοῦ μιλάει. Κι' ἐξ ἄλλου κι' ἐγὼ κατάγομαι λίγο ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ἔτσι μπορῶ καὶ ἀναπαριστάνω περίφημα στὸ μυαλό μου τὴν κωμόπολι. Εἶμαι δὲ βέβαιος πὼς ἂν βρισκόμουν ἔξαφνα ἐκεῖ, δὲν θὰ τὰ ἔχανα καθόλου. Νὰ ἡ ὁδὸς τοῦ Σταθμοῦ, νὰ ἡ πλατεῖα Γαμβέττα, νὰ ἡ λεωφόρος Βοναπάρτου. Στρίβει κανεὶς ἀριστερά, παίρνει τὴ λεωφόρο Βίκτωρος Οὐγκὼ καὶ βρίσκεται μπρὸς στὸ Δημαρχεῖο ποὺ εἶνε περιστοιχισμένο μὲ καστανιές... Πιὸ μακρυὰ στὴν πλατεῖα Παστέρ, προβάλλουν τὰ καμπαναριὰ τῆς ἐκκλησίας... Ἔπειτα, πάρα πέρα, φαίνονται ἡ ἀγορά, ὁ σταθμὸς τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ τὸ καπνεργοστάσιο. Πιὸ καλὰ ὅμως ἀπ' ὅλα τὴν λεωφόρο τῶν Ἀκακιῶν, ποὺ βρίσκεται σχεδὸν στὴν ἄκρη τοῦ συνοικισμοῦ, κοντὰ στὰ γκρεμίσματα τῶν μεσαιωνικῶν τειχῶν. Ἐκεῖ, σ' ἕνα σπίτι τῆς λεωφόρου Ἀκακιῶν, γεννήθηκε ἡ δεσποινὶς Λαραζάς.

Ἄ! μοῦ ἔχει μιλήσει γι' αὐτὸ περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ φορές... Καὶ κάθε φορὰ μοῦ περιέγραφε καὶ τὴ λεωφόρο Ἀκακιῶν... Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ γελάση, ἂν ἤθελε, μαζύ της γιὰ τὶς ἀτελείωτες αὐτὲς περιγραφές της... Μὰ ὄχι, θὰ ἦταν ἁμαρτία, γιατὶ ἔπρεπε ν' ἀναλογιστῆ ὅτι ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα μονάχα στὴν ὁδὸ Ἀκακιῶν ἔζησε εὐτυχισμένη. Ἐκεῖ εἶχε ἀκόμα τὸν πατέρα της καὶ τὴ μητέρα της, ποὺ τὴν ἐλάτρευαν. Ἦσαν ἄνθρωποι πολὺ πλούσιοι καὶ σεβαστοὶ στὸν τόπο... Μὰ δὲν ἤξεραν νὰ διαχειρίζωνται τὰ χρήματά τους, τὰ σκόρπιζαν ἀσυλλόγιστα καὶ ἔτσι, ὅταν πέθαναν δὲν ἄφησαν παρὰ μόνο χρέη...

Καθόταν στὸν ἐξώστη καὶ ζωγράφιζε γιὰ νὰ ξεχνιέται...

Μὰ τὸ σπίτι τῆς λεωφόρου Ἀκακιῶν γιὰ τὴν δεσποινίδα Λαραζὰς δὲν εἶνε μόνο τὸ σπίτι τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, εἶνε τὸ μόνο σπίτι στὸ ὁποῖο ἔζησε εὐτυχισμένη, γιατὶ κατόπιν τὴ βρῆκαν πολλὲς δυστυχίες. Γι' αὐτὸ μὲ τὸ δίκηο της ζεῖ μὲ τὴν ἀνάμνησί του καὶ μιλάει τόσο συχνὰ γι' αὐτό. Ἔτσι, χάρις σ' αὐτήν, ξέρω κι' ἐγὼ πὼς ἡ λεωφόρος Ἀκακιῶν εἶνε ἕνας δρόμος ἔρημος, ἥσυχος καὶ πληκτικός, ὅπως εἶν' ὅλοι οἱ μεγάλοι δρόμοι στὶς κωμοπόλεις, ποὺ πάει ἀργὰ-ἀργὰ καὶ τελειώνει στὰ τείχη τῆς πόλεως. Τὸ σπίτι της εἶνε ἕνα μεγάλο χτίριο μὲ δυὸ πατώματα ποὺ τὸ ζώνει ἕνας μεγάλος κῆπος ὁλόγυρα. Ἐκεῖ σ' αὐτὸ τὸν κῆπο ἡ δεσποινὶς Λαραζὰς πέρασε τὰ παιδικά της χρόνια μὲ τὶς παραμάνες της, μὲ τὴ Ζωὴ ποὺ τὴν παραχάϊδευε, μὲ τὴν Μαρία ποὺ τὴν τσιμποῦσε ὕπουλα, μὲ τὴ Βαλεντίνη ποὺ εἶχε φίλη τὸ γυιὸ τοῦ περιβολάρη, μὲ τὴν Ἀδέλα, τὴ Φερνάντα, τὴ Σιδωνία...

Ἂν κι' ἔχουν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τότε, ὡστόσο ἡ δὶς Λαραζὰς τὰ θυμᾶται ὅλα, ὅλα...

* * *

Ἔπειτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ θὰ καταλαβαίνετε βέβαια, ἀγαπητέ μου κύριε, πὼς ὅταν ἡ δεσποινὶς ἀρραβωνιάστηκε, μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες δουλειὲς ἦταν νὰ μιλήση στὴν ἀρραβωνιαστικιά μου, στὴ λεωφόρο Ἀκακιῶν. γιὰ τὸ σπίτι της στὸν ἀρραβωνιαστικό της. Τὸν ἐγνώρισα κι' ἐγὼ τότε τὸν νέο αὐτό. Ἦταν ψηλός, ξανθὸς καὶ δούλευε κι' αὐτός, σὰν τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, στὴ λεωφόρο Ἀκακιῶν. Μὰ αὐτὸς ἦταν ἐπόπτης. Τὴν ξέρετε αὐτὴ τὴ δουλειὰ βέβαια;... Στεκόταν στὴν πόρτα τοῦ καταστήματος, μὲ ρεντιγκότα μαύρη κάτω ἀπὸ γκρίζο παρντεσού, μὲ γραβάτα ἄσπρη, μὲ τὰ χέρια πίσω ἀπ' τὴν πλάτη καὶ μὲ τὸ βλέμμα σκληρό, σὰν νὰ ἔλεγε στὶς γυναῖκες ποὺ ἔμπαιναν μέσα: «Ἐλᾶτε νὰ ψωνίσετε, μὰ μὴν πάρετε τίποτε χωρὶς νὰ τὸ πληρώσετε!... Εἶμαι ἐδῶ, σᾶς παραμονεύω καὶ δὲν θὰ χαριστῶ σὲ καμμιά!...» Ἐγὼ δὲν τὸν συμπαθοῦσα καθόλου αὐτὸ τὸ νέο, ὁ ὁποῖος καυχιόταν, γιατὶ ὁ πατέρας του ἦταν Εἰρηνοδίκης στὴν Πικαρδία καὶ γιατὶ στὴν οἰκογένειά του ἐπικρατοῦσαν πολὺ ἠθικὲς ἀρχές. Μὰ ἡ δεσποινὶς Λαραζὰς τὸν ἀγαποῦσε σὰν τρελλή.

Ἐπειδὴ θὰ παντρευόντουσαν σὲ λίγο, μιλοῦσαν συχνὰ γιὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου τους. Ἐκεῖνος μάλιστα μιὰ μέρα τῆς εἶχε προτείνει.

—Ἂν θέλης νὰ πᾶμε στὴ Γκουφφεγκρίγκ, ἀπ' τὴν ὁποία δὲν περνάει σιδηρόδρομος... Ἔτσι θὰ δοῦμε καὶ τὸ σπίτι τῆς λεωφόρου Ἀκακιῶν, ἀριθ. 18, στὸ ὁποῖο γεννήθηκες.

Αὐτὸ ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους του. Μὰ ἡ δεσποινὶς Λαραζὰς τοῦ ἀπάντησε ζωηρά:

—Ὤ! ὄχι. Δὲν θέλω νὰ τὸ ξαναϊδῶ!... Ἔχω διατηρήσει ἀπ' αὐτὸ μιὰ τόσο γλυκειὰ ἀνάμνησι!... Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἔννοιωθα μᾶλλον λύπη ἅμα τὸ ξανάβλεπα...

Καὶ ἔξαφνα, νὰ τί συνέβη ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες... Ἕνα βράδυ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς πῆγε καὶ τὴ βρῆκε μὲ ὕφος ἀλλόκοτο καὶ τὴ ρώτησε μὲ κάποια στενοχώρια:

—Δὲν μοῦ λές, θυμᾶσαι καλὰ πὼς γεννήθηκες στὸ ὑπ' ἀριθ. 18 σπίτι τῆς λεωφόρου Ἀκακιῶν...

—Ναί, ναί, τοῦ ἀπάντησε ἡ δὶς Λαραζάς. Τὸ θυμᾶμαι πολὺ καλά.

Τότε ἐκεῖνος, μὲ ἀδιάφορο ὕφος, ἄρχισε νὰ τῆς ἀπευθύνη διάφορες ἐρωτήσεις γιὰ τὶς κάμαρες τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ τὴν πόρτα του, γιὰ τὸν κῆπο... Ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, βρίσκοντας εὐκαιρία, ἄρχισε ἀμέσως νὰ τοῦ διηγῆται γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη τὶς ἀναμνήσεις της. Τοῦ εἶπε πὼς τὸ σπίτι εἶχε ἑφτὰ κάμαρες, πὼς τὸ σαλόνι βρισκόταν δεξιὰ στὴν εἴσοδο καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά... Τοῦ μίλησε ἀκόμα γιὰ τὶς παραμάνες της: γιὰ τὴ Σιδωνία, τὴ Φερνάντα, τὴν Ἀδέλα, τὴν Ζωή, τὴν Ἰουλιέτα ποὺ κάπνιζε τσιγάρο, τὴν Βαλεντίνη ποὺ εἶχε φίλο τὸ γυιὸ τοῦ περιβολάρη καὶ τὴν ψηλὴ Μαρία. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της τὴν ἄκουγε κάθε τόσο, ψιθυρίζοντας σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του:

—Βέβαια... βέβαια... εἶνε τὸ ἴδιο σπίτι... δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Καὶ στὸ τέλος ἔφυγε, λέγοντάς της ἁπλά:

—Πολὺ καλά. Ὠρεβουάρ, δεσποινίς.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ-πρωΐ, τῆς ἔστειλε ἕνα γράμμα. Ἡ δεσποινὶς Λαραζὰς μοῦ τὸ ἔδειξε, ἂν καὶ τὸ εἶχε μάθει ἀπ' ἔξω. Νὰ τί τῆς ἔγραφε:

«Δεσποινίς,

Ὑποθέτω ὅτι ὅσα σᾶς γράφω παρακάτω φτάνουν γιὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσουν γιατὶ ἀναγκάζομαι σήμερα νὰ διαλύσω τοὺς ἀρραβῶνας μαζύ σας. Δὲν ξέρω βέβαια καθόλου τὸ Γκουφφεγκρίγκ. Αὐτὸ ἄλλωστε τὸ ξέρετε πολὺ καλὰ καὶ εἴσαστε ἔτσι ἥσυχη πὼς δὲν θὰ μάθαινα ποτὲ τίποτε. Μὰ δὲν θὰ μπορούσατε ποτὲ νὰ φαντασθῆτε ὅτι γνώρισα κάποιο νέο ἀπὸ τὰ μέρη σας.

»Αὐτά, ὑποθέτω φτάνουν».

Εἶχε ὑπογραμμίσει τρεῖς φορὲς τὶς λέξεις «ἀπὸ τὰ μέρη σας». Ἡ δεσποινὶς Λαραζὰς ὡστόσο δὲν καταλάβαινε τίποτε καὶ ἀναρωτιόταν διαρκῶς: «Τί σημαίνει τάχα αὐτὸ τὸ «ἀπὸ τὰ μέρη σας;»... Δὲν ἤξερε τί ἐξήγησι νὰ δώση...

Γι' αὐτὸ ἄφησε τὸ Τμῆμα της καὶ πῆγε καὶ βρῆκε τὸν ἀρραβωνιαστικό της μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ καταστήματος, ὅπου στεκόταν μὲ τὴ ρεντιγκότα του καὶ τὸ παρντεσού του.

—Μὰ ἐπὶ τέλους, μιλῆστε! τοῦ εἶπε. Τί συμβαίνει;... Τί σᾶς εἶπε;

—Μὴ μὲ ἀναγκάζετε, δεσποινίς, τῆς ἀπάντησε, νὰ σᾶς πῶ πράγματα ποὺ θὰ σᾶς θίξουν.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ μόνα λόγια ποὺ κατώρθωσε νὰ τοῦ ἀποσπάση. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ἀξιοπρεπὴς ἡ δυστυχισμένη νέα, δὲν τὸν ρώτησε τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία, ὅπου ἄρχισε νὰ κλαίη... Γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε στ' ἀλήθεια αὐτὸ τὸν ἠλίθιο ξανθὸ νέο... Καὶ ἀπὸ τότε δὲν θέλησε νὰ δώση τὴν καρδιά της σὲ ἄλλον ἄντρα... Ἔτσι μαράθηκε ἡ ὀμορφιά της καὶ γέρασε ἡ δυστυχισμένη...

Χρόνια πολλὰ πέρασαν ἀπὸ τότε...

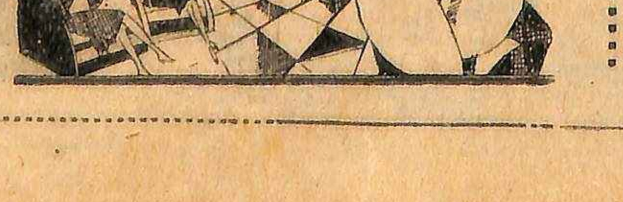

Καὶ μόλις τὸν περασμένο χρόνο, ἡ φτωχὴ δεσποινὶς Λαραζὰς κατώρθωσε νὰ βρῆ τὴν ἐξήγησι τῆς δυστυχίας της... Ἐπειδὴ εἶχε ἀδυνατίσει πολύ, ὁ γιατρὸς τὴ συμβούλεψε νὰ πάη σὲ κανένα ὑψηλὸ μέρος γιὰ νὰ πάρη καθαρὸ ἀέρα... Ἀμέσως τότε σκέφτηκε τὴν πατρίδα της, τὸ Γκουφφεγκρίγκ, ποὺ βρίσκεται πράγματι σὲ πολὺ ψηλὴ τοποθεσία. Καὶ πῆγε, χωρὶς δεύτερη σκέψι ἐκεῖ. Μόλις ἔφτασε ἡ πρώτη της ἐπιθυμία ἦταν φυσικὰ νὰ ξαναϊδῆ τὴ λεωφόρο Ἀκακιῶν. Μὰ ἐπειδὴ τὰ πόδια της ἦσαν ἐξασθενημένα καὶ δὲν ἀντεῖχαν στὸ δρόμο, φώναξε ἕναν ἁμαξᾶ καὶ τοῦ εἶπε:

—Πήγαινέ με στὸν ἀριθμὸ 18 τῆς λεωφόρου Ἀκακιῶν.

Ὁ ἁμαξᾶς, ἀκούγοντας τὴ διεύθυνσι αὐτή, τῆς ἔρριξε μιὰ περίεργη καὶ ὕποπτη ματιά. Ἐπίσης στὸ δρόμο τὴν ἐκύτταζε διαρκῶς. Τέλος τὸ ἁμάξι ἔφτασε στὴν λεωφόρο Ἀκακιῶν. Φαντάζεσθε μόνοι σας μὲ πόση συγκίνησι ἡ δεσποινὶς Λαραζὰς τὴν ἀντίκρυσε ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια... Νά, ἡ ἴδιες ἀκακίες τῆς παιδικῆς της ἡλικίας ποὺ εἶχαν θεριέψει τώρα...

Νά, νά... τὸ σπίτι της... Βέβαια, αὐτὸς ἦταν ὁ ἀριθμὸς δεκαοχτώ, χαραγμένος τώρα μὲ κάπως πιὸ μεγάλα γράμματα... Πάνω ἀπ' αὐτὸν κρεμόταν ἕνα μεγάλο φανάρι. Τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ ἦταν κλειστά, μὰ ἡ πόρτα, ἀντιθέτως ἡ πόρτα ἦταν ὁλάνοιχτη.

—Ὤ! Ὤ!... ἔκανε πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Εἶνε τὸ σπίτι μας. Τὸ ἀναγνωρίζω...

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν ἁμαξᾶ, τὸν ἐρώτησε:

—Δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ καθόταν ὁ κ. Λαραζάς;

—Λαραζάς; Λαραζάς; ἔκανε ὁ ἁμαξᾶς σὰν νὰ σκάλιζε τὶς ἀναμνήσεις του. Μὰ ναί, ναί... Πράγματι καθόταν ἐδῶ κάποιος Λαραζάς, μὰ ἔχουν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε... Μὰ ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο αὐτοῦ τοῦ Λαραζάς, ἀγόρασε τὸ σπίτι κάποιος κύριος ἀπὸ τὸ Μπορντώ, ἔφερε μερικὲς νόστιμες κοπέλλες καὶ τὸ ἔκανε...— πὼς νὰ σᾶς τὸ πῶ, δεσποινίς;—τὸ ἔκανε... σπίτι τοῦ γλεντιοῦ... Τὸ μέρος ἦταν καλὸ καὶ ἡ δουλειὰ πέτυχε τόσο ὥστε ὅλοι στὸν τόπο καὶ στὰ περίχωρα ἔχουμε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν πάντοτε ὅ,τι εἶνε σήμερα καὶ πὼς δὲν καθόντουσαν ποτὲ σ' αὐτὸ τίμιοι νοικοκυραῖοι...

Νά, γιατί, ἀγαπητέ μου κύριε, ἡ δεσποινὶς Λαραζὰς δὲν παντρεύτηκε ποτέ, μολονότι στὴ νεότητά της ἦταν ὡραιοτάτη...

A. BIRABEAU

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΒΡΟΧΕΣ

Στὰ 1896 στὸ Γιρόδυο τῆς Ρωσσίας ἔπεσε ραγδαία βροχὴ ἀπὸ... ἁλάτι, μὲ τὸ ὁποῖο οἱ χωρικοὶ γέμισαν τὶς ἀποθῆκες των. Ἐπίσης στὰ 1892 σ' ἕνα χωριὸ τῆς Γερμανίας ἔβρεξε κοχύλια, τὰ ὁποῖα περιέργως ἦσαν ζωντανά. Τὸν ἴδιο χρόνο στὸ Μπίξμπουργ τῆς Ἀμερικῆς ἔπεσε ἕνα φοβερὸ χαλάζι, μέσα στὸ ὁποῖο βρῆκαν διάφορα ἀντικείμενα, μεταξὺ αὐτῶν δὲ καὶ ἕνα κομμάτι ἀλαβάστρου!

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ

Τὰ συνηθισμένα βάσανα τῆς ζωῆς μὲ χώρισαν γιὰ κάμποσον καιρὸ ἀπ' τὸ φίλο μου Α. Τὸν εἶχα μισοξεχάσει, ὅταν μιὰ μέρα ἔτυχε ν' ἀκούσω πὼς βρίσκεται ἐδῶ καὶ πὼς εἶν' ἄρρωστος βαρειά.

Κατώρθωσα νὰ μάθω τὸ σπίτι του, ποὺ ἦταν στὸ Λυκαβητὸ ἀποκάτω, ξεκίνησα καὶ πῆγα.

Ἡ ἐξώπορτα ἦταν ἀνοιχτή. Ἀνέβηκα τὴ σκάλα καὶ δὲν βρῆκα κανένα. Δὲν χτύπησα, ἀπὸ φόβο μήπως κάνω ἀνησυχία, ἀλλὰ μισάνοιξα σιγὰ-σιγὰ τὶς πόρτες τῶν δωματίων καὶ κύτταξα μέσα.

Τὸ γραφεῖο του ἦταν ἔρημο καὶ σκονισμένο. Τὸ σαλονάκι — σαλονάκι σπιτιοῦ ἀπ' ὅπου λείπει ἡ γυναῖκα—ἀσυγύριστο κι' ἀραχνιασμένο.

Ἕνας κρότος περουνιοῦ ποὺ ἔπεσε μέσα σὲ πιάτο μ' ἔφερε ὥς στὴν κουζίνα, ὅπου μιὰ νοσοκόμα ἔτρωγε μὲ πολλὴν ὄρεξι.

—Μπορῶ, κυρά μου, νὰ ἰδῶ τὸν κύριο Α.; τῆς εἶπα.

—Νὰ τὸν ἰδῆς μπορεῖς, μὰ νὰ σὲ ἰδῆ δὲν τὸ πιστεύω...

—Γιατί;

—Γιατί εἶνε στὰ τελευταῖα του!

—Κάνε μου τὴ χάρι, κυρά μου. Θέλω νὰ τὸν ἰδῶ πρὶν πεθάνει...

—Ὅσο γι' αὐτὸ μὴ σκοτίζεσαι. Αὐτὸς εἶν' ἑφτάψυχος ἄνθρωπος... Μιὰ βδομάδα ἔχει τώρα ποὺ βασανίζεται σὰν τὸ σκυλί...

—Ἄχ, μὴ μιλᾷς ἔτσι, κυρά μου, γιὰ τέτοιον ἄνθρωπο!

—Νἄξερες τί εἶδαν ἐμένα τὰ μάτια μου, παιδί μου! Νοσοκόμα καὶ σαβανῶτρα! Βάλε πειὰ μὲ τὸ νοῦ σου...

Καὶ χωρὶς νὰ λογαριάση τὴ φρίκη ποὺ μοῦ προξένησαν τὰ λόγια της, ἐξακολούθησε:

—Ἂν βιάζεσαι, σκούντα τὴν πόρτα κι' ἔμπα μέσα μοναχός σου, γιατὶ ἐγὼ ἔχω λίγη δουλειὰ ἀκόμα. Νά! Αὐτὸ εἶνε τὸ δωμάτιό του...

* * *

Σ' ἕνα κρεββάτι ἀπάνω κοίτεται μιὰ ἀνθρώπινη σκιά.

Πλησιάζω, ἀλλὰ δὲν μ' ἀκούει. Κάθομαι κοντά του καὶ μὲ δυσκολία κρατῶ τὰ δάκρυα ποὺ μὲ πνίγουν...

—Δὲν στάλεγα 'γώ! φωνάζει ἡ νοσοκόμα ποὺ μπῆκε ἄξαφνα μέσα. Αὐτὰ 'χουμε τώρα τόσες μέρες. Μιὰ ζῇ, μιὰ πεθαίνει... Οὔτε μπρός, οὔτε πίσω... Ἁμαρτίες πολλὲς θἄχη...

Πετάχτηκα ἀπ' τὴ θέσι μου στενοχωρημένος.

—Κάτσε, μοῦ εἶπε, κάτσε λίγο, σὲ παρακαλῶ. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ ψουνίσω κάτι καὶ θὰ γυρίσω γρήγορα. Μπορεῖ νὰ ζωντανέψη καὶ νὰ θέλη τίποτε...

Καί, κουνῶντας τὸ κεφάλι δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ καμάρι, ἔφυγε.

* * *

Τὸν κυττάζω, τὸν κυττάζω καὶ συλλογιέμαι. Φέρνω στὸ νοῦ μου τὰ τόσα χρόνια ποὺ ζήσαμε μαζὺ καὶ καταριέμαι τὴν τύχη ποὺ τὸν δολοφόνησε μὲ τόσην ἀπονιά.

Ἡ σκιὰ αὐτὴ ποὺ ἀναπνέει ἀκόμα εἶνε μόλις τριάντα χρόνων. Ἐγεννήθηκε δικαστὴς κι' ἔγινε καλλιτέχνης. Ὁ στῖχος, ὁ ἦχος, τὸ χρῶμα κι' ἡ γραμμὴ μ' ἑνωμένη δύναμι εἶχαν θρονιαστεῖ μές στὴν καρδιά του.

Καὶ τώρα;...

Ἔμεινα ἔτσι κοντά του κάμποσην ὥρα. Ἔξαφνα εἶδα τὴ σκιὰ νὰ κουνιέται.

—Νερό! φωνάζει μὲ γλυκειὰ κι' ἀδύνατη φωνή, γεμάτη παράπονο.

Τοῦ δίνω νερό. Σηκώνει τὰ μάτια του καὶ μὲ κυττάζει μὲ ἀπορία μεγάλη.

Τοῦ φαίνεται πὼς ὀνειρεύεται. Κάτι μουρμουρίζουν τὰ χείλη του. Κυττάζει χάμου καὶ πάλι μὲ ξαναβλέπει. Τέλος «φίλε μου!» φωνάζει ἀνοίγοντας τὴν ἀγκαλιά του καὶ κλαίει σὰν μικρὸ παιδί.

—Ἤθελα νὰ σοῦ πῶ, ἐξακολουθεῖ, πὼς ἦρθες ἀργά. Μὰ νοιώθω πὼς ὁ ἐρχομός σου μοῦ δίνει ζωή. Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ...

Ἡ ὠχρή του ὄψι χρωματίζεται, τὰ σβυσμένα μάτια του φωτίζονται.

Τὸν ἐβοήθησα καὶ κάθησε στὸ κρεββάτι του. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ θαυμασμοῦ στὴν ὡραία δύσι καὶ μοῦ εἶπε:

—Κύτταξε πὼς σβύνει ἀγάλια—ἀγάλια ἡ μέρα! Θυμᾶσαι ἐκεῖ πέρα στοὺς βράχους τῶν Κραναῶν ὅταν ἐσὺ ἔλεγες στίχους κι' ἐγὼ ἔπαιζα τὸ ἀγαπημένο σου κομμάτι, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος... τῶν Ἀθηνῶν μου ὁ ἥλιος... χανότανε πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Σαλαμῖνος!... Ἄχ! εἶνε κρῖμα νὰ πεθάνη κανεὶς καὶ νὰ μὴ βλέπη πειά, νὰ μὴν αἰσθάνεται πειὰ ὅ,τι βλέπαμε, ὅ,τι αἰσθανόμαστε τότε μαζύ... Δῶσε μού το!

Κι' ἔδειξε τὸ ἀγαπημένο του ὄργανο, πεταγμένο πάνω σὲ κάτι σκονισμένα χαρτιά.

Ἀρνήθηκα ὅσο μποροῦσα, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμενε. Τέλος τοῦ τὸ ἔδωκα.

—Τίποτε, τίποτε δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ μὲ βλάψη... εἶπε ἐνῶ τὸ ἔπαιρνε.

Εἶδα τὴν ἀγωνία του γιὰ νὰ βγάλη δυὸ-τρεῖς τόνους—αὐτὸς ποὺ στὰ χέρια του ἄλλοτε λὲς καὶ ζωντάνευε τὸ ἄψυχο ὄργανο, καὶ ράγισ' ἡ καρδιά μου...

Μόνο ἕνας, ἀλλὰ κατάγλυκος τόνος ἀκούεται καὶ τὸ χέρι του πέφτει. Τὸ φλάουτο κατρακυλάει στὸ πάτωμα...

Ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς βγαίνει ἀπ' τὰ στήθια του. Τὸ κεφάλι του γέρνει. Τὰ μάτια του, καθὼς τὸν ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου, καρφώνονται ἀπάνω μου καὶ μένουν...

Ἡ μέρα πειὰ εἶχε σκοτεινιάσει.

—Ζωντάνεψε ἢ ἀκόμα; ἀκούστηκε ἀπ' τὴν πόρτα ἡ βραχνὴ τῆς νοσοκόμας φωνή.

Καὶ καθὼς εἶδε, μοῦ λέει μὲ κλαψιάρικη φωνή:

—Ἔ, ζωὴ σὲ λόγου σου!...

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε μὲ τὴ συνηθισμένη της φωνὴ βιαστικά:

—Ἔλα τώρα! Πήγαινε ἔξω ἐσύ...

—Γιατί;

—Μπᾶς καὶ θὲς νὰ κοκκαλιάση σ' αὐτὴ τὴ θέσι;

Καὶ χαμογέλασε...

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ὁ Δούναβις ἔχει μῆκος 2.860 χιλιομέτρων καὶ βάθος περίπου 8 μέτρων.

—Ἡ Ἰταλία ἀνεκηρύχθη βασίλειο στὰ 1861 καὶ ἡ Σερβία στὰ 1882.

—Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος πέθανε στὴν Ἱσπανία στὶς 20 Μαΐου 1506.

—Τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Φιλιππίνων περιλαμβάνει 40 νησιὰ μικρὰ καὶ μεγάλα.

—Τὸ βάρος τῆς γῆς εἶνε 5.875 ἑξάκις ἑκατομμύρια χιλιογράμμων.

—Οἱ πρῶτοι ἄποικοι τῆς Ἀμερικῆς ἦσαν Ἱσπανοί, Πορτογάλλοι, Ἄγγλοι καὶ Γάλλοι.

—Ὁ πρῶτος διοργανωτὴς τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ μας ἦταν ὁ Γάλλος ἀντιναύαρχος Λαυρέντιος Λεξέν.

—Ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος, ὁ ἐλευθερωτὴς τῆς Ἀμερικῆς, ἐξασκοῦσε στὴν ἀρχὴ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τυπογράφου.

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΜΙΝΙΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ὁ νεαρὸς καὶ ὡραῖος μαρκήσιος Τζοβάννι, μοναχογυιὸς τοῦ παμπλούτου καὶ πανισχύρου ἄρχοντος τῆς Νεαπόλεως Κυπριάνι, σώζεται μιὰ μέρα ἀπὸ βέβαιο πνιγμὸ ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴ ψαροπούλα Ἕλενα, τὴν ὁποία καὶ ἐρωτεύεται μὲ πάθος. Ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ τὸν παντρέψη μὲ τὴν ἐξαδέλφη του δούκισσα Μαλφιέρα, μόλις τὸ μαθαίνει αὐτό, γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ τὸν φυλακίζει. Ὁ Τζοβάννι, μαθαίνοντας στὴ φυλακή του, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του, κατόπιν καταχθονίων εἰσηγήσεων τῆς Μαλφιέρας, πρόκειται νὰ φύγη ἀπὸ τὴ Νεάπολι, σπάζει τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς του καὶ φεύγει. Μὰ οἱ σκοποὶ τὸν ἀντιλαμβάνονται, τὸν πυροβολοῦν καὶ τὸν τραυματίζουν. Ἑτοιμοθάνατος, σέρνεται ὡς τὴν καλύβα τῆς ἀγαπημένης του, ὅπου καὶ σωριάζεται ἀναίσθητος. Ἐκεῖ τὸν βρίσκει ἡ Ἕλενα, τὸν περιθάλπει καὶ εἰδοποιεῖ τὸν πατέρα του. Ὁ ἄρχων Κυπριάνι τρέχει ἀμέσως μαζὺ μὲ τὴ Μαλφιέρα καί, μολονότι ἡ καρδιά του σπαράζεται βλέποντας τὸ γυιό του ἑτοιμοθάνατο, ἡ ὑπερηφάνειά του νικάει τὴ στοργή του, καὶ τὸν ἀποκηρύσσει, ἐπειδὴ ὁ Τζοβάννι ἐπιμένει νὰ θέλη νὰ παντρευτῆ τὴν ἀγαπημένη του ψαροπούλα. Συγχρόνως δέ, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν προσβεβλημένη Μαλφιέρα, τῆς δηλώνει ὅτι θὰ τὴν παντρευτῆ ὁ ἴδιος. Μὰ τὴν ἴδια μέρα, προσβάλλεται ἀπὸ συμφόρησι καὶ πεθαίνει καὶ ἔτσι ὁ Τζοβάννι τὸν κληρονομεῖ, γιατὶ δὲν ἄφησε διαθήκη.

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος παντρεύεται κατόπιν τὴν ψαροπούλα Ἕλενα καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ γεννιέται ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ἡ Σπεράτα, ποὺ συμπληρώνει τὴν εὐτυχία τους.

Ἔξη χρόνια εὐτυχίας καὶ ἔρωτος πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ Τζοβάννι καὶ ἡ Ἕλενα ἑορτάζουν μεγαλοπρεπῶς τὴν ἐπέτειο τοῦ γάμου των καὶ τῆς γεννήσεως τῆς Σπεράτας, ὅταν ἔξαφνα ὁ πιστός τους ὑπηρέτης Οὐμβέρτος τοὺς ἀναγγέλλει τὴν ἀπροσδόκητη ἄφιξι τῆς δουκίσσης Μαλφιέρας, ἡ ὁποία ἔρχεται γιὰ νὰ τοὺς συγχαρῆ. Ἀναγκάζονται, μολονότι κακὰ προαισθήματα βασανίζουν τὴν καρδιά τους, νὰ τὴ δεχθοῦν. Ἔξαφνα ὅμως, ἐνῷ ἡ ἑορτὴ βρίσκεται σὲ ὅλη τὴν λαμπρότητά της, ἀντιλαμβάνονται τὴν ἐξαφάνισι τῆς μικρούλας Σπεράτας. Τοῦ κάκου ψάχνουν παντοῦ γιὰ νὰ τὴ βροῦν. Στὸ τέλος βρίσκουν τὸ ψάθινο καπελλάκι της στὴν ἀκρογιαλιά.

Ὅλοι τότε νομίζουν πὼς ἡ Σπεράτα πνίγηκε. Μὰ ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ μαρκησίου Οὐμβέρτος ὑποψιάζεται ὅτι τὴ Σπεράτα τὴν ἔχουν κλέψει κατὰ διαταγὴ τῆς Μαλφιέρας μερικοὶ ἀτσίγγανοι ποὺ πέρασαν ἀπ' τὴ Νεάπολι. Παίρνει λοιπὸν τὸν κύριό του καὶ μερικοὺς ἀκολούθους καὶ ὁρμοῦν πρὸς καταδίωξι τῶν Ἀτσιγγάνων. Μὰ ἐνῶ τοὺς κυνηγοῦν, ἕνας ἀπ' τοὺς ἀτσιγγάνους, ὁ Κόκκινος Διάβολος, ἐξαφανίζεται μέσ' στὸ δάσος, παίρνοντας μαζύ του τὴ Σπεράτα. Ὁ μαρκήσιος τὸν καταδιώκει καὶ τὸν φθάνει. Ἡ Σπεράτα, βλέποντας τὸν πατέρα της, τρέχει πρὸς αὐτὸν ζητῶντας τὴν βοήθειά του...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ὁ μαρκήσιος ἔβγαλε ἀμέσως ἕνα μουγκρητὸ λύσσας καί, σαλεύοντας τὸ σπαθί του ψηλά, ὅρμησε ἐναντίον τοῦ ἀτσιγγάνου, ὁ ὁποῖος ὀπισθοχώρησε, νομίζοντας πὼς εἶχε φτάσει ἡ τελευταία του στιγμή...

Μὰ τότε μιὰ σκηνὴ τρομερή, φριχτή, ἀπροσδόκητη διαδραματίστηκε...

Ἡ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα παρουσιάστηκε ἔξαφνα ἐπάνω στὴ φοράδα της μπρὸς στὸ μαρκήσιο, σὲ ἀπόστασι δέκα βημάτων ἀπ' αὐτόν...

Στάθηκε ἐκεῖ καί, χωρὶς νὰ διστάση καθόλου, τράβηξε ἀπὸ τὴ ζώνη της ἕνα πιστόλι καί, σημαδεύοντας τὸ Τζοβάννι, ἐπυροβόλησε, πρὶν ἐκεῖνος μπορέση νὰ τὴν προλάβη!...

—Κόλασις καὶ κατάρα! φώναξε ρογχάζοντας ὁ μαρκήσιος. Μὲ σκότωσε ἡ ἀθλία!... Βοήθεια, φίλοι μου! Βοήθεια! Βοήθεια, Οὐμβέρτε!

Καὶ σωριάστηκε καταγῆς ἀνάσκελα, μὲ τὸ κρανίο καταματωμένο, ψιθυρίζοντας μὲ φωνὴ σβυσμένη:

—Ἀντίο... ἀντίο... ἀγαπημένη μου μικρούλα Σπεράτα... Λαχτάρα τῆς καρδιᾶς μου... Θεέ μου, λυπήσου την!

. . . .

Οἱ κυνηγοὶ τοῦ μαρκησίου δὲν εἶχαν ἀκολουθήσει, ὅπως εἴδαμε, τὸν κύριό τους στὴν φρενιασμένη ἱππασία του... Εἶχαν μείνει πίσω στὸ δρόμο καὶ εἶχαν σταθεῖ, βλέποντας τὸν κύριό τους καὶ τὴ Μαύρη Δούκισσα νὰ ἐξαφανίζωνται μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης.

—Τί σημαίνει αὐτό; ἀναρωτιόταν ὁ πιστὸς Οὐμβέρτος. Γιατὶ τάχα ὁ κύριός μου ἐγκατέλειψε τὴν καταδίωξι τοῦ ἁμαξιοῦ τῶν ἀτσιγγάνων...

Καί, ἐπειδὴ οἱ κυνηγοὶ τὸν ρωτοῦσαν τί ἔπρεπε νὰ κάνουν, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, τοὺς διέταξε:

—Ἐπάνω στ' ἁμάξι!...

Οἱ κυνηγοὶ ἄρχισαν ἀμέσως νὰ καλπάζουν καὶ σὲ λίγο εἶχαν φτάσει πράγματι τὸ ἁμάξι, τὸ ὁποῖο προχωροῦσε κανονικά. Διέταξαν τότε τοὺς ἀτσιγγάνους νὰ σταθοῦν. Ἐκεῖνοι πράγματι ὑπάκουσαν καὶ κατέβηκαν στὸ δρόμο ἀνήσυχοι... Ὁ μικρὸς ὅμιλος ἀποτελεῖτο ἀπὸ τρία πρόσωπα μόνο: Ἀπὸ τὴ γρηὰ Σάβα, τὸν Κόκκινο Τζὶλ καὶ τὴ χοντρὴ Ἴρμα, τὴ συντρόφισσά τους.

— Ἡσυχάστε, ὦ εὐγενικιά μου κυρία, εἶπε ὁ Οὐμβέρτος.

—Εἴσαστε μόνοι; τοὺς ρώτησε ὁ Οὐμβέρτος, ἀφοῦ ἐπιθεώρησε πρῶτα τὸ ἁμάξι τους.

—Μάλιστα, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Κόκκινος Τζίλ. Τὸ εἴδατε ἄλλωστε καὶ μόνος σας...

—Λὲς ψέμματα, ἀχρεῖε! Ποῦ εἶνε ὁ σύντροφός σου;

—Δὲν ἔχω κανένα σύντροφο, εἶπε ὁ ἀτσίγγανος. Ἡ ἀφεντιά σας θὰ μᾶς μπερδεύη μὲ τίποτε ἄλλους ἀτσιγγάνους.

—Ποιὲς εἶνε αὐτὲς ἡ δυὸ γυναῖκες; ρώτησε ὁ ὑπηρέτης.

—Ἡ γυναῖκα μου καὶ ἡ μάνα μου, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Κόκκινος Τζίλ.

—Ἐρχόσαστε ἀπὸ τὴ Νεάπολι... Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Καὶ πάλι ἡ ἀφεντιά σας γελιέται!... Ἀκολουθοῦμε τὸ δρόμο μας χωρὶς νὰ στεκόμαστε πουθενά...

—Αὐτὸς ὁ ἄθλιος δὲν θέλει νὰ μιλήση, εἶπε ὁ Οὐμβέρτος στοὺς κυνηγούς. Κρατῆστε τον!... Θὰ τοῦ λύσουμε τὴ γλῶσσα στὴ φυλακή...

—Στὴ φυλακή! φώναξαν μαζὺ ὁ Κόκκινος Τζὶλ καὶ ἡ ἀτσιγγάνες. Γιατὶ θὰ μᾶς κλείσετε στὴ φυλακή; Τί κάναμε, Θεέ μου;

Ἔξαφνα, ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ ἐκπυρσοκρότησις ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ δάσος.

—Ἀκολουθῆστε με! φώναξε ὁ Οὐμβέρτος, καλπάζοντας μέσα στὰ δέντρα.

Οἱ κυνηγοὶ τὸν ἀκολούθησαν ἀμέσως. Κραυγὲς ποὺ ἀκουγόντουσαν μακρυὰ τοὺς ὁδηγοῦσαν στὸ δρόμο τους. Σὲ λίγο ξεχώρισαν τὴ φωνὴ τῆς δουκίσσης ντὲ Μαλφιέρα...

Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα δρόμου κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, βρέθηκαν στὸ μέρος ὅπου κοίτονταν ὁ μαρκήσιος μὲ τὸ κρανίο ἀνοιχτό, σφίγγοντας ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του τὴν κάννη ἑνὸς πιστολιοῦ.

Ἡ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα, ἡ δολοφόνος του, στεκόταν σὲ μερικῶν βημάτων ἀπόστασι καί, φώναζε, ζητῶντας βοήθεια. Μόλις εἶδε τὸν Οὐμβέρτο νὰ φτάνη μαζὺ μὲ τοὺς κυνηγούς, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὁ κύριός σου σκοτώθηκε μόνος του!... Ὁ φτωχὸς μαρκήσιος κυριεύτηκε ἀπὸ ἄξαφνη τρέλλα... Ὥρμησε, πρὸ ὀλίγου, χωρὶς κανένα λόγο μέσα στὸ δάσος. Ἐγὼ τὸν ἀκολούθησα... Μά, ὅταν τὸν ἔφτασα, ἦταν, ἀλλοίμονο! ἀργὰ πειά!... Εἶχε πυροβολήσει καὶ εἶχε σπάσει τὸ κρανίο του, φωνάζοντας τὴ μικρή του Σπεράτα!

Οἱ κυνηγοὶ ἄκουγαν μὲ τὴν ὄψι ἀλλοιωμένη τὴν ἐξιστόρησι τῆς καινούργιας αὐτῆς τραγῳδίας. Ὁ Οὐμβέρτος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε κατεβεῖ ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ μὲ μιὰ τρομερὴ προσοχὴ ἐπιθεωροῦσε τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, προσπαθῶντας ν' ἀναπαραστήση μὲ τὸ μυαλό του τὴ φρικώδη σκηνή...

Χλωμός, πελιδνός, μὰ μὲ βλέμμα ποὺ πετοῦσε ἀστραπές, σηκώθηκε ἔξαφνα.... Εἶχε δεῖ τὸ πιστόλι ποὺ ὁ Τζοβάννι κρατοῦσε ἀκόμα στὰ χέρια του...

—Αὐτὸ τὸ ὅπλο δὲν ἀνήκει στὸν κύριό μου, εἶπε μὲ φωνὴ ἀργή, ἔπισημη καὶ τρομερή. Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ποὺ μᾶς βλέπει καὶ μᾶς ἀκούει αὐτὴ τὴ στιγμή, κατηγορῶ τὴ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα ὅτι ἐδολοφόνησε τὸν κύριό μου!

Μιὰ σιωπὴ θανάτου διαδέχτηκε τὴ φριχτὴ αὐτὴ ἀποκάλυψι. Οἱ κυνηγοί, τρομαγμένοι μὲ τὴν τόλμη τοῦ Οὐμβέρτου, τὸν ἐκύτταζαν μὲ κατάπληξι. Ἔπειτα τὰ βλέμματά των ἐστράφησαν πρὸς τὴ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα, ποὺ ἦταν ταραγμένη, ἀνήσυχη καὶ ἔτρεμε... Γιὰ νὰ συγκρατηθῆ σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμή, ἡ σατανικὴ ἐκείνη γυναῖκα ἀναγκάστηκε νὰ ἐπικαλεσθῆ ὅλη τὴ θέλησί της. Τέλος, μὲ φωνὴ σταθερὴ καὶ περιφρονητικὴ εἶπε:

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἕνας ἄθλιος κι' ἕνας τρελλός... Τὸ ψέμμα του εἶνε χονδροειδές, διαβολικό, καταχθόνιο, καὶ μόνο ἡ περιφρόνησίς μου καὶ ὁ οἶκτος μου θὰ μπορέσουν νὰ τὸν σώσουν ἀπὸ τὴ δικαία τιμωρία ποὺ τοῦ ἐπιφυλάσσουν γι' αὐτὸ οἱ αὐστηροὶ νόμοι τῆς χώρας...

—Εἶπα τὴν ἀλήθεια! ἐξακολούθησε ἀτάραχα ὁ Οὐμβέρτος. Ὁ κύριός μου ἔπεσε θῦμα ἐνέδρας!... Θὰ τὸ ἀποδείξω!...

—Ἔ, λοιπόν! μίλα, ἂν τολμᾷς! φώναξε ἡ δούκισσα.

—Θὰ μιλήσω μπροστὰ στοὺς δικαστές σου, κακοῦργα!

—Μπρὸς στοὺς δικούς σου μᾶλλον δικαστές, δυστυχισμένε! τοῦ ἀπάντησε ἡ ντὲ Μαλφιέρα.

Καὶ μ' ἕνα τόνο ποὺ δὲν ἐπιδεχόταν καμμιὰ ἀντίρρησι, διέταξε τοὺς κυνηγούς:

—Σᾶς καθιστῶ ὑπευθύνους γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο! Δὲν πρέπει νὰ σᾶς φύγη!... Εἶνε αἰχμάλωτός μου ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸν παραδώσω στὴ Δικαιοσύνη καὶ ὀφείλετε νὰ μὲ ὑπακούσετε...

Μὰ ὁ Οὐμβέρτος δὲν τὴν ἄκουγε. Σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὸν κύριό του, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα, σκούπιζε μὲ τὸ μαντήλι του τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν πληγή του.

—Πεθαμένος... ψιθύριζε ἀπαρηγόρητος. Ὁ ἀφέντης μου εἶνε πεθαμένος... Τὸν σκότωσε! Τὸν σκότωσε!...

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ μαρκησίου εἶχαν τρομοκρατηθεῖ ἐν τῷ μεταξύ... Τί θὰ γινόταν ὁ δυστυχισμένος Οὐμβέρτος; Ἀναλογιζόντουσαν μὲ θλῖψη ὅτι εἴτε ἀληθινή, εἴτε ψεύτικη ἦταν ἡ κατηγορία τὴν ὁποία εἶχε ἐκτοξεύσει, χωρὶς καμμιὰ θετικὴ καὶ βεβαία ἀπόδειξι, ἐναντίον τῆς δουκίσσης, θὰ τὴν ἐπλήρωνε σίγουρα μὲ καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια στὸ κάτεργο... Ἡ ντὲ Μαλφιέρα ἦταν εὐγενής, ἰσχυρὴ καὶ θὰ συνέτριβε σὰν ἄχυρο τὸ φτωχό της ἐχθρό... Γι' αὐτὸ ἔσκυβαν τὸ κεφάλι τους, συνηθισμένοι νὰ ὑπακούουν τυφλὰ στὶς διαταγὲς τῶν μεγάλων, ἔστω καὶ ἂν αὐτοὶ ἦσαν δολοφόνοι.

Ἔξαφνα ὅμως τὸ πονεμένο καὶ περίλυπο πρόσωπο τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτη φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ λάμψι γεμάτη ἐλπίδα... Εἶχε ἀκουμπήσει τὸ χέρι του ἐπάνω στὸ στῆθος τοῦ μαρκησίου ντὲ Κυπριάνι καὶ εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ καρδιά του ἔπαλλε ἐλαφρά.

—Δοξασμένος νἆναι ὁ Θεός! φώναξε δυνατὰ καὶ μὲ χαρά. Ὁ κύριός μας ζῆ!... Τώρα θὰ μάθουμε τὴν ἀλήθεια!...

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, ἡ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα μούγκρισε ὑπόκωφα καὶ μὲ δυσκολία μπόρεσε νὰ συγκρατήση μιὰ κραυγὴ λύσσας.

—Ἄ! ψευτράυλισε, κατανικῶντας κάπως τὴν ταραχή της. Ζῆ; Ζῆ;... Τόσο τὸ καλύτερο! Τόσο τὸ καλύτερο!...

Μὰ ἡ δυνάμεις της τὴν εἶχαν προδώσει κι' ἀναγκάστηκε νὰ στηριχτῆ σ' ἕνα δέντρο γιὰ νὰ μὴν πέση κάτω.

Ὁ Οὐμβέρτος ὕψωσε τότε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη εὐγνωμοσύνη:

—Ναί! Ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος!...

V

ΦΤΩΧΗ ΜΗΤΕΡΑ!

Ἡ Ἕλενα εἶχε ἀναλάβει τὶς αἰσθήσεις της, ὕστερα ἀπὸ τὸ δυνατὸ κλονισμὸ ποὺ εἶχε ὑποστεῖ γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ παιδιοῦ της. Τὰ παράθυρά της, ὁλάνοιχτα, ἄφιναν νὰ μπαίνη στὴν κάμαρή της τὸ δροσερὸ καὶ μυρωμένο ἀεράκι τοῦ πελάγους... Ἡ αὐγὴ ἀνέβαινε τριανταφυλλένια στὸν οὐρανό, ὅπου ἔσβυναν τὰ τελευταῖα ἄστρα... Καὶ ἐκεῖ κάτω, μακρυνός, μεγαλοπρεπής, ὁ Βεζούβιος κλαίει μὲ ὑπερτάτη ἀπελπισία... Μὰ ἦταν τάχα ἀλήθεια ἢ τρομερὸ ὄνειρο ἡ καταραμένη ἐκείνη νύχτα...

Καὶ θρηνοῦσε ὁλοένα παραπονετικά.

Κάθε τόσο παραμιλοῦσε καὶ νομίζοντας πὼς ἔχει κοντά της τὸ σύζυγό της, ἔλεγε:

—Τζοβάννι μου... Πές μου... Δὲν εἶνε ἀλήθεια, ἔ;... Κάποιο κακὸ ἐφιάλτη θὰ εἶδα χωρὶς ἄλλο... Ὁ πυρετὸς μὲ λυώνει... Μὰ αὐτὸ ποὺ φαντάστηκα ἦταν τρέλλα... ἀδύνατο... Δὲν εἶνε ἔτσι, Τζοβάννι μου;

Ὁλόγυρά της βρισκόντουσαν μαζεμένες ἡ παληὲς συντρόφισσές της ἡ ψαροποῦλες τῆς ἀκρογιαλιᾶς, κυρίες τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας, κατασυγκινημένες ἀπ' τὴ συμφορά της καὶ μερικοὶ γιατροὶ σοβαροὶ καὶ σιωπηλοί.

—Τζοβάννι! Τζοβάννι! ψιθύριζε ἡ μαρκησία. Μὰ δὲν ἀκοῦς, Τζοβάννι; Ποῦ εἶσαι! Τζοβάννι;

Τότε μιὰ ἀπὸ τὶς εὐνοούμενες ἀκολούθους τῆς μαρκησίας πλησίασε πρὸς τὴν κυρία της καὶ τῆς εἶπε:

—Ὁ μαρκήσιος ντὲ Κυπριάνι ἔφυγε μαζὺ μὲ τοὺς κυνηγούς του... Πᾶνε νὰ βροῦν τὴ Σπεράτα, γιατὶ ὁ Οὐμβέρτος ἀνακάλυψε πὼς δὲν εἶνε πνιγμένη...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν τὴν Ἕλενα νὰ ξαναπάρη θάρρος.

—Τὸ ἤξερα! Τὸ ἤξερα! ψιθύρισε. Ἡ Σπεράτα δὲν εἶχε πεθάνει.

(Ἀκολουθεῖ).

ΔΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

Ἡ πεταλούδα ἤθελε νὰ παντρευτῆ. Ὅπως θὰ τὸ φαντάζεστε βέβαια, σκεφτόταν νὰ διαλέξη γιὰ σύζυγο τὸ πιὸ χαριτωμένο ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ πετάη καὶ νὰ ἐξετάζη τὰ ἄνθη ἀπὸ κοντά. Μὰ ἦταν τόσα πολλά, ὥστε ἡ πεταλούδα πέταξε κατ' εὐθεῖαν ἐπάνω στὴ μαργαρίτα γιὰ νὰ τὴ ρωτήση. Μὰ δὲν ἄρχισε νὰ τὴν ξεφυλλίζη ὅπως κάνουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ χάϊδευε τὰ πέταλά της ἕνα-ἕνα, γιατὶ ἤξερε ὅτι πετυχαίνει κανεὶς περισσότερα μὲ τὴν καλοσύνη, παρὰ μὲ τὴ βία.

—Ἀγαπητή μου κυρία Μαργαρίτα, τῆς εἶπε, εἶσαι τὸ πιὸ ἔξυπνο ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια... Πές μου λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, ποιὸ ἀπ' ὅλα μὲ συμβουλεύεις νὰ διαλέξω γιὰ σύζυγο;... Αὐτό, ἐκεῖνο ἢ ἐκεῖνο... Ποιὸ νὰ πάρω;... Πές το μου καὶ θὰ πετάξω κατ' εὐθεῖαν ἐπάνω του, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσω τὸ χέρι του...

Μὰ ἡ μαργαρίτα δὲν καταδεχόταν νὰ τῆς ἀπαντήση... Εἶχε δυσαρεστηθεῖ, γιατὶ ἡ πεταλούδα τὴν εἶχε ἀποκαλέσει κυρία, ἐνῶ ἦταν ἀκόμα δεσποινίς, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα... Ἡ πεταλούδα τὴν ἐρώτησε δυὸ φορὲς ἀκόμα, μὰ στὸ τέλος βλέποντας ὅτι ἡ δεσποινὶς Μαργαρίτα ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν ἀπαντάη, ἔχασε τὴν ὑπομονή της κι' ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνη ἦταν νὰ πάρη τὴν ἀπόφασί της καὶ νὰ διαλέξη μόνη της.

Ἦταν ἡ πρῶτες ἡμέρες τῆς ἀνοίξεως καὶ γι' αὐτὸ ὅλος σχεδὸν ὁ κάμπος ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ λευκολούλουδα καὶ χαμομήλια.

Ἡ πεταλούδα τὰ εἶδε καὶ εἶπε μ' ἕνα τόνο, ἐλαφρυὰ περιφρονητικό:

—Αὐτὰ εἶνε πολὺ μικρὰ γιὰ μένα. Εἶνε βέβαια χαριτωμένα σὰν τὰ κοριτσάκια ποὺ πᾶνε νὰ κοκκινήσουν γιὰ πρώτη φορά, μὰ εἶνε ἀκόμα λίγο κουτούτσικα...

Ὅπως βλέπετε, κι' ἡ πεταλούδα, σὰν τὰ πολὺ νέα κορίτσια, προτιμοῦσε τὸ σύζυγό της κάπως ἡλικιωμένο...

Ἔπειτα πέταξε κοντὰ στὶς ἀνεμώνες, μὰ τὶς βρῆκε κάπως πικρὲς γιὰ τὸ γοῦστο της.... Ἡ βιολέτες, στὶς ὁποῖες πέταξε κατόπιν, τῆς φάνηκαν πολὺ ρωμαντικές, ἡ τουλῖπες, πολὺ φανταχτερές, οἱ κίτρινοι νάρκισσοι πολὺ ἄστοι, τὸ ἄνθος τῆς φιλλύρας πολὺ μικρὸ καὶ ἐπὶ πλέον ἔμοιαζε μ' ἕνα σωρὸ ἄλλα λουλούδια...

Εἶν' ἀλήθεια ὅτι τῆς ἄρεσε τὸ ἄνθος τῆς μηλιᾶς, μὰ ἦταν τόσο λεπτό, ὥστε ἔπεφτε μὲ τὸ παραμικρὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου... Ἕνας γάμος μ' ἕνα λουλοῦδι τόσο λεπτὸ θὰ διαρκοῦσε βέβαια ἐλάχιστο καιρό... Γι' αὐτό, ἡ πεταλούδα ἔφυγε κι' ἀπ' αὐτὸ καὶ πέταξε πρὸς τὸ ἄνθος τῆς μπιζελιᾶς.

Αὐτὸ τῆς ἄρεσε περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα. Ἦταν λευκὸ καὶ τριανταφυλλένιο καὶ μολονότι φαινόταν πολὺ κομψό, ἔδειχνε συγχρόνως ὅτι θὰ γινόταν καλὸς νοικοκύρης.

Ἡ πεταλούδα ἦταν ἕτοιμη νὰ τοῦ ὑποβάλη τὴν αἴτησί της, ὅταν ἔξαφνα εἶδε κοντά του μιὰ φλούδα, στὴν ἄκρη τῆς ὁποίας κρεμόταν ἕνα λουλοῦδι ξερό.

—Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε τότε τὸ ἄνθος τῆς μπιζελιᾶς.

—Εἶνε ὁ ἀδελφός μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνο.

—Ὁ ἀδελφός σου! ἔκανε ἡ πεταλούδα. Ὥστε κι' ἐσὺ θὰ γίνης μιὰ μέρα ἔτσι;

Καί, χωρὶς νὰ προσθέση τίποτε ἄλλο, ἔφυγε τρομαγμένη.

Καθὼς πετοῦσε, εἶδε ἕνα ἀνθισμένο ἀγιόκλημα, σκαρφαλωμένο σ' ἕνα φράχτη. Μὰ τὰ λουλούδια του, ποὺ ἄνθιζαν πολυάριθμα, δὲν τῆς ἄρεσαν καθόλου... Εὕρισκε πὼς εἶχαν μακρὺ πρόσωπο καὶ κίτρινο χρῶμα...

Ὁ Ἄντερσεν

Μὰ ποιὸ ἐπὶ τέλους λουλοῦδι τῆς ἄρεσε;... Οὔτε ἐγὼ δὲν τὸ ξέρω αὐτό.

Ρωτῆστε μόνοι σας τὴν πεταλούδα, ἂν θέλετε νὰ τὸ μάθετε...

* * *

Ἔτσι πέρασε ἡ ἄνοιξις... Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄνοιξι, πέρασε καὶ τὸ καλοκαῖρι καὶ ὅταν ἦρθε τὸ φθινόπωρο, ἡ πεταλούδα βρισκόταν στὴν ἴδια ἀκόμα κατάστασι καὶ δὲν εἶχε διαλέξει σύζυγο...

Τὰ λουλούδια στολιζόντουσαν τώρα μὲ τὰ ὡραιότερα φορέματά τους, μὰ τί τὄφελος; Τὴν πεταλούδα εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὴν παίρνουν πειὰ τὰ γεράματα... Δὲν εὕρισκε πειὰ στὰ λουλούδια τὴν ἴδια δροσιὰ καὶ τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα ποὺ εὕρισκε ἄλλοτε.

Καὶ ἀκριβῶς, ὅταν ἀρχίζει κανεὶς νὰ γερνάη, ἡ καρδιά του νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ μεθάη ἀπὸ ἀρώματα...

Τόσο τὴν ἔννοιωθε τὴν ἀνάγκη αὐτὴ ἡ πεταλούδα μας, ὥστε, μὴ βρίσκοντας ἀρκετὰ δυνατὸ τὸ ἄρωμα τῆς ντάλιας καὶ τῶν ρόδων, ἀπελπισμένη πῆγε καὶ βρῆκε τῆς μέντας.

Αὐτὸ τὸ φυτὸ δὲν ἔχει καθόλου λουλούδια, μὰ μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι, ἂν ἀνθίζει ὁλόκληρο, τόσο μυρωμένο εἶνε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Δὲν ἔχει οὔτε ἕνα φύλλο ποὺ νὰ μυρίζη...

—Θὰ τὸ παντρευτῶ, εἶπε μόνη της ἡ πεταλούδα.

Καὶ πράγματι κάθησε ἐπάνω στὴ μέντα καὶ τῆς ἔκανε αἴτησι γάμου.

Μὰ ἡ μέντα, ἅμα τὴν ἄκουσε, στάθηκε γιὰ λίγη ὥρα ἀσάλευτη καὶ σιωπηλή. Στὸ τέλος ὅμως, ἐπειδὴ ἡ πεταλούδα τῆς ἐπανέλαβε τὴν πρότασί της, τῆς ἀπάντησε:

—Σᾶς προσφέρω τὴ φιλία μου ἂν θέλετε, μὰ τίποτε περισσότερο... Ἔχω γεράσει πειά, μὰ οὔτε καὶ σεῖς εἶστε περισσότερο νέα... Μποροῦμε νὰ ζήσουμε πολὺ καλά, φροντίζοντας ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, μὰ ὅσο γιὰ γάμο, δὲν μπορεῖ οὔτε κουβέντα νὰ γίνη, φίλοι μου... Ἂς μὴ γίνουμε γελοῖοι στὴν ἡλικία μας...

* * *

Ἔτσι ἡ πεταλούδα δὲν παντρεύτηκε κανένα. Εἶχε ἀργήσει πολὺ νὰ κάνη τὴν ἐκλογή της καὶ τὴν εἶχε πάθει. Εἶχε μείνει πειὰ γεροντοκόρη!

Τὸ φθινόπωρο πλησίαζε πειὰ πρὸς τὸ τέλος του. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκοτεινὸς καὶ ἔβρεχε ὁλοένα... Ὁ παγωμένος βοριᾶς φυσοῦσε... Δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστο νὰ βρίσκεται κανεὶς ἔξω μὲ τέτοιο καιρό, φορῶντας μάλιστα ἐλαφρυὰ φορέματα, ὅπως ἡ πεταλούδα μας... Μποροῦσε νὰ τὴν πάθη ἄσχημα... Εὐτυχῶς, γιὰ τὴ καλή της τύχη, ἡ πεταλούδα εἶχε μπεῖ σ' ἕνα δωμάτιο πολὺ ζεστό. Ἐκεῖ θὰ μποροῦσε νὰ ζήση ὅλο τὸ χειμῶνα...

Μὰ τί νὰ τὴν ἔκανε τέτοια ζωή, χωρὶς τὴν ἐλευθερία;

Καὶ θέλησε νὰ πετάξη πάλι ἔξω... Μὰ χτύπησε ἐπάνω στὸ τζάμι τοῦ κλειστοῦ παραθύρου... Καὶ νὰ ἦταν αὐτὸ μόνο; Ἀλλοίμονο! τὴν ἴδια στιγμὴ τὴν εἶδε ἕνα παιδάκι καὶ τρέχοντας τὴν ἔπιασε... Ἀφοῦ τὴν ἐθαύμασε λίγο τὴν κάρφωσε σ' ἕνα κουτὶ μὲ διάφορα περίεργα πράγματα.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστο! σκέφτηκε τότε ἡ πεταλούδα ἀπελπισμένη.

Μὰ παρηγοριόταν, προσθέτοντας:

—Ἴσως αὐτὸ μοιάζει μὲ τὸ γάμο. Καὶ σ' αὐτὸν πιάνεται κανεὶς καὶ γιὰ καλὰ μάλιστα...

—Μαύρη παρηγοριά! εἶπαν τότε τὰ λουλούδια τῆς κάμαρης.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ Μ. ΝΤΟΥΜΠΙΕ**

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΥΒΕΤΩ

ΑΜΑ ἐξερράγη ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, σ' ἕνα σπιτάκι τῆς Μασσαλίας κατοικοῦσε ἕνας φτωχὸς Νορμανδός, ράφτης, καταγόμενος ἀπὸ τὸ Ὑβετώ. Ἡ γυναῖκα του πουλοῦσε ψητὲς πατάτες καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη πρώτης ἀνάγκης στοὺς γειτόνους.

Μεταξὺ τῶν πελατῶν τοῦ ζεύγους αὐτοῦ ἦταν καὶ μιὰ οἰκογένεια, ποὺ μόλις εἶχε μεταναστεύσει ἀπὸ τὴν Κορσικὴ στὴ Γαλλία.

Ὁ Ματθίας—ἔτσι λεγόταν ὁ ράφτης—καὶ ἡ σύζυγός του εἶχαν ἀνοίξει ἀπεριόριστη πίστωσι στὴν οἰκογένεια αὐτή, γιατὶ εἶχαν πεπαθήσει στὴν εἰλικρίνεια τῆς μητέρας καὶ τὸ μέλλον τοῦ γυιοῦ της, ποὺ ἦταν ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ποὺ εἶχε πολλὲς ἐλπίδες προαγωγῆς.

Ὁσάκις ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐπήγαινε στὴ Μασσαλία, ἐπισκεπτόταν πρῶτ' ἀπ' ὅλους τὸ γενναιόδωρο προμηθευτὴ τοῦ σπιτιοῦ του καὶ δὲν ἔπαυε νὰ λέῃ:

—Μπάρμπα-Ματθία, ὅταν λάβω μεγάλη θέσι στὸ κράτος, θὰ σὲ ἀνακηρύξω βασιληᾶ τοῦ χωριοῦ σου Ὑβετώ.

—Κι' ἐγώ, ἀποκρινόταν γελῶντας ὁ ράφτης, σὲ διορίζω ἀπὸ τώρα γενικὸ διοικητὴ τῶν στρατευμάτων μου.

—Τὸ δέχομαι μ' εὐχαρίστησι ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἔλεγε ὁ ἀξιωματικός, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ προαχθῶ ἀργότερα.

—Τί, μήπως σκοπεύεις νὰ γίνῃς γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων;

—Ποιὸς ξέρει, τοῦ ἀποκρινόταν ὁ νέος.

—Εἶστε πολὺ φιλόδοξος, στρατηγέ μου...

—Εἶμαι λιγάκι, τὸ ὁμολογῶ. Καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης;

—Ὅσο γιὰ μένα, ἔλεγε ὁ ράφτης, εἶμαι ὀλιγαρκής. Θὰ ἀρκεστῶ σὲ μιὰ καλύβα μέσα στὸ χωριό μου, σὲ μιὰ ταβέρνα καὶ σ' ἕνα ραφτάδικο. Αὐτὸ θὰ εἶνε ὅλο τὸ βασίλειό μου...

—Μ' ἄλλα λόγια, θέλεις νὰ ἔχῃς ἀχυρένιο ἀνάκτορο. Αὐτὰ εἶνε τιποτένια πράγματα καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ τὰ παραχωρήσω...

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι λοιπόν, σοῦ εὔχομαι κι' ἐγὼ ν' ἀποκτήσῃς γρήγορα ἕνα παλάτι μαρμάρινο...

Μιὰ γρηὰ τσιγγάνα ποὺ ἔτυχε νὰ παρακολουθήσῃ κάποτε μιὰ ἀπὸ τὶς εὔθυμες αὐτὲς συζητήσεις των, κύτταξε προσεκτικὰ καὶ τοὺς δύο καὶ τοὺς εἶπε:

—Θ' ἀποκτῆστε παλάτια κι' οἱ δυὸ καὶ θὰ γίνετε κι' οἱ δυό σας βασιληάδες.

—Βασιληάδες! φώναξε ὁ μπάρμπα-Ματθίας. Καὶ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό μας θἄναι ἰσχυρότερος;

—Αὐτός, ἀποκρίθηκε ἡ γρηὰ δείχνοντας τὸν ὑπολοχαγό.

—Εὐτυχέστερος;

—Ἐσύ, πρόσθεσε ἀπευθυνομένη πρὸς τὸ Ματθία.

Ὁ ράφτης, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἄρχισε νὰ γελάῃ δυνατά, ἐνῶ ὁ ὑπολοχαγὸς βγῆκε ἔξω σκεφτικὸς χωρὶς νὰ χαμογελάσῃ κἄν.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀξιωματικὸς ἔφευγε γιὰ τὸ μέτωπο, ἐνῶ συγχρόνως ἡ οἰκογένειά του πήγαινε νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Παρίσι. Μόνο ὁ μπάρμπα-Ματθίας ἔμεινε στὴ Μασσαλία γιὰ νὰ ἐπιδιορθώνῃ παντελόνια καὶ νὰ ψήνῃ πατάτες μὲ τὴ γυναῖκα του...

* * *

Ὁ μπάρμπα-Ματθίας εἶχε ξεχάσει πειὰ τὴν παληὰ προφητεία τῆς γρηᾶς τσιγγάνας, ὅταν ἔξαφνα, ἕνα πρωΐ, ἔλαβε ἀπ' τὸ ταχυδρομεῖο ἕνα σημαντικὸ χρηματικὸ ποσὸ καὶ μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Ἔγινα στρατηγός! Εἶνε δίκαιο λοιπὸν νὰ γίνετε καὶ σεῖς βασιλεύς. Σᾶς στέλνω τὰ συγχαρητήριά μου καὶ τὰ χρήματα ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυσί σας στὸ βασίλειό σας...

Στρατηγὸς Βοναπάρτης»

Ὁ Ματθίας δέχτηκε μ' εὐχαρίστησι τὰ χρήματα καὶ τὸν τίτλο, ἐγκατέλειψε τὸ κουτσομάγαζό του τῆς Μασσαλίας καὶ πῆγε μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του στὸ χωριό του τὸ Ὑβετώ. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ἔμαθε πὼς πουλιόταν ἕνας παληὸς πύργος, ποὺ ἦταν ἄλλοτε κατοικία βασιλέων καὶ στὸν ὁποῖο οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εἶχαν δώσει τὴν ὀνομασία «Παλάτι τοῦ βασιληᾶ Ὑβετώ».

Ὁ Ματθίας, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, τὸν ἀγόρασε, κι' ἐπειδὴ ἀπ' τὰ παληὰ αὐτὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα δὲν ἐσώζοντο παρὰ μόνο οἱ ἑτοιμόρροποι τοῖχοι, γκρέμισε ὁλόκληρο τὸ χτίριο κι' ἀπ' τὰ ὑλικά του ἔχτισε ἕνα χαριτωμένο σπιτάκι. Τὸ στόλισε ὅπως μποροῦσε καλύτερα κι' ἀπάνω στὴ μπροστινὴ πρόσοψί του ἔγραψε μὲ μεγάλα γράμματα: «Δημοκρατία τοῦ Ὑβετώ», ἐπειδὴ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας εἶχαν ἐξοριστεῖ.

Σχεδὸν τὸν ἴδιο καιρό, ὁ πρώην ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνει ἤδη ἀρχιστράτηγος, ἐγκαθιδρύθηκε στὸ ἀνάκτορο τοῦ Λουξεμβούργου ὡς Πρῶτος Ὕπατος τῆς Γαλλίας, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μεταφερθῇ ἀργότερα μονίμως στὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ.

—Νἄχε δίκηο τάχα ἡ μάγισσα; συλλογιζόταν μὲ ἀπορία ὁ μπάρμπα-Ματθίας. Ὁ παληός μας ἀξιωματικὸς ἔγινε κιόλας στρατηγός. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν γίνῃ αὔριο καὶ βασιληᾶς!...

Πράγματι δὲ ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ Ναπολέων ἀνακηρυσσόταν αὐτοκράτωρ.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ πρώην ὑπολοχαγὸς φοροῦσε τὸ διπλὸ στέμμα, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας, ὁ μπάρμπα-Ματθίας φόρεσε στὸ κεφάλι του ἕνα βαμπακερὸ σκοῦφο στολισμένο μὲ κόκκινες λουρίδες. Συγχρόνως ἄλλαξε τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ μικροῦ ἀνακτόρου του κι' ἔγραψε πειὰ ἀπάνω στὴν πόρτα του: «Βασιλεὺς Ὑβετώ».

—Τὰ λόγια τῆς τσιγγάνας βγῆκαν ἀληθινά! εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς τοῦ Ὑβετώ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ νεώτερος Καῖσαρ ἄρχισε νὰ κατακτᾷ μεγάλες χῶρες καὶ βασίλεια ποὺ τὰ χάριζε στοὺς συγγενεῖς του, ἐνῶ ὁ μετριόφρων βασιλεὺς τοῦ Ὑβετὼ ἀρκέστηκε νὰ προσθέσῃ στὰ κτήματά του μερικὰ οἰκόπεδα ἀκόμα ποὺ τ' ἀγόρασε σὲ τιμὴ εὐκαιρίας.

—Ὁ συνάδελφός μου μὲ προσπέρασε, ἔλεγε συχνὰ ὁ μπάρμπα-Ματθίας γιὰ τὸ Ναπολέοντα. Αὐτὸς γύρισε ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἀπομακρύνθηκα οὔτε ἕνα βῆμα ἀπὸ τὸ βασίλειό μου. Ποιὸς ξέρει ὅμως ἂν μιὰ μέρα δὲν καταλήξουμε στὸ ἴδιο σημεῖο...

Σὲ λίγον καιρὸ ὁ Γάλλος αὐτοκράτωρ χώρισε τὴν πρώτη γυναῖκα του καὶ παντρεύτηκε μιὰ βασιλοπούλα, τὴν Αὐστριακὴ ἀρχιδούκισσα Μαρία-Λουΐζα. Ὁ μπάρμπα-Ματθίας, ποὺ εἶχε χηρέψει στὸ μεταξύ, παντρεύτηκε τότε κι' αὐτὸς μὲ τὴ χαριτωμένη μαγείρισσά του, τὴ Ζαμπέτα.

—Ἄ! ὁ συνάδελφός μου τρελλάθηκε καὶ δὲν καταδέχεται τὴ γενιά του, ἔλεγε. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται κακὸ σημάδι. Τί τὰ θέλετε ὅμως;... Ἡ Ζαμπέτα μου ἀξίζει περισσότερο ἀπ' μιὰ ἀρχιδούκισσα...

* * *

Πέρασαν ἀκόμα μερικὰ χρόνια. Στὸ μεταξὺ συνέβησαν μερικὰ γεγονότα ποὺ ἐπέπρωτο ν' ἀλλάξουν τὴν ὄψι τοῦ κόσμου. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν κι' ἡ μάχη τοῦ Βατερλώ.

Μετὰ τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ ἧττα του, ὁ Ναπολέων κατέφυγε ζητῶντας ἄσυλο στὴν Ἀγγλία, ἡ ὁποία ὅμως τὸν ὥριξε αἰχμάλωτο ἀπάνω σ' ἕναν ἐρημικὸ βράχο, σὰν ἄλλο Προμηθέα...

—Καλὰ τὰ προφήτεψε ἡ μάγισσα, ἔλεγε ὁ μπάρμπα-Ματθίας καθισμένος ἥσυχα στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ του. Ἐγὼ εἶμαι πράγματι πιὸ εὐτυχισμένος ἀπ' τὸν συνάδελφό μου, γιατὶ ἐνῶ ἐκεῖνος βρίσκεται φυλακισμένος σ' ἕνα ξερονῆσι, ἐγὼ βασιλεύω ἀκόμα στὸ χωριό μου...

Ἀλλοίμονο! ἀπ' ὅλους τοὺς βασιληάδες ποὺ ἀνακήρυξε ὁ μέγας αὐτοκράτωρ, μόνον ὁ μπάρμπα-Ματθίας διατηρήθηκε καὶ μετὰ τὴν πτῶσι του στὸ θρόνο του, χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ τοῦ τὸν διαφιλονεικήσῃ κανένας ἄλλος.

Ἐν τούτοις εἶνε ἀλήθεια ὅτι στὸν πανίσχυρο Ναπολέοντα ἐστήθηκαν ὡς τώρα ὀγδονταπέντε μεγαλοπρεπεῖς ἀνδριάντες, ἐνῶ στὸν τάφο τοῦ ταπεινοῦ βασιληᾶ τοῦ Ὑβετὼ δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας φτωχὸς ξύλινος Σταυρός!...

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Φύλαξ τουρκικοῦ χαρεμίου, μπρὸς στὴν πόρτα τῶν διαμερισμάτων τῶν ὡραίων Οὐρί.

(Σχέδιο τοῦ ζωγράφου Ρενιῶ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

Ὁ Μπετόβεν καὶ οἱ σύγχρονοί του. Ἡ δυστυχίες ἑνὸς μεγαλοφυοῦς ἀνθρώπου. Γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀνεψιό του. Μιὰ οἰκογενειακὴ συναυλία. Πῶς καταλαβαίνουν οἱ Γερμανοὶ τὴ μουσική. «Εἶμαι ὁ Μπετόβεν». Ἐκδηλώσεις λατρείας καὶ θαυμασμοῦ. Ἡ τελευταία σύνθεσις τοῦ Μπετόβεν. Ἡ δραματικὴ νύχτα. Ἡ ἄφιξις τοῦ φίλου. Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ συνθέτου, κτλ. κτλ.

Ὁ Λουδοβίκος Μπετόβεν, ὁ μεγαλοφυὴς Γερμανὸς μουσικός, πέρασε, ὡς γνωστόν, μιὰ ζωὴ πολὺ δυστυχισμένη. Βρισκόταν σὲ διαρκῆ φτώχεια καί, ἐπειδὴ ἡ παραγνώρισις τῆς μεγαλοφυΐας του ἐκ μέρους τῶν συγχρόνων του τὸν εἶχε κάνει μισάνθρωπο καὶ ἰδιότροπο, ζοῦσε πάντα ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὴν κοινωνία.

Ἔξαφνα, μιὰ μέρα, ὁ Μπετόβεν ἔλαβε ἕνα γράμμα ποὺ τὸν ἔβαλε σὲ ἀνησυχίες. Τὸ γράμμα αὐτὸ προερχόταν ἀπὸ τὴ Βιέννη, ἐκ μέρους τοῦ πολυαγαπημένου ἀνεψιοῦ του, τοῦ γυιοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν ὁποῖο πολλὲς φορὲς εἶχε εὐεργετήσει καὶ πρὸς τὸν ὁποῖο ἔτρεφε ξεχωριστὴ στοργή. Ὁ ἀνεψιός του λοιπὸν τοῦ ἔγραφε ὅτι εἶχε ἀνακατευθῆ σὲ μιὰ ὕποπτη ὑπόθεσι καὶ ὅτι μόνη ἡ παρουσία τοῦ θείου του θὰ μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφή.

Ὁ Μπετόβεν, μόλις διάβασε τὸ γράμμα, χωρὶς νὰ χρονοτριβήσῃ καθόλου, ξεκίνησε γιὰ τὴ Βιέννη, ἀλλὰ γιὰ νὰ γλυτώσῃ κάμποσα ἔξοδα, ἀποφάσισε νὰ διανύσῃ ἕνα μέρος τοῦ δρόμου του πεζός. Ἕνα βράδυ, καθὼς ὁδοιποροῦσε, σταμάτησε κουρασμένος ἔξω ἀπὸ ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι, ὅπου ζήτησε φιλοξενία.

Οἱ κάτοικοι τοῦ σπιτιοῦ τὸν δέχτηκαν μὲ προθυμία, καί, ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, τὸν ἔβαλαν νὰ καθήσῃ κοντὰ στὸ τζάκι, στὴ θέσι τοῦ οἰκοδεσπότου. Ὅταν ἀπόφαγαν, ἡ μητέρα κι' ἡ κόρη ἄρχισαν νὰ πλέκουν τὰ ἐργόχειρά τους, ὁ πατέρας κάθησε στὸ πιάνο τοῦ σπιτιοῦ καὶ καθένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς γυιούς του πῆρε ἀπὸ ἕνα μουσικὸ ὄργανο.

Σὲ λίγο, ὁ πατέρας ἔδωσε τὸν τόνο κι' ἄρχισαν κι' οἱ τέσσερες μαζὺ νὰ παίζουν ἕνα κομμάτι μὲ τὴν ἔμφυτη ἐκείνη μουσικὴ ἐπιδεξιότητα τῶν Γερμανῶν. Φαίνεται ὅτι τὸ παιζόμενο ἔργο τοὺς συγκινοῦσε πολύ, γιατὶ ἦσαν ἐξ ὁλοκλήρου ἀφοσιωμένοι σ' αὐτό. Ἀκόμα κι' ἡ γυναῖκες εἶχαν ἀφήσει τὴν ἐργασία τους κι' ἄκουγαν μὲ προσοχή.

Ὁ Μπετόβεν, λόγῳ τῆς κωφότητός του, φυσικὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀκούσῃ οὔτε μιὰ νότα. Ἀπὸ τὴν ἐντύπωσι ὅμως ποὺ προξενοῦσε στοὺς ἄλλους ἀκροατὰς τὸ κομμάτι, καταλάβαινε ὅτι θὰ ἀνῆκε σὲ κανέναν μεγάλο μουσικό.

Ὅταν ἐτελείωσαν, τοὺς εἶδε νὰ σφίγγουν μὲ ἐνθουσιασμὸ τὰ χέρια τους γιὰ νὰ ἐκφράσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ εἶχαν δοκιμάσει. Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλους εἶχε συγκινηθεῖ ἡ κόρη, ἡ ὁποία ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της κλαίοντας!...

—Φίλοι μου, τοὺς εἶπε τότε ὁ Μπετόβεν, λυπᾶμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ συμμετάσχω στὴ χαρά σας. Ἀγαπῶ κι' ἐγὼ τὴ μουσική, ἀλλ' εἶμαι τόσο πολὺ κουφός, ὥστε δὲν μπορῶ ν' ἀκούσω οὔτε ἕναν ἦχο. Δῶστε μου, σᾶς παρακαλῶ, νὰ διαβάσω τοὐλάχιστον αὐτὴ τὴ μουσικὴ ποὺ σᾶς προξενεῖ τόσο μεγάλη συγκίνησι...

Μόλις ὅμως ὁ Μπετόβεν πῆρε τὸ τετράδιο τῆς μουσικῆς στὰ χέρια, τὰ μάτια του σκοτίστηκαν, ἡ ἀναπνοή του σταμάτησε, τὸ πρόσωπό του κέρωσε. Ἡ μουσικὴ τὴν ὁποίαν ἔπαιζαν κι' ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχαν τόσο ἐνθουσιαστεῖ οἱ ἁπλοϊκοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ἦταν μιὰ συμφωνία δική του!...

Ἐπειδὴ δὲ παραξενεύονταν γιὰ τὴ στάσι του, γύρισε καὶ τοὺς εἶπε:

—Εἶμαι ὁ Μπετόβεν!

Ἐκεῖνοι τὸν ἐπλησίασαν τότε μὲ θαυμασμὸ καὶ τὸν ἐκύτταζαν ἐκστατικοὶ κι' ἀμίλητοι, μὴ μπορῶντας νὰ πιστέψουν αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔλεγε.

Ἔξαφνα ὁ Μπετόβεν σηκώθηκε ὀρθός, κάθησε μπρὸς στὸ πιᾶνο κι' ἔγνεψε στοὺς τρεῖς νέους νὰ ξαναπάρουν τὰ ὄργανά τους. Καί, μέσα σὲ μιὰ γενικὴ κατάπληξι καὶ θρησκευτικὴ σιωπὴ ἄρχισε νὰ παίζῃ ὁ ἴδιος τὸ περίφημο ἀριστούργημά του. Οἱ παριστάμενοι τὸν ἄκουγαν μ' ἀνοιχτὰ στόματα, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια τους κυλοῦσαν θερμὰ δάκρυα.

Ἀφοῦ τελείωσε τὴ σύνθεσί του, ὁ Μπετόβεν ἐξακολούθησε νὰ παίζῃ στὸ πιάνο, αὐτοσχεδιάζοντας διάφορα τραγούδια ποὺ ὕμνουσαν τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη, τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς κι' ἐγκωμίαζαν τὴν καλοσύνη τοῦ Θεοῦ.

Σὲ λίγο ἡ συγκίνησίς του τὸν ἐξάντλησε κι' ἀναγκάστηκε νὰ πέσῃ σ' ἕνα κρεββάτι καὶ νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλὰ τὴ νύχτα ξύπνησε μὲ **πυρετὸ κι' αἰ**σθάνθηκε τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσῃ. Ἔρριξε λοιπὸν ἀπὸ πάνω του ἕνα κάλυμμα καὶ βγῆκε ἔξω ξυπόλυτος.

Κατευθύνθηκε πρὸς τὸν πλατὺ κάμπο ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά του καὶ πλανήθηκε πολλὴν ὥρα, βλέποντας τὸν ἄνεμο νὰ λυγάῃ τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων καὶ τὴ φύσι νὰ δέχεται ἀτάραχη ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἄγριο ξέσπασμα τῶν στοιχείων.

Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ περιπλάνησι, γύρισε πίσω στὸ σπίτι ποὺ τὸν φιλοξενοῦσε, ἦταν παγωμένος πειὰ ἀπ' τὸ κρύο καὶ ἔπεσε στὸ κρεββάτι μὲ μεγαλείτερο πυρετό. Ὁ οἰκοδεσπότης, ἀνήσυχος γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ ἀρρώστου, ἔστειλε καὶ φώναξε γιατρὸ ἀπὸ τὴ Βιέννη. Ἀλλά, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ κατέβαλε ὁ γιατρὸς γιὰ τὴ σωτηρία του, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ἐδήλωσε πὼς δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίδα ζωῆς.

Καί, πραγματικά, ὁ ἀσθενὴς γινόταν ὁλοένα καὶ χειρότερα. Τὴν ὥρα ποὺ ψυχορραγοῦσε, μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιό του ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀνάσαινε μὲ δυσκολία ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμο καὶ τὴν ἀγωνία.

Ἦταν ὁ Χοῦμμελ, ὁ παληός, ὁ πιστός, ὁ μοναδικός του φίλος. Εἶχε πληροφορηθεῖ ξαφνικὰ τὴν ἀσθένεια τοῦ Μπετόβεν κι' ἐρχόταν γιὰ νὰ τοῦ προσφέρῃ τὶς περιποιήσεις του καὶ χρήματα... Ἀλλὰ τώρα ἦταν ἀργὰ **πειά**... Ὁ μεγάλος μουσικὸς δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ καὶ μόνο ἕνα βλέμμα εὐγνωμοσύνης κατώρθωσε νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸ φίλο του...

Ὁ Χοῦμμελ ἔσκυψε ἀπάνω του καὶ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ἀκουστικοῦ κέρατος, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Μπετόβεν μποροῦσε ν' ἀκούσῃ μερικὲς λέξεις δυνατὰ προφερόμενες, τοῦ ἐξέφρασε τὴ θλῖψι του καὶ τὸν πόνο του γιὰ τὴν κατάστασί του.

Ὁ ἑτοιμοθάνατος φάνηκε ν' ἀναζωογονεῖται γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ἐνῶ τὰ μάτια του ἔπαιρναν μιὰ λάμψι ξαφνική, εἶπε:

—Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Χοῦμμελ, πὼς ἄξιζα κι' ἐγὼ κάτι;

Αὐτὲς ἦσαν ἡ τελευταῖες λέξεις του.

Σὲ λίγες στιγμές, ὁ Μπετόβεν, ἡ μουσικὴ δόξα τῆς Γερμανίας, ἦταν νεκρός...

Η ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ

Τουφεκισμὸς ἐπαναστάτιδος γυναικός, συλληφθείσης τὴν ὥρα ποὔβαζε φωτιὰ σ' ἕνα ὁλόκληρο τετράγωνο, κατὰ τὴν Κομμούναν τῶν Παρισίων, στὰ 1871. Ὡς γνωστὸν κατὰ τὴν ἐπανάστασι αὐτὴ ἔγιναν φρικτὲς ἀγριότητες καὶ χύθηκαν ποτάμια αἵματος.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΑΧΥΡΕΝΙΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΗΓΕΜΟΝΙΔΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΚΟ

Ἡ ἐρωτικὲς περιπέτειες τῆς δουκίσσης τοῦ Βαλεντινουᾶ. Ὁ γάμος της μὲ τὸν ἡγεμόνα τοῦ Μονακό. Ἕνας ἀτυχὴς σύζυγος. Ἡ ἡγεμονὶς ξαναγυρίζει στὸ Παρίσι, ἐγκαταλείπουσα τὸ σύζυγό της. Τὰ ὁμοιώματα τῶν φίλων τῆς δουκίσσης. Πῶς ἐξεδικεῖτο ὁ προδομένος σύζυγος. Τὸ ἀνάκτορο γεμίζει ἀπὸ κοῦκλες. Ἡ ἐπέμβασις τοῦ Λουδοβίκου 14ου. Ἡ ἐπιστροφὴ τῆς ἀπίστου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Θὰ σᾶς διηγηθοῦμε σήμερα ἕνα ἐξαιρετικὰ νόστιμο ἐπεισόδιο, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ περιφήμου βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΔ΄.

Ἀνάμεσα στὶς ἀξιοθαύμαστες γυναῖκες ποὺ ἔλαμψαν μὲ τὴν ὠμορφιά τους καὶ μὲ τὸ πνεῦμα τους στὴν Αὐλὴ τοῦ «Βασιλέως-Ἡλίου» ἦταν καὶ ἡ ὡραιοτάτη δούκισσα ντὲ Βαλεντινουᾶ, μιὰ ἀληθινὴ λέαινα τῶν σαλονιῶν, περίφημη γιὰ τὶς σκανδαλώδεις ἐρωτικές της περιπέτειες.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τρελλὴ καὶ ἐλεύθερη ζωὴ στὶς Βερσαλλίες, ἡ ὡραία αὐτὴ Γαλλίδα ἀριστοκράτισσα παντρεύτηκε τὸν ἡγεμόνα τοῦ μικροῦ ἀνεξαρτήτου κράτους τοῦ Μονακὸ Ὀνώριο Β΄. Ὁ γάμος ὅμως αὐτὸς ἔγινε μᾶλλον γιὰ πολιτικοὺς λόγους καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐστάθηκε καθόλου εὐτυχισμένος. Ἡ ὡραία ἡγεμονὶς δὲν μπόρεσε νὰ μείνῃ πολὺν καιρὸ κοντὰ στὸν ἄνδρα της, γιατὶ νοσταλγοῦσε τὶς Βερσαλλίες, τὴν Αὐλή, τὶς γιορτὲς ποὺ ἐδίδοντο ἐκεῖ καὶ τὴν παληά της ἐλεύθερη ζωή. Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, μάζεψε τὶς τουαλέττες της καὶ τὰ κοσμήματά της, καί, παρατῶντας τὸ σύζυγό της καὶ τὸ κρατίδιό της, ξαναγύρισε στὴν Αὐλὴ τῆς Γαλλίας.

Ἐκεῖ ξανάγινε καὶ πάλι ἡ παληὰ λέαινα τῶν σαλονιῶν καὶ ξανάρχισε τοὺς ἐρωτικούς της ἄθλους. Ἔτσι, ὁ ἄμοιρος ἡγεμὼν τοῦ Μονακὸ μάθαινε ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅτι ἦταν τόσο δυστυχής, ὅσο μπορεῖ νὰ εἶνε ἕνας σύζυγος!

Στὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ ἔμεινε ἱστορικὴ γιὰ τὴ διαφθορά της, οἱ ἀριστοκράται γελοῦσαν συνήθως γιὰ τὰ συζυγικὰ αὐτὰ ἀτυχήματα, ἔστω καὶ ἂν τὰ πάθαιναν οἱ ἴδιοι.

Μὰ ὁ ἡγεμὼν τοῦ Μονακὸ ἦταν, ὅπως γράφει ἡ ἴδια ἡ ἡγεμονὶς στὰ Ἀπομνημονεύματά της, «παράξενος ἄνθρωπος» καὶ θύμωσε ἐξαιρετικὰ μὲ τὴ διαγωγὴ τῆς γυναίκας του. Τί ἔκανε τότε;

Μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανεὶς ἴσως ὅτι σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ κουβαλήσῃ στὴ συζυγικὴ στέγη τὴν παραπλανημένη σύζυγό του, ἢ ὅτι ἔκανε διπλωματικὰ διαβήματα πρὸς τὸ βασιλέα τῆς Γαλλίας... Ὄχι, δὲν ἔκανε τίποτε ἀπ' αὐτά... Ὁ ἡγεμὼν τοῦ Μονακὸ σοφίστηκε ἕναν ἄλλο τρόπο ἐκδικήσεως, ἐντελῶς πρωτότυπο καὶ παράξενο, τὸν ἑξῆς:

Ἔστειλε ἁπλούστατα ἀνθρώπους του στὸ Παρίσι, οἱ ὁποῖοι τὸν πληροφοροῦσαν σὲ ποιὸν ἡ γυναίκα του χάριζε κάθε τόσο τὴν καρδιά της καὶ τοῦ ἔστελναν συγχρόνως τὶς εἰκόνες τῶν διαφόρων αὐτῶν φίλων της...

Τότε, εἰδικοὶ τεχνῖτες, τοὺς ὁποίους ὁ ἡγεμὼν τοῦ Μονακὸ εἶχε προσλάβει ἐπίτηδες γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, ἔπαιρναν τὶς εἰκόνες, καί, ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν, κατεσκεύαζαν διάφορες κοῦκλες παραγεμισμένες μὲ ἄχυρα, ποὺ παρίσταναν μὲ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία τοὺς ἀντιζήλους του! Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ ὁ ἡγεμὼν λάβαινε ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ μιὰ καινούργια ἀναφορὰ τῶν ἀνθρώπων του γιὰ τὶς ἐρωτικὲς σχέσεις τῆς συζύγου του, μαζὺ μὲ μιὰ εἰκόνα, οἱ τεχνῖτες του κατεσκεύαζαν καὶ ἕνα καινούργιο ὁμοίωμα! Ὅλα αὐτὰ τὰ ὁμοιώματα ὁ ἄτυχος σύζυγος τὰ κρεμοῦσε στὴ σειρὰ σὲ ἀγχόνες, ποὺ τὶς εἶχε στήσει μέσα στὸ ἀνάκτορό του!

Ἔτσι, κάθε μέρα ὁ ἡγεμὼν τοῦ Μονακὸ γύριζε στὶς αἴθουσες τῶν ἀνακτόρων του, στεκόταν ἐμπρὸς στὸν κάθε κρεμασμένο ἀντίζηλό του, τὸν ἐμπάτσιζε καὶ τὸν ἐχλεύαζε, καὶ ἔτσι, ἥσυχος πειά, πήγαινε νὰ φάῃ ἢ νὰ κοιμηθῇ!

Μὰ ἡ ὡραία ἡγεμονίδα ἦταν ἕνα ζαρκάδι, ποὺ ἔτρεχε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ ἡγεμόνος δὲν πρόφταιναν, ὅπως διηγοῦνται οἱ χρονικογράφοι, νὰ στέλνουν ἀναφορὲς καὶ εἰκόνες καὶ οἱ τεχνῖτες του δὲν προλάβαιναν νὰ φτιάνουν ὁμοιώματα ἀντιζήλων. Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ἡ αἴθουσες, οἱ διάδρομοι καὶ τὰ παραρτήματα ἀκόμη τῶν ἀνακτόρων εἶχαν γεμίσει ἀπὸ ἀχυρένιους κρεμασμένους!

Ἐννοεῖται ὅτι ἕνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ μυστικό, οὔτε ἄλλωστε καὶ ὁ ἡγεμὼν προσπαθοῦσε νὰ τὸ κρύψῃ. Οἱ ἀλλεπάλληλοι αὐτοὶ .... ἀπαγχονισμοὶ μαθεύτηκαν στὴν Αὐλὴ τῆς Γαλλίας καὶ ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ΄ θύμωσε γι' αὐτό, γιατὶ ἔτσι διαπομπευόντουσαν διάφοροι αὐλικοί του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν σχετισθεῖ ἐρωτικῶς μὲ τὴν ἡγεμονίδα. Ἔστειλε λοιπὸν ἀπεσταλμένους του γιὰ νὰ ποῦν στὸν ἡγεμόνα τοῦ Μονακὸ νὰ δείχνεται κάπως πιὸ μεγαλόκαρδος καὶ νὰ μὴν κρεμάῃ ἔτσι μὲ τὸ τίποτε τοὺς ἀνθρώπους. Μὰ ὁ ἡγεμὼν ἀπάντησε μὲ περηφάνεια ὅτι ἦταν ἀπόλυτος κύριος στὴν ἐπικράτειά του καὶ ὅτι συνεπῶς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀπονέμῃ τὴ δικαιοσύνη καὶ νὰ τιμωρῇ τοὺς ἐχθρούς του. Ἐπρόσθεσε δὲ ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ χρεωστοῦν χάρι γιατὶ περιοριζόταν νὰ κρεμάῃ ἀχυρένιους καὶ ὄχι ζωντανοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ ἀπεσταλμένοι γύρισαν τότε στὸν βασιλέα τους καὶ τοῦ μετέδωσαν τὴν ἀπάντησι τοῦ ἡγεμόνος. Τὸ σκάνδαλο ποὺ ἐδημιουργήθηκε τότε ἦταν πολὺ μεγάλο. Μὰ ὁ Λουδοβῖκος, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὰ ἔχῃ καλὰ μὲ τὴν ἡγεμονία τοῦ Μονακό, ἀποφάσισε νὰ θέσῃ τὸ γρηγορώτερο τέρμα σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι μ' ἕναν ἄλλο τρόπο: Ἔστειλε λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ὡραία ἡγεμονίδα, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας θὰ εὐχαριστιόταν πολὺ νὰ τὴν ξαναδῇ στὸ πλευρὸ τοῦ ἀνδρός της, στὸ θρόνο τοῦ Μονακό.

Cl. Neurdein.

Ἡ Δούκισσα τοῦ Βαλεντινουᾶ.

Τότε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ἀμέριμνη ἡγεμονίδα βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἀλλοιώτικα, ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἔστειλε μήνυμα στὸν ἄνδρα της ὅτι ἦταν πρόθυμη νὰ γυρίσῃ κοντά του καὶ νὰ γίνῃ στὸ ἑξῆς μιὰ πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη σύζυγος... Ἄρχισαν τότε μακρυὲς καὶ ἐπίπονες διαπραγματεύσεις. Ὁ ἡγεμὼν τοῦ Μονακό, δεχόταν βέβαια τὴν ὡραία γυναίκα του, γιατὶ μ' ὅλα ποὺ τῆς εἶχε κάνει, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ ὅμως ἐπέμεινε νὰ τὴν βάλῃ νὰ περάσῃ ἐμπρὸς ἀπὸ ὅλα τὰ ὁμοιώματα τῶν φίλων της, ποὺ εἶχε κρεμασμένα στὰ ἀνάκτορά του!

Ἐννοεῖται ὅτι μιὰ τέτοια τιμωρία φάνηκε σὲ ὅλους ὑπερβολικὰ αὐστηρή. Ἡ μητέρα τοῦ ἡγεμόνος μεσολάβησε τότε καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ἀλλάξῃ ἀπόφασι. Τοῦ πρότεινε πὼς ὡραιότερο θὰ ἦταν ἂν ἡ μετανοιωμένη γυναίκα του γύριζε στὸ παλάτι του τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ αὐτὸς θὰ ἔκαιγε ὅλα ἐκεῖνα τὰ μνημεῖα τοῦ ἁμαρτωλοῦ παρελθόντος της. Ὁ ἡγεμὼν δέχτηκε αὐτὴ τὴ λύσι...

«Αὐτὸ καὶ ἔγινε πράγματι, γράφει στὰ ἀπομνημονεύματά της ἡ περίφημη κόμησσα ντὲ Σεβινέ, *καὶ ἡ μεγάλη ἐκείνη πυρά, ποὺ στήθηκε μπρὸς στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μονακὸ καὶ στὴν ὁποία κάηκαν ὅλα τὰ ὁμοιώματα τῶν φίλων τῆς ἡγεμονίδος, ἦταν ἡ λαμπάδα τοῦ δευτέρου ὑμεναίου τοῦ ἡγεμόνος Ὀνωρίου καὶ τῆς δουκίσσης ντὲ Βαλεντινουᾶ!...»*

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ

Ὁ ὅρκος, τὸν ὁποῖον ὑπεχρεοῦντο νὰ δώσουν στὴ Φιλικὴ Ἑταιρεία τὰ νέα της μέλη ὅταν ἐμυοῦντο στοὺς σκοπούς της, ἦταν ὁ ἑξῆς ἐπὶ λέξει:

«Ὀρκίζομαι καὶ ὀμνύω εἰς τὴν τιμήν μου κατέμπροσθεν τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος ὅτι νὰ μὴ φανερώσω οὐδενὸς τὸ μυστικὸν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας τῶν Ἐλευσινίων καὶ ὑπόσχομαι τῇ πατρίδι νὰ εἶμαι πάντοτε ζηλωτὴς καὶ πιστὸς εἰς τὸ νὰ πασχίσω κατὰ δύναμιν τὴν ἐλευθερίαν της, θυσιάζοντας αὐτῇ εἰς τὴν περίστασιν ὅλα μου τὰ αἰσθήματα, ὅλα μου τὰ φρονήματα, ὅλην μου τὴν περιουσίαν καὶ τὴν ζωὴν ἀκόμη, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἐλευθερίαν της καὶ τὴν προτέραν της δόξαν καὶ νὰ ἐκδικηθῇ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν ὁποὺ τὴν ἐσκλάβωσαν, τὴν ἐπλήγωσαν καὶ τῇ ἀφήρεσαν εἰς διάστημα τόσων αἰώνων καὶ τιμὴν καὶ ὑπόληψιν ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα γένους καὶ φυλῆς, ξεσχίζοντάς της τὰς σάρκας καὶ τὰ μέλη μὲ μίαν ἀνήκουστον σκληρότητα καὶ καταστήσαντας τὰ τέκνα της ἐξουθενήματα λαῶν. Πρὸς τούτοις ὑπόσχομαι καὶ ἀγαπῶ νὰ ζήσω εἰρηνικῶς μὲ τοὺς μετέχοντας τῇ Ἑταιρείᾳ ἀδελφοὺς καὶ νὰ τοὺς βοηθῶ εἰς τὰς χρείας των, χωρὶς κανένα σκοπὸν κέρδους, ἀλλὰ θυσιάζοντας τὸ μερικόν μου συμφέρον διὰ τὴν κοινὴν εὐτυχίαν καὶ νὰ ἀποδιώξω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ κάθε καπνὸν φιλαυτίας ἢ φθόνου ἢ φιλοδοξίας, ἥτις γεννᾷ ὀλέθριον διχόνοιαν καὶ ἀλληλομαχίαν μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν καὶ ἐξολοθρεύει πᾶν ἔθνος. Ὑπόσχομαι νὰ συγχωρήσω κάθε ἀδελφόν, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχον λάβει αἰτίαν ἔχθρας ἢ ἀγανακτήσεως, καὶ νὰ τὸν βοηθήσω εἰς τὰς χρείας του. Εὐχαριστοῦμαι λοιπὸν νὰ δοκιμάσω τὸν πλέον σκληρὸν θάνατον, ἐὰν λείψω ἀπὸ ὅλας τὰς ἄνωθέν μου ὑποσχέσεις, ἢ ἐὰν γίνω ἐπίορκος ἢ προδότης ἢ ἐπίβουλος κατὰ τῶν ὁμογενῶν μου ἑταίρων τε καὶ πατρίδος. Ἀμήν».

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ MAURICE AUBANEL

ΤΑ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος εἶνε ἕνα μικρὸ χαριτωμένο χωριὸ τῆς Προβηγγίας, δυὸ ὧρες μακρυὰ ἀπ' τὸ Ρόν.

Ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ ἦταν ὁ παπᾶ-Βουᾶς, ἕνας ἄνθρωπος κάπως ἁπλοϊκός, ἀλλὰ ὑπερβολικὰ καλόκαρδος καὶ πονετικός. Γι' αὐτό, ὅλοι τὸν ἐσέβονταν, ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν, ὅλοι τὸν ἐλάτρευαν.

Ὁ παπᾶ-Βουᾶς σχετιζόταν μ' ὅλες τὶς οἰκογένειες τοῦ χωριοῦ. ἔκανε τακτικὰ ἐλεημοσύνες καὶ μοίραζε δωρεὰν φάρμακα στοὺς φτωχοὺς ἀρρώστους.

Ἕνα βράδυ, ὁ παπᾶ-Βουᾶς, καθὼς τελείωσε τὸν ἑσπερινό, ἐπειδὴ ἔκανε καλὸν καιρό, ἐπῆγε νὰ περπατήσῃ λιγάκι στὸ κοιμητῆρι τοῦ χωριοῦ.

Τοῦ φαινόταν τόσο ὡραῖο νὰ ἐπισκέπτεται ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τοὺς νεκρούς!

Καθὼς περνοῦσε ὅμως ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μνήματα, ἔννοιωσε μιὰ μεγάλη λύπη, γιατὶ ἔβλεπε παντοῦ φυτρωμένα χορτάρια κι' ἀγριοβότανα καὶ πουθενὰ λουλούδια.

Ρώτησε τότε ἕναν ἀπὸ τοὺς πλουσίους τοῦ χωριοῦ ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ, γιὰ ποιὸ λόγο δὲν στόλιζαν τοὺς τάφους μὲ ἄνθη. Ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε πὼς τὰ ἄνθη κοστίζουν ἀκριβὰ καὶ θέλουν πολλὲς φροντίδες.

—Καὶ γιατὶ δὲν τὰ φυτεύετε; Ἔχετε ἀρκετὸν τόπο... τοῦ εἶπε ὁ ἐφημέριος.

—Αὐτὸ ποὺ λὲς εἶνε σωστό, τοῦ ἀπάντησε ὁ χωρικός. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς προτιμοῦμε νὰ φροντίζουμε γιὰ τ' ἀμπέλια μας καὶ τὰ λαχανικά μας παρὰ γιὰ τὰ λουλούδια ποὺ μᾶς εἶνε ἄχρηστα...

Ὁ παπᾶ-Βουᾶς ἄκουσε τὴν ἁπλῆ ἐκείνη ἐξήγησι μὲ δυσθυμία, γιατὶ συλλογίστηκε πὼς τὸ θυσιαστήριο τοῦ ναοῦ στὴ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων θἄμενε ἀστόλιστο ἀπὸ λουλούδια...

—Παναγία μου, προσευχήθηκε νοερά, δός μου φώτισι νὰ τοὺς κάνω νὰ φυτεύουν λουλούδια ἀπὸ δῶ καὶ πέρα...

Κι' ἡ Παναγία τοῦ ἔδωσε πραγματικὰ φώτισι.

* * *

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ λοιπόν, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ἐφημέριος ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα κι' εἶπε τ' ἀκόλουθα στοὺς πιστούς:

«Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

»Σήμερα δὲν θὰ σᾶς κάνω θρησκευτικὸ κήρυγμα ὅπως πάντα. Ἔχουμε ἄλλωστε τόσες ἄλλες βδομάδες μπροστά μας νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ Θεό, γιὰ τὴν Κόλασι καὶ γιὰ τὶς ἑφτὰ θανάσιμες ἁμαρτίες.

»Σήμερα θὰ σᾶς πῶ μιὰν ἱστορία.

»Θυμᾶστε τὸ μπάρμπα-Βαπτιστὴ ποὺ πέθανε ἐδῶ καὶ τρεῖς βδομάδες;

»Καθὼς καταλαβαίνετε δὲν τοῦ ἦταν καὶ τόσο εὔκολο τοῦ συχωρεμένου νὰ πάῃ στὸν Παράδεισο. Δὲν πατοῦσε σχεδὸν ποτὲ στὴν ἐκκλησία, ἔδερνε τὴ γυναίκα του τακτικὰ καὶ μεθοκοποῦσε κάθε μέρα σὰν τὸ Νῶε.

»Ὡστόσο τοῦ γίνηκε ἡ χάρι νὰ πάῃ στὸν Παράδεισο, μαζὺ μὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔτσι τώρα βρίσκεται ἐκεῖ ψηλά, κοντὰ στοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἁγίους, στὸ πλευρὸ τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου, τοῦ προστάτη τοῦ χωριοῦ μας.

»Κι' ἀκοῦστε πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ παράξενο:

»Μόλις χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου, πῆγε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ὁ Ἅγιος Πέτρος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν ὡδήγησε μπρὸς στὸν Πλάστη.

«— Τί μοῦ κουβαλήθηκες ἐδῶ; τὸν ρώτησε τότε μὲ θυμὸ ὁ Θεός. Δὲν ντράπηκες νὰ παρουσιαστῇς μπροστά μου; Στὴν ἐκκλησία ποτέ μου δὲν πάτησες, τὸ κρασὶ δὲν σοῦ λεῖπε ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τῆς γυναίκας σου ἡ πλάτες ἔχουν μαυρίσει ἀπὸ τὸ ξύλο. Τί θέλεις λοιπὸν ἀπὸ μένα;

»Ὁ φτωχὸς ὁ μπάρμπα-Βαπτιστὴς ἔτρεμε καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ πάρῃ ἀνάσα, ἀπὸ φόβο μήπως ὁ Θεὸς τὸν μυριστῇ καὶ καταλάβῃ πὼς εἶχε πιεῖ κρασὶ μιὰν ὥρα πρὶν πεθάνῃ.

— *Καὶ γιατὶ δὲν τὰ φυτεύετε;... Ἔχετε ἀρκετὸ τόπο, εἶπε ὁ ἐφημέριος.*

»Ἡ κρίσις ὅμως τοῦ Θεοῦ κόπηκε στὴ μέση, γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ὁ Ἅγιος Πέτρος κι' εἶπε:

«— Ἔρχονται τρεῖς μενεξέδες νὰ σοῦ παραδώσουν τὴν ψυχή τους...

»Ἀμέσως μιὰ γλυκειὰ μυρωδιὰ πλημμύρισε τὸν οὐρανὸ καὶ καταπράϋνε τὸ θυμὸ τοῦ Παντοδυνάμου.

«— Ἐλᾶτε ἐδῶ, μικρά μου. Μὴ φοβᾶστε... εἶπε ὁ Θεὸς στὰ τρία λουλουδάκια ποὺ προχωροῦσαν δειλὰ δειλά.

(Γιατὶ ὁ Θεὸς εἶνε κριτὴς ὄχι μονάχα τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν).

»Οἱ τρεῖς μενεξέδες σιμώσανε φοβισμένοι, κατάχλωμοι, τρέμοντας καὶ τοῦ ξεσκέπασαν τὴν καρδιά τους.

«— Τί ἔκανες ἐσὺ στὴ ζωή σου; ρώτησε ὁ Θεὸς τὸν πρῶτο.

«— Ἐγώ, ἀπάντησε ἐκεῖνο, γεννήθηκα στὸν Ἅγιο Ἰσίδωρο, κοντὰ στὸ δρόμο... Ἐκεῖ μεγάλωσα σιγὰ-σιγὰ χωρὶς νὰ φαίνωμαι. Ἀλλὰ μιὰν αὐγὴ κάποιος μ' εἶδε καὶ μ' ἔκοψε. Ἦταν ἕνα παλληκάρι μὲ κόκκινα χείλη καὶ μαῦρα μαλλιά. Μὲ πῆρε, μὲ κράτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ δάχτυλά του κι' ἔπειτα μ' ἔβαλε στὸ στῆθος τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του. Κι' ἐκεῖ πέθανα κάτω ἀπὸ τὰ χάδια τῆς κοπέλλας...

«— Κι' ἐσύ; ρώτησε ὁ Θεὸ τὸν δεύτερο μενεξέ.

«— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰσίδωρο ὅπως κι' ὁ ἀδελφός μου καὶ μεγάλωσα μαζύ του στὸ ἴδιο περιβόλι μέσα. Ἐμένα δὲν μ' ἔκοψε παλληκάρι, ἀλλὰ μιὰ ὡραία κόρη. Μ' ἔβαλε μπρὸς στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας κι' ἐκεῖ μαράθηκα.

»Τώρα ἦλθε ἡ σειρὰ τοῦ τρίτου μενεξὲ ν' ἀπαντήσῃ. Στὴν ἀρχὴ εἶπε πὼς εἶχε κι' αὐτὸ πατρίδα του τὸν Ἅγιο Ἰσίδωρο κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

«— Ἐμένα μ' ἔκοψε μιὰ γρηὰ μαυροντυμένη καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια μ' ἔφερε στὸ κοιμητῆρι. Ἐκεῖ ἔχυσα ὅλη μου τὴν εὐωδιὰ πάνω στὸν τάφο τοῦ φτωχοῦ μονάκριβου παιδιοῦ της ποὺ κοιμόταν μέσα στὸ χῶμα...

»Τότε ὁ Πανάγαθος γύρισε πρὸς τὸ μπάρμπα-Βαπτιστὴ ποὺ στεκόταν ἀμίλητος στὴν ἄκρη καὶ τοῦ εἶπε:

«— Τὰ βλέπεις; Τὰ λουλούδια ἀγαποῦν, προσεύχονται, κλαῖν. Ἐνῷ ἐσύ...

«— Ἀλλά, Κύριε... τόλμησε ἐκεῖνος νὰ πῇ.

»Οἱ μενεξέδες ὅμως μόλις ἄκουσαν τὴ φωνή του, κύτταξαν πρὸς τὸ μέρος του μὲ περιέργεια, γιατὶ δὲν τὸν εἶχαν δεῖ ἀπὸ προτήτερα, κι' ἀμέσως τὸν ἐγνώρισαν.

«— Κι' ἐσύ, ἀφέντη μας, ἐδῶ εἶσαι; τὸν ρώτησε.

Ὁ Θεὸς παραξενεύτηκε τότε.

«— Γιατί τὸν λέτε ἀφέντη σας; τοὺς ρώτησε.

«— Γιατὶ στὸ περιβόλι του γεννηθήκαμε, ἀπάντησε ὁ πρῶτος.

«— Αὐτὸς μᾶς ἔσπειρε καὶ μᾶς πότιζε εἶπε ὁ δεύτερος.

«— Ἀπ' ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου μονάχα αὐτὸς ἔχει λουλούδια, πρόσθεσε ὁ τρίτος.

»Ὁ αἰώνιος Πατέρας φάνηκε τότε σὰν νὰ καταπραΰνθηκε, ἐχαμογέλασε μὲ μακροθυμία καὶ εἶπε στὸ μπάρμπα-Βαπτιστή:

«— Ἔχε χάρι γιὰ τὴν ἀγάπη σου πρὸς τοὺς ταπεινοὺς μενεξέδες καὶ μεῖνε στὸν Παράδεισο. Ἂς εἶσαι συχωρεμένος...

»Τότε ὁ Ἅγιος Πέτρος πῆρε τὸν μπάρμπα-Βαπτιστὴ καὶ τὸν ὡδήγησε στὸν λαμπρὸ κι' ὁλοφώτεινο Παράδεισο, κοντὰ στ' ἀγγελούδια καὶ στοὺς ἁγίους...»

* * *

Ὁ καλὸς ἐφημέριος, ἀφοῦ τελείωσε ἔτσι ἐπιδέξια τὸ λόγο του, κατέβηκε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἄμβωνα.

Ἡ διδαχή του δὲν πῆγε χαμένη. Ἔπεσε σὲ καλὸ χῶμα καὶ γρήγορα βλάστησε.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἄρχισαν νὰ φυτεύουν λουλούδια κι' ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ἀπὸ τότε ἔγινε τὸ πιὸ ἀνθοστόλιστο μέρος τῆς ποιητικῆς Προβηγγίας...

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΕΓΩΪΣΤΟΥ

—Τὸ πιὸ ἀνεπτυγμένο ἔθνος τοῦ κόσμου θὰ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἀπετελεῖτο μόνον ἀπὸ ἀγάμους.

—Ὅσα κατέχουν οἱ ἄλλοι, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, ἀποτελοῦν παράνομη ἰδιοκτησία.

—Τρῶγε γιὰ νὰ ζῇς καὶ ζῆσε γιὰ νὰ τρῶς.

—Μεταξὺ τιμῆς καὶ χρήματος τὴν προτίμησι ἔχει πάντα τὸ δεύτερο.

—Μὴ βιάζεσαι νὰ πληρώσῃς, γιατὶ ἴσως ἡ ἀργοπορία σὲ ὠφελήσῃ.

—Μὴν παντρεύεσαι νέος, γιατὶ εἶνε πολὺ νωρίς, οὔτε καὶ γέρος, γιατὶ εἶνε πολὺ ἀργά.

—Μὴν ἀρνεῖσαι τὸ χαιρετισμό, παρὰ σ' ἐκεῖνον ἀπ' τὸν ὁποῖο φοβᾶσαι μὴ σοῦ ζητήσῃ τίποτε.

—Ἡ νύχτα ἔγινε γιὰ τὸν ὕπνο καὶ ἡ μέρα γιὰ τὴν ἀνάπαυσι.

—Καλύτερα νὰ ζήσω μιὰ μέρα περισσότερο στὸν κόσμο παρὰ στὴν ἱστορία.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΑΥΛΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙ

(Ἐπιστολὲς τῆς Κλάρας, χήρας τοῦ κόμητος ντὲ Σαντροβιλλὲρ πρὸς τὸν ἐξάδελφό της Μπερτράν, βαρῶνο ντὲζ Ἐτάν).

II

17 Φεβρουαρίου 1552.

«Ἀγαπητέ μου Μπερτράν, χθὲς εἴχαμε μιὰ πολὺ περίεργη ἐπίσκεψι στὸ παλάτι. Μᾶς ἐπεσκέφθη ὁ κ. Μιχαὴλ Νοστράδαμος, τὸν ὁποῖον εἶχε προσκαλέσει ἡ βασίλισσα καὶ τὸν ὁποῖον δέχτηκε μὲ πολὺ σεβασμό. Ὁ κύριος αὐτὸς εἶνε ἕνα εἶδος μάγου καὶ προφήτου καὶ ἔχει μεγάλη φήμη στὶς χῶρες τοῦ Ρήνου. Λένε ἀκόμα πὼς εἶνε καὶ γιατρός. Καθὼς ἐμπῆκε στὸ σαλόνι τῆς βασιλίσσης, μὲ τὸ ἀλλόκοτο ντύσιμό του καὶ μὲ τὴν μακρυὰ πατριαρχικὴ γενειάδα του, μᾶς ἔκανε καταπληκτικὴ ἐντύπωσι. Ἄρχισε ἀμέσως νὰ λαβαίνη περίεργες στάσεις καὶ νὰ μᾶς ἀναγγέλλη μὲ τὴ βαθειὰ καὶ ὑποβλητικὴ φωνὴ διάφορα γεγονότα τοῦ μέλλοντος.

Ἔπειτα προσεφέρθη νὰ διαβάση μέσα στὶς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ μας τὴ μοῖρα μας. Πολλὲς ἀπὸ τὶς αὐλικὲς ἀφαιρέσαμε εὐχαρίστως τὰ ἀρωματισμένα γάντια μας καὶ ἁπλώσαμε τὰ χέρια μας πρὸς τὸ Νοστράδαμο. Μερικὲς ὅμως ἀποτραβήχτηκαν τρομαγμένες. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ἡ βασίλισσα.

Σ' ἐμένα ὁ μάγος εἶπε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι ἡ ζωή μου θὰ κάνη σὲ λίγο μιὰ ἀπότομη στροφὴ καὶ ὅτι ἕνα ἄστρο θὰ ἀνατείλη γιὰ μένα ἀπὸ μιὰ χώρα γεμάτη δάση, ποὺ θὰ μὲ κάνη εὐτυχισμένη καὶ θὰ μὲ προφυλάξη ἀπὸ κάθε κακό.

Μήπως εἶσαι ἐσὺ τὸ ἄστρο αὐτό, ἀγαπητέ μου Μπερτράν;

Τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ μάγος, ἡ Φλωρεντινὴ κόμησσα Βιολάντα, γιὰ τὴν ὁποία σοῦ μίλησα στὸ προηγούμενο γράμμα μου, εἶχε καρφώσει ἐπάνω μου τὸ φθονερό της βλέμμα... Ὢ! πόσο φοβήθηκα σὰν τὸ ἀντίκρυσα...

Ἡ ἐξαδέλφη σου ΚΛΑΡΑ

* * *

22 Φεβρουαρίου.

Μοῦ γράφεις, φίλε μου, ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ σοῦ περιγράψω λεπτομερέστερα τὴ ζωὴ στὸ παλάτι, κοντὰ στὴ βασίλισσα. Θέλεις νὰ μάθης τί κάνουμε, γιατί μιλᾶμε, πῶς περνοῦμε τὶς ὧρες μας;... Λοιπόν, θὰ εἶμαι εἰλικρινὴς καὶ δὲν θὰ σοῦ κρύψω τίποτε... Συνήθως στὰ σαλόνια τῆς βασιλίσσης μιλοῦμε γιὰ τὸν ἔρωτα, μὰ ὅταν βρίσκεται παρὼν κανένας ἀνώτερος κληρικὸς μιλοῦμε καὶ γιὰ τὴ θεολογία. Ἐπίσης καταγινόμαστε καὶ μὲ τὴ φιλολογία καὶ διαβάζουμε Πλάτωνα, Ἀπόστολο Παῦλο, Ἅγιο Αὐγουστῖνο, Βοκκάκιο καὶ τὰ διηγήματα τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας.

Διηγούμεθα ἐπίσης διάφορες ἱστορίες, ἐρωτικὲς κατὰ κανόνα.

Ἔτσι προχτὲς τὸ βράδυ, ἡ Βιολάντα μᾶς διηγήθηκε μιὰ ἱστορία ποὺ μᾶς ἔκανε ὅλες ν' ἀνατριχιάσουμε. Ἄκου την κι' ἐσύ: μιὰ συμπατριώτισσά της Φλωρεντινὴ ἀρχόντισσα, μαθαίνοντας ὅτι ὁ σύζυγός της τὴν ἀπατοῦσε, ἀγόρασε ἕνα μεγάλο βάζο τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου Λούκα ντέλλα Ρόμπια, ποὺ εἶχε γραμμένη ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τὴ λέξι: «Προδοσία», κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη: «Ἐκδίκησις». Μιὰ μέρα ὁ σύζυγος εἶδε στὸ γεῦμα τὸ περίφημο αὐτὸ βάζο ἐπάνω στὸ τραπέζι γεμᾶτο ὑπέροχα ἄνθη καὶ ἐθαύμασε τὴν ὠμορφιά του. «Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, τοῦ εἶπε τότε ἡ σύζυγός του. Βγάλε τὰ λουλούδια αὐτὰ καὶ θὰ βρῆς ὅ,τι ἀγαπᾶς περισσότερο στὸν κόσμο...» Ὁ σύζυγος, ἀνυποψίαστος, ἔβγαλε πράγματι τὰ λουλούδια καὶ εἶδε τότε μέσα στὸ βάζο τὸ κεφάλι τῆς φίλης του, τὴν ὁποία εἶχαν δολοφονήσει οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐκδικητικῆς συζύγου του...

Καθὼς μᾶς διηγεῖτο τὴν τραγωδία αὐτή, ἡ Βιολάντα εἶχε καρφώσει ἀπάνω μου τὰ μάτια της, γεμᾶτα μῖσος...

Ὁ Κονταρίνι δὲν παύει νὰ ἐρωτοτροπῇ μαζύ μου...

* * *

28 Φεβρουαρίου

Ὁ Καρνάβαλος πέρασε, πέθανε!... Τὸν ἐκηδεύσαμε τὴν Τρίτη στὸ μέγαρο τῆς στρατάρχισσας ντὲ Σαὶν—Ἀντρὲ μ' ἕνα μυθολογικὸ μπαλλέτο. Ὅλοι οἱ θεοὶ καὶ θεὲς τοῦ Ὀλύμπου, καθὼς καὶ οἱ ἥρωες τῆς μυθολογίας, παρουσιάστηκαν στὸ μπαλλέτο αὐτό. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Πιὲν παρουσιάστηκε ὡς Ἀφροδίτη. Ὁ γυιὸς τοῦ Μεγάλου Κοντοσταύλου, ὁ Φραγκῖσκος Μονμορανσὺ ὑπεδύετο τὸν Πάριδα. (*) Ὁ κ. ντὲ Σαὶν—Ζελαὶ μᾶς ἀπήγγειλε ὡραίους στίχους του ποὺ τοὺς εἶχε γράψει ἐπίτηδες γιὰ τὴν περίστασι αὐτή. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἑορτῆς ὁ νεαρὸς Κονταρίνι δὲν ἔπαυε νὰ ἐρωτοτροπῇ μαζύ μου.

Σουπάραμε πολὺ ἀργά. Καί, ἔξαφνα, ἐνῶ τὸ σουπὲ δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα, ἡ καμπάνες τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, χτυπῶντας τὰ μεσάνυχτα καὶ ἀναγγέλλοντας τὴν εἴσοδο τῆς Σαρακοστῆς μᾶς ἔκαναν νὰ σηκωθοῦμε ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ νὰ ἀποχωρήσουμε. Τὸ κακὸ ἦταν ὅτι δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ καθόλου, γιατί στὶς ἕξη τὸ πρωῒ ἐπῆγα μὲ τὴ βασίλισσα καὶ μὲ ὅλη τὴν ἀκολουθία της στὴ Νὸτρ—Ντάμ, γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὴν πρώτη λειτουργία τῆς Σαρακοστῆς. Ἕνας αὐστηρὸς δομινικανὸς μοναχὸς ἔβγαλε κήρυγμα κατὰ τῶν «διεφθαρμένων», ὅπως εἶπε, ἠθῶν τῆς ἐποχῆς μας καὶ ἔκανε μάλιστα καὶ ὑπαινιγμοὺς γιὰ τὸ μπαλλέτο τῆς προηγουμένης ἡμέρας.

Καὶ τώρα ἀρχίζει ἡ σκληρὴ ζωή, ἀγαπητέ μου Μπερτράν... Νηστεία καὶ προσευχὴ ὥς τὴ Μεγάλη Παρασκευή. Πᾶνε πειὰ ἡ μουσικές, οἱ χοροί, ἡ ἀπαγγελίες ποιημάτων καὶ ἡ ἐρωτικὲς κουβέντες. Ἀντὶ τοῦ «Δεκαημέρου» τοῦ Βοκκακίου, διαβάζουμε τώρα τὶς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων». Κάθε μέρα δὲ πηγαίνουμε καὶ παρακολουθοῦμε τὴ λειτουργία σὲ μιὰ ἐκκλησία τῶν Παρισίων.

Ἡ βασίλισσα δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τώρα παρὰ μιὰ ἀθῴα διασκέδασι μόνο: τὴν ἐπίσκεψι στὰ ἐμπορικά. Ἐμεῖς, φυσικά, πηγαίνουμε κατὰ προτίμησιν στὰ κοσμηματοπωλεῖα καὶ ἰδιαιτέρως στοῦ Γενουάτου Ἐμμανουὴλ Ρίτσιο, ὅπου χαϊδεύουμε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά μας τὰ περίφημα κοσμήματά του, ποὺ εἶνε ἀληθινὰ θαύματα τέχνης.

Πηγαίνουμε ἐπίσης στοῦ Ρενὲ τοῦ Φλωρεντινοῦ, τοῦ περιφήμου ἀρωματοπώλου, τὸν ὁποῖον ἔφερε ἡ βασίλισσα ἀπὸ τὴ Φλωρεντία. Πουλάει ὅλα τ' ἀρώματα καὶ τὰ ἐλιξήρια τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Βαγδάτης καὶ τοῦ Καΐρου... Τὸ κεφάλι μας ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζη ἀπ' τὴ ζάλη ποὺ μᾶς φέρνουν ἡ μυρωδιές του, μόλις μπαίνουμε στὸ μαγαζί του... Ὁ Ρενὲ εἶνε ἕνας ἀνθρωπάκος πολὺ μελαχροινὸς μὲ βλοσυρὰ μάτια... Ἔρχεται πολλὲς φορὲς στὸ παλάτι καὶ κουβεντιάζει μὲ τὴ βασίλισσα, ἡ ὁποία τὸν ἔχει σὲ μεγάλη ἐκτίμησι. Λένε πὼς ξέρει νὰ κατασκευάζη τὰ τρομερώτερα δηλητήρια. Ξέρει νὰ ποτίζη μὲ δηλητήριο ποὺ ἐπιφέρει τὸ θάνατο στὴ στιγμὴ ἢ ἀργά-ἀργά, τὶς δαντέλλες ἑνὸς μαξιλαριοῦ, τὰ πέταλα ἑνὸς ῥόδου ἢ ἕνα γάντι... Ἡ Βιολάντα πηγαίνει καὶ τὸν βλέπει σχεδὸν κάθε μέρα.

* * *

15 Ἀπριλίου.

Ἐπὶ τέλους ἡ Σαρακοστὴ τελείωσε! Ἡ ἄνοιξις ἦρθε, φέρνοντάς μας μαζύ της τὸν ἥλιο καὶ τὴ χαρά. Τώρα κάνουμε ἐκδρομὲς στὴν ἐξοχή. Χτὲς ἔξαφνα πήγαμε στὸ Μεντόν, στὸ πύργο τοῦ καρδιναλίου τῆς Λωρραίνης... Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε πλουσιώτατο. Ἡ αἴθουσα ἦταν στολισμένη μὲ ἀρωματικὰ φυτὰ καὶ λουλούδια, ὑακίνθους, μυγκέ, καὶ τουλῖπες. Ὁ καρδινάλιος εἶχε τὰ ἐκλεκτότερα ὀρεκτικά, τὰ ὁποῖα μᾶς ἄνοιξαν τρομερὰ τὴν ὄρεξι καὶ τὰ περίφημα κρασιά του—κρασιὰ ἑλληνικά, ἱσπανικά, ναπολιτάνικα καὶ τῆς Σικελίας, μᾶς ἔφεραν μιὰ εὐχάριστη εὐθυμία. Μὰ ἡ μεγάλη ἔκπληξις τῆς ἑορτῆς ἦταν ἡ παρουσία σ' αὐτὴ ἑνὸς μοναδικοῦ ξένου, τοῦ ἐφημερίου τῆς Μεντόν, ἑνὸς ἀνθρώπου καταπληκτικοῦ, ὁ ὁποῖος ξέρει ὅλες τὶς γλῶσσες καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε ἄλλοτε ἀφοριστεῖ. Εἶνε ὁ συγγραφεὺς ἑνὸς βιβλίου, τὸ ὁποῖο τὸ Παρλαμέντο εἶχε διατάξει νὰ καῇ καὶ τὸ ὁποῖο διάβασε ὅλος ὁ κόσμος, τοῦ «Γαργαντούα». Θ' ἀγνοῇς ἴσως τὄνομά του. Ὀνομάζεται λοιπὸν Φραγκῖσκος Ραμπελαί...

20 Μαΐου.

Μπερτράν, ἡ καταστροφὴ ποὺ τόσο φοβόμουνα ξέσπασε ἀπάνω μου... Μοῦ συνέβη μιὰ τρομερὴ περιπέτεια. Ἔλα ἀμέσως στὸ Παρίσι γιὰ νὰ μὲ προστατεύσης... Θὰ γίνω γυναῖκα σου... Συχώρεσέ με, φίλε μου, ποὺ ἀνέβαλα τόσον καιρὸ τὴν ἕνωσί μας... Ἀπὸ τὸ γάμο μας περιμένω τὴ σωτηρία μου...

Ἄκου λοιπόν, τὴν Κυριακὴ τὸ μεσημέρι, ὁ νεαρὸς Βενετὸς Ὀκτάβιος Κονταρίνι, γιὰ τὸν ὁποῖο σοῦ ἔγραψα ἄλλοτε, μοῦ ἔφερε, κλεισμένη μέσα σὲ μιὰ βελουδένια θήκη, μιὰ βεντάγια στολισμένη, ὅπως μοῦ εἶπε, μὲ δαντέλλες τῆς Βενετίας. Ἀρνήθηκε ὡστόσο νἀνοίξη τὸ κουτὶ καὶ μοῦ εἶπε: «Θέλω νὰ δοκιμάσετε μόνη σας τὴν ἔκπληξι...» Καθὼς μοῦ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, ἦταν χλωμὸς καὶ ἔτρεμε σχεδόν... Ἐγὼ ἀπέδωσα τὴ συγκίνησί του στὰ ἐρωτικά του αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ εἶχε ἐκδηλώσει ἄλλοτε. Ἦταν τόσο ἐρωτευμένος, ὥστε ἔφυγε βιαστικά, χωρὶς νὰ μοῦ φιλήση τὸ χέρι. Ἐπειδὴ ἐγὼ ἤθελα ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ κάνω μιὰ ἐπίσκεψι στὴ στρατάρχισσα ντὲ Σαὶν—Ἀντρέ, εἶπα στὴ Λουϊζέττα, τὴν καμαριέρα μου, νὰ πάρη τὴ βεντάγια καὶ νὰ τὴ φυλάξη στὸ ντουλάπι μου. Βγῆκα ἔξω, μὰ καθὼς ἔφτασα στὸ μέγαρο τῆς στρατάρχισσας, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόμουν νὰ βγῶ ἀπ' τὸ φορεῖο μου, ἕνας ἄγνωστος προσωπιδοφόρος μὲ πλησίασε, μοῦ ἔβαλε κρυφὰ στὸ χέρι μου μιὰ σημείωσι κι' ἐξαφανίστηκε τρέχοντας. Ἄνοιξα ἀμέσως τὴ σημείωσι καὶ διάβασα τὰ ἑξῆς κάτ' ἀπ' τὸ φῶς τῶν δαυλῶν ποὺ κρατοῦσαν οἱ ἀκόλουθοί μου.

«Ἡ βεντάγια εἶνε δῶρο τῆς Φλωρεντινῆς Κομήσσης Βιολάντας. Προέρχεται ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ Ρενὲ τοῦ Φλωρεντινοῦ. Φυλαχτῆτε!»

Ξανανέβηκα ἀμέσως στὸ φορεῖο μου καὶ γύρισα στὸ σπίτι μου, νοιώθοντας ἕνα ὀδυνηρὸ προαίσθημα νὰ μοῦ σφίγγη τὴν καρδιά. Ἀλλοίμονο! Ἦταν πολὺ ἀργὰ πειά!... Μπρὸς στὸ κατῶφλι τῆς κρεββατοκάμαρής μου, ἡ φτωχὴ Λουϊζέττα μὲ τὴν ὄψι παραμορφωμένη στριφογύριζε κατεχομένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου... Κοντά της ἀπάνω στὸν τάπητα, βρισκόταν, ὀλάνοιχτη ἡ βεντάγια. Ἔτρεξα ἀμέσως στὴ βασίλισσα, τῆς ἀνέφερα τί εἶχε συμβεῖ καὶ ζήτησα τὴ συνδρομή της.

— Ἡ τέχνη τῶν γιατρῶν, μοῦ εἶπε, εἶνε ἀνίσχυρη νὰ κάνη τίποτε στὴν περίπτωσι αὐτή... Ἡ κόρη αὐτὴ θὰ πεθάνη σὲ λίγο. Μὲ τὸ ἴδιο δηλητήριο σκότωσαν στὴ Ρώμη τὸ μεγάλο μου θεῖο, τὸν Πάπα Λέοντα Χ. Θὰ διώξω τὴν κόμησσα ἀπὸ τὸ παλάτι. Μὰ δὲν θέλω νὰ γίνη καθόλου θόρυβος γιὰ τὸ ἔγκλημα αὐτό. Χαίρετε, κυρία... Ὁ Θεὸς ἂς σᾶς προστατεύει..

Γρήγορα! Γρήγορα! Ἔλα νὰ πάρης, φίλε μου...

Φοβᾶμαι πειὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ παλάτι...

Ἔλα καὶ ἡ ἀμοιβή σου θὰ εἶνε ὡραία...

ΚΛΑΡΑ

(*) Ἡ δεσποινὶς ντὲ Πιὲν καὶ ὁ Φραγκῖσκος Μονμορανσὺ εἶνε οἱ ἥρωες τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Ζεβακὸ «Γιὰ τὴν καρδιὰ τῆς Ἀνναμπέλλας», ποὺ ἄρχισε τὴν περασμένη βδομάδα στὸ «Μπουκέτο».

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἐρώτησαν κάποτε τὸ σοφὸ Βουζουρτζμίρ:

— Ποιὸ εἶνε τὸ καλύτερο δῶρο ποὺ μπορεῖ νὰ χαρίση στὸν ἄνθωπο ὁ Θεός;

— Σωστὸ μυαλό, ἀπάντησε αὐτός.

— Κι' ἂν δὲν τοῦ τὸ δώση αὐτό; τὸν ξαναρώτησαν.

— Παιδεία, γιὰ νὰ τὴ μεταδίδη καὶ στοὺς ἄλλους.

— Κι' ἂν τοῦ λείπη κι' αὐτή;

— Καλὴ καρδιά, γιὰ ν' ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ φέρνεται καλὰ καὶ στοὺς φίλους καὶ στοὺς ἐχθρούς του.

— Κι' ἂν δὲν ἔχῃ καλὴ καρδιά;

— Ἂς προσπαθεῖ τότε νὰ σκεπάζη τὰ ἐλαττώματά του μὲ τὴ σιωπή.

— Μὰ ἂν δὲν μπορῇ νὰ σωπαίνη;

— Τότε πειὰ ἂς πεθάνη! Ἂν δὲν ἔχη κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ προτερήματα, ὁ θάνατος εἶνε προτιμότερος ἀπ' τὴ ζωή...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Λ. ΡΟΜΙΕ

Η ΦΥΓΗ ΤΟΥ ΑΤΤΙΛΑ

Ἡ σελήνη φωτίζει μὲ τὶς ὠχρές της ἀχτῖδες τὶς ἀπέραντες πεδιάδες τῆς Καταλανίας.

Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς της ἀστράφτουν τὰ πιλήκια τῶν Φράγκων πολεμιστῶν, ἡ στρογγυλὲς ἀσπίδες καὶ τὰ κοντὰ ξίφη τῶν Ὀστρογότθων καὶ τῶν Ρωμαίων, ἡ μυτερὲς περικεφαλαῖες κι' ἡ χαλύβδινες ζῶνες τῶν Οὔνων.

Ὅλοι εἶνε ξαπλωμένοι καταγῆς μὲ τὸ πρόσωπο αἱμόφυρτο καὶ τὰ χείλη μισάνοιχτα ἀπ' τὴν ὑστάτη κραυγὴ τῆς θανατερῆς ἀγωνίας, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τους.

Μέσα στὸν πυκνὸ καπνὸ τῶν τσαντηριῶν ποὺ πυρπολοῦνται, διακρίνονται ἀκόμα μερικοὶ βάρβαροι ποὺ ἀγωνίζονται ἀπεγνωσμένα, πληρώνοντας ἀκριβὰ τὴ ζωή τους.

Ἀπ' τὸ πεδίο τῆς φοβερῆς μάχης περνάει ὁ ποταμός, τοῦ ὁποίου ἡ ὄχθες εἶνε βαμμένες ἀπὸ αἷμα καὶ στὰ νερὰ τοῦ ὁποίου πλέουν ἄπειρα πτώματα.

Οἱ φυγάδες τρέχουν κατὰ τὸ βορρᾶ, κυνηγημένοι ἀπὸ τοὺς νικητὰς ποὺ τοὺς καταδιώκουν ἀλύπητα.

Πρὸς τὸ νότο μονάχα ἕνας καβαλλάρης φαίνεται. Εἶνε σκυμμένος ἀπάνω στὸ λαιμὸ τοῦ ἀλόγου του καὶ καλπάζει μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα.

Ὁ καβαλλάρης αὐτὸς εἶνε ὁ Ἀττίλας!

Ὁ θηριώδης βασιλεὺς τῶν Οὔνων ξεκίνησε μαζὺ μὲ τὶς ἄγριες ὀρδὲς τῶν στρατιωτῶν του ἀπὸ τὴν Ταρταρία, προχώρησε πρὸς τὸ Ρῆνο, ἀφάνισε ὅ,τι βρῆκε στὸ δρόμο του καὶ δὲν ἄφησε πίσω του παρὰ μόνον ἐρείπια καὶ καταστροφή...

Μπαίνοντας στὴ Γαλλία χτυπήθηκε κοντὰ στὸ Σαλὼν μὲ τὴ στρατιὰ τοῦ Ἀετίου.

Ἡ μάχη βάσταξε δυὸ ὁλόκληρες ἡμέρες, ἀλλ' οἱ βάρβαροι, μ' ὅλη τὴν ἀνδρεία ποὺ ἔδειξαν, νικήθηκαν.

Καὶ νά γιατὶ ὁ Ἀττίλας ἐγκατέλειψε τὸ πεδίο τῆς μάχης μὲ τὸ σῶμα γεμᾶτο ἀπὸ πληγές, μὲ αἵματα στὸ πρόσωπο καὶ μὲ λύσσα στὴν ψυχή του...

Τρέχει, ὅλο τρέχει καὶ περνάει μέσ' ἀπ' τὰ πτώματα τῶν στρατιωτῶν του, τὰ ἐγκαταλελειμμένα ἅρματα καὶ τὰ ἄλογα ποὺ περιπλανῶνται χωρὶς ἀναβάτες.

Ὁ Ἀττίλας βλέπει τὰ πρόσωπα τῶν νεκρῶν ποὺ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ φαίνονται σὰν νὰ ξαναπαίρνουν ζωὴ καὶ νοιώθει σύγκρυο τὸ κορμί του.

Ἀκούει τὶς ὀδυνηρὲς κραυγὲς ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὰ στήθη τῶν πληγωμένων, καθὼς τοὺς πατοῦν τὰ πέταλα τοῦ ἀλόγου του, κι' ἀνατριχιάζει...

Ψυχρὸς ἱδρῶτας τρέχει ἀπ' τὸ πρόσωπό του κι' ἀνακατώνεται μὲ τὸ αἷμα τῶν πληγῶν του, κάνοντας ἀφόρητους τοὺς πόνους του...

Παντοῦ βλέπει αἵματα, ἀπὸ παντοῦ ἀκούει οἰμωγές, παντοῦ ἀντικρύζει τὸ ἀπαίσιο φάσμα τοῦ θανάτου!

Μὲ τὰ γόνατα συσπειρωμένα ἀπάνω στὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου του, νομίζει ὅτι βλέπει τὰ μάτια τῶν νεκρῶν νὰ καρφώνωνται ἀπάνω του καὶ τρομάζει.

Ἔξαφνα τὸ βλέμμα του συναντᾷ, ἀπάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ πτώματα Ρωμαίων, τὸν ἀδελφό του Βλέδα ποὺ ἔχει τὸ κρανίο συντριμμένο καὶ τὸ σῶμα τρυπημένο ἀπὸ τὰ ἀκόντια.

Τὰ ἀπλανῆ του μάτια εἶνε ἀνοιγμένα κι' ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο διακρίνεται στὰ χείλη του, ἀπ' ὅπου κυλάει ἀργὰ μιὰ λεπτὴ λουρίδα ἀπὸ μαῦρο αἷμα.

Κι' ὁ Ἀττίλας τρέχει ὁλοένα, τρέχει ἀπάνω στ' ἄλογό του σὰν φάντασμα μέσα στὴ νύχτα...

Τώρα ἔχει φτάσει στὸ μέρος, ὅπου τὴν περασμένη μέρα κατακρεούργησε τοὺς αἰχμαλώτους του.

Περνάει ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ πτώματα καὶ ἀνατριχιάζει. Βλέπει χριστιανὲς παρθένες ντυμένες τὶς μακρυὲς λευκὲς ἐσθῆτες των, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, μητέρες ποὺ σφίγγουν ἀκόμη στὰ στήθη τὰ στραγγαλισμένα βρέφη τους, σεβάσμιους παπάδες μὲ λευκὴ γενειάδα ποὺ φαίνονται σὲ στάσι ἱκεσίας...

Ὁ Ἀττίλας νομίζει ὅτι ὅλοι αὐτοὶ σηκώνονται νὰ τὸν ἰδοῦν ποὺ περνᾷ καὶ πὼς ἀκούει πίσω του ἀμέτρητες κατάρες ποὺ βουΐζουν πένθιμα στ' αὐτιά του.

Τὰ πελιδνὰ αὐτὰ φαντάσματα θαρρεῖ πὼς σχηματίζουν ἕνα φοβερὸ φράχτη καὶ περιμένει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ τοῦ κλείσουν τὸ δρόμο.

Καὶ τρέχει, τρέχει ὁλοένα...

Τὰ δόντια του χτυποῦν, τὸ μυαλό του γυρίζει, ἡ δυνάμεις του τὸν ἐγκαταλείπουν.

Πουλιὰ σαρκοβόρα, ποὺ τὰ προσελκύει ἡ μυρωδιὰ τοῦ αἵματος, μαζεύονται σὲ κοπάδια καὶ φτερουγίζουν ἀπάνω ἀπ' τὸ πεδίο τῆς μάχης.

Σὲ κάθε στιγμὴ ὁ τρομερὸς κατακτητὴς νοιώθει τὸ ράμφος ἑνὸς γύπα νὰ μπήγεται στὴ σάρκα του καὶ νὰ βάφη μ' αἷμα τὸ πρόσωπό του.

Τὰ φτερὰ τῶν κοράκων τὸν χτυποῦν κάθε τόσο καὶ γιὰ νὰ μὴν κλονιστῇ καὶ πέση, βαστιέται ἀπὸ τὴ χαίτη τοῦ ἀλόγου του.

Κι' ὁ Ἀττίλας, κυνηγημένος ἀπὸ ἕναν τρομερὸν ἐφιάλτη, τρέχει ὁλοένα σὰν κατάδικος τῆς Κολάσεως.

Σὲ λίγο φτάνει στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ καὶ αἰσθάνεται τὰ χείλη του νὰ καίγωνται ἀπ' τὴ δίψα.

Συγκεντρώνοντας τότε ὅλες τὶς δυνάμεις του, ὁδηγεῖ τ' ἄλογό του στὸ νερό, βυθίζει μέσα σ' αὐτὸ τὴν περικεφαλαία του καὶ σιμώνει τὰ χείλη του ἀχόρταγα νὰ πιῇ...

Ἡ σελήνη, ποὺ εἶχε κρυφτεῖ γιὰ μιὰ στιγμὴ μέσα σ' ἕνα σύννεφο, ξαναπροβάλλει γιὰ νὰ φωτίση τὸν ποταμὸ ποὺ εἶνε αἱματοβαμμένος...

Ὁ Ἀττίλας ἀφίνει ἀπότομα τὴν περικεφαλαία νὰ πέση ἀπὸ τὰ χέρια του, καί, χωρὶς νὰ προφέρη λέξι, μπήγει τὰ σιδερένια σπηρούνια στὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου του καὶ γυρίζει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά...

Ἐκεῖνο ἀφίνει ἕνα φοβερὸ βρυχηθμό, ἕνα βρυχηθμὸ ποὺ τάραξε τὴν ἠρεμία ὁλοκλήρου τοῦ κάμπου, ἕνα βρυχηθμὸ ποὺ ἀντήχησε πένθιμα ὡς πέρα, ὁρμάει ἔξω ἀπ' τὸν ποταμὸ κι' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ μὲ μανιώδη καλπασμό, φέρνοντας τὸν λιπόθυμο κύριό του μέσ' ἀπ' τὶς πεδιάδες τῆς Καμπανίας.

Τὸ ποτάμι κυλάει κύματα αἵματος σ' ἀπόστασι ὀχτὼ χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ πεδίου τοῦ αἱματηροῦ δράματος, ὅπου κοίτονται χιλιάδες νεκρῶν καὶ πληγωμένων...

Λ. ΡΟΜΙΕ

Η ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΝΤΕ ΣΑΝΤ, Ο ΠΑΡΑΦΡΩΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

Ἕνας διεστραμμένος ἀριστοκράτης. Τὰ φιλολογικὰ ἔργα τοῦ μαρκησίου ντὲ Σάντ. Τὰ ἀφάνταστα σκάνδαλα τῆς ζωῆς του. Ἕνα μυστηριῶδες ἄντρον μαγείας, τρόμου καὶ φρίκης. Τὰ θύματα τοῦ σατανικοῦ μαρκησίου. Ξυλοκόπημα καὶ βασανιστήρια. Ἡ τραγικὴ περιπέτεια τῆς Ρόζας Κέλλερ. Ὁ μαρκήσιος συλλαμβάνεται καὶ φυλακίζεται στὴ Βαστίλλη. Ὁ Σὰντ κατὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι. Πῶς ἱκανοποιοῦσε τὸ πάθος του. Στὸ Φρενοκομεῖο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις ἔχει νὰ παρουσιάση, ἀνάμεσα στοὺς ἥρωάς της, πολλὲς παράξενες φυσιογνωμίες. Μιὰ ἀπ' αὐτές, ἡ παραδοξώτερη ἴσως, εἶνε ὁ μαρκήσιος ντὲ Σάντ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ψυχὴ σκοτεινή, ἀλλόκοτη καὶ αἰνιγματική, ποὺ ἔκλεινε τὰ πιὸ ὡραῖα αἰσθήματα καὶ συγχρόνως τὶς ἐγκληματικὲς τάσεις καὶ τὰ πιὸ κακοῦργα ἔνστικτα. Ὁλόκληρη ἡ ζωή του παρουσιάζει τόσο περίεργες ἀντιθέσεις καὶ τόσο ἐξωφρενικὲς καὶ σκανδαλώδεις περιπέτειες, ὥστε θὰ τὶς διηγηθοῦμε ἐδῶ, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι προσφέρουμε στοὺς ἀναγνῶστες μας ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον κομμάτι.

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Σάντ, ὅπως φανερώνει κι' ὁ τίτλος του, κατήγετο ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς νεότητός του τὰ πέρασε τρελλὰ καὶ ἀμέριμνα. Εἶχε ἀρκετὴ περιουσία, ἡ ὁποία τοῦ ἐπέτρεπε νὰ μὴν ἀσχολεῖται μὲ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ χαίρεται καὶ νὰ ἀπολαμβάνη τὴ ζωή. Σ' αὐτὴ τὴν περίοδο εἶχε παραπολλὲς ἐρωτικὲς περιπέτειες, ποὺ τὸν εἶχαν καταστήσει περίφημο.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ ὡραῖος μαρκήσιος ἄρχισε νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὴ λογοτεχνία καὶ ἔγραψε μιὰ σειρὰ μυθιστορημάτων. Μὰ τὰ ἔργα του αὐτὰ ἀπετέλεσαν μιὰ ἀληθινὴ ὅσο καὶ τρομακτικὴ ἀποκάλυψι. Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ ἦσαν κάτι ἀνάλογο μὲ τὰ ἔργα τοῦ περιφήμου Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ Ἔδγαρ Πόου. Δὲν εἶχαν βέβαια τὴ μεγάλη τέχνη τῶν διηγημάτων τοῦ Πόου, ἦσαν ὅμως πολὺ πιὸ τρομακτικὰ καὶ περιεῖχαν σκηνὲς πολὺ ἀποκρουστικώτερες, σκηνὲς φρίκης καὶ ἐγκληματικοῦ παροξυσμοῦ!

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ ἔδειχναν καθαρὰ ὅτι μιὰ τρομακτικὴ διαστροφὴ εἶχε συντελεσθεῖ στὴν ψυχὴ καὶ στὴ σκέψι τοῦ μαρκησίου ντὲ Σάντ. Τὴ διαστροφή του ὅμως αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἐκδηλώση καὶ μὲ τὴν ἰδιωτική του ζωή. Ἂν ἡ κάθε σελίδα ποὺ ἔγραφε, σήκωνε τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀναγνώστου ἀπὸ φρίκη, τὴ φρίκη αὐτὴ ὁ μαρκήσιος ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὴν ἀπολαμβάνη κι' ὁ ἴδιος καὶ στὴ καθημερινή του ζωή. Εὕρισκε ξεχωριστὴ ἡδονὴ νὰ κλείνεται στὸ μέγαρό του καὶ νὰ καταγίνεται, μαζὺ μὲ μερικοὺς πιστοὺς φίλους του, μὲ ἀλλόκοτες μαγικὲς ἱεροτελεστίες, μὲ ἐπικλήσεις πνευμάτων, κλπ.

Ἔτσι, τὸ μέγαρό του εἶχε καταντήσει ἕνα μυστηριῶδες ἄντρο μαγείας, τρόμου καὶ φρίκης, στὸ ὁποῖο ἔμπαιναν κάθε βράδυ μάγοι, θαυματοποιοί, δηλητηριασταὶ καὶ κάθε λογῆς ἄλλα τέτοια τέρατα, γιὰ νὰ παραδίδωνται ὅλη τὴ νύχτα σὲ ἀλλόκοτες μαγγανεῖες καὶ ὄργια. Ὑπῆρχε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Σάντ εἶχε πάθει τὴ διαστροφὴ ἐκείνη, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ αἰσθάνεται ἡδονή, κάνοντας τὸν ἄλλο νὰ πονῆ καὶ νὰ ὑποφέρη. Ἔτσι, παρέσυρε συχνὰ μέσα σ' ἕνα κρυφὸ διαμέρισμα τοῦ μεγάρου του διάφορες ἀνύποπτες ὑπάρξεις, φτωχὰ κορίτσια κατὰ προτίμησιν, τὰ ὁποῖα μαστίγωνε καὶ ἐβασάνιζε γιὰ νὰ εὐχαριστιέται, ἀκούγοντας τοὺς θρήνους των καὶ βλέποντας τὶς μελανάδες καὶ τὶς πληγὲς ποὺ παρουσιαζόντουσαν στὰ σώματά τους!

Πολλὲς φορὲς μάλιστα οἱ ὑπηρέτες του ἅρπαζαν διάφορες νέες ἀπὸ τὸ δρόμο, φιμώνοντας τοὺς καβαλλιέρους των. Ὡστόσο κατώρθωνε πάντοτε νὰ κλείνη τὰ στόματα τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν θυμάτων του, γιατί, ἔπειτα ἀπὸ τὰ βασανιστήρια, τὰ περιποιόταν ἐξαιρετικὰ καὶ τὰ πλήρωνε ἀδρά, γιὰ νὰ μὴν ἀποκαλύψουν τίποτε.

Πολλὲς φορὲς ἅρπαζαν τὶς νέες ἀπ' τὸ δρόμο φιμώνοντας τοὺς καβαλλιέρους των!

Μὰ τέτοιου εἴδους ἐγκληματικὲς παραφροσῦνες δὲν μποροῦσαν νὰ μείνουν ὡς τὸ τέλος μυστικές. Καὶ ἔτσι ἦλθε μιὰ μέρα, ποὺ τὸ σκάνδαλο ξέσπασε!

Μιὰ βραδυά, ὁ μαρκήσιος εἶχε παρασύρει στὸ μέγαρό του μιὰ γυναίκα, ποὺ λεγόταν Ρόζα Κέλλερ.

Μόλις τὴν ἔμπασε μέσα, οἱ πιστοὶ ὑπηρέται του τὴν ἐφίμωσαν, τὴν ἐγύμνωσαν καὶ τῆς ἔδεσαν τὰ χέρια. Ἀμέσως τότε ἄρχισαν νὰ τὴ μαστιγώνουν καὶ νὰ τὴ βασανίζουν, ἐνῶ ὁ ἡμιπαράφρων κύριός τους παρακολουθοῦσε τὸ φριχτὸ θέαμα τρισευτυχισμένος. Ὅσο πιὸ πολὺ πονοῦσε ἡ φτωχὴ γυναίκα καὶ κουλουριαζόταν κάτω στὸ δάπεδο, ποὺ ἦταν στρωμένο μὲ παχεῖς τάπητας, τόσο περισσότερο αὐτὸς ἀπολάμβανε. Στὸ τέλος ἔφτασε σὲ τέτοιο σημεῖο παροξυσμοῦ, ὥστε διέταξε τοὺς ὑπηρέτας του νὰ σηκώσουν τὴ λιπόθυμη γυναίκα καὶ νὰ τὴν πᾶνε σ' ἕνα ἄλλο ἀπόκρυφο δωμάτιο, τὸ ὁποῖο ὁ μαρκήσιος εἶχε διασκευασμένο σὲ αἴθουσα ἀνατομίας. Ἐκεῖ, τρελλὸς πειὰ ἀπὸ τὸ πάθος του, μὲ κατακόκκινα τὰ μάτια, ριγῶντας ὁλόκληρος ἀπὸ τὴ διεστραμμένη ἡδονοπάθειά του, ἐπρότεινε στοὺς φίλους του, τοὺς ὁποίους εἶχε καλέσει νὰ παρευρεθοῦν σ' αὐτὸ τὸ ἀποκρουστικὸ θέαμα, νὰ διαμελίση ζωντανὴ τὴ γυναίκα. Καὶ θὰ τὸ ἔκανε ἀσφαλῶς, ἂν ἐκεῖνοι δὲν τὸν συγκρατοῦσαν τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ δὲν ἔσωζαν τὸ θῦμα του!

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες τὸ σκάνδαλο ἀπεκαλύφθη, γιατὶ ἡ Ρόζα Κέλλερ, ὅταν συνῆλθε καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρό του, τὰ κατήγγειλε ὅλα. Ὁ μαρκήσιος συνελήφθη καὶ φυλακίστηκε στὴν τρομερὴ Βαστίλλη. Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅμως οἱ συγγενεῖς του ἐνήργησαν καὶ ἐπέτυχαν τὴν ἀπελευθέρωσί του, μὲ τὸν ὅρο νὰ φύγη μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ στὶς παραμονὲς ἀκριβῶς τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ἕνα δεύτερο σκάνδαλο ξέσπασε εἰς βάρος αὐτοῦ τοῦ ἐξωφρενικοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ μαρκήσιος βρισκόταν τότε στὴ Μασσαλία. Ἕνα βράδυ κατώρθωσε νὰ παρασύρη πολλὰ κορίτσια στὸ μέγαρό του, ὅπου εἶχε προσκαλέσει καὶ ἀρκετοὺς φίλους του. Ἄρχισε τότε μιὰ διασκέδασις, ἡ ὁποία στὴν ἀ[illegible] δὲν φαινόταν νὰ ἔχη τίποτε τὸ ἐπιλήψιμο. Ἔπειτα ὅμως ὁ μαρκήσιος ἀνακάτεψε ἕνα δραστικώτατο μαγικὸ φίλτρο στὰ ποτὰ ποὺ πρόσφερε στὶς νέες. Ἔξαφνα τότε ἐκεῖνες κατελήφθησαν ἀπὸ ἕνα ἀσυγκράτητο πάθος, ἔγιναν ἀληθινὲς μαινάδες, ξεσκίστηκαν μόνες τους καὶ ἄρχισε ἕνα κτηνῶδες γλέντι, τὸ ὁποῖο κράτησε ὧρες ὁλόκληρες!

Ὅταν ὅμως ἡ ἐπίδρασις τοῦ καταχθονίου φίλτρου πέρασε, ἡ ἀφύπνισις ἦταν ὀδυνηρὴ γιὰ τὰ ἄμοιρα θύματα. Ἡ ἀπόγνωσις τὰ κατάλαβε γι' αὐτὸ ποὺ εἶχαν πάθει καὶ ἕνα ἀπ' αὐτά, ἐπάνω στὴν ἀπελπισία του, πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ σακατεύτηκε ἔξω στὸ δρόμο!

Τὸ σκάνδαλο ἦταν τρομακτικό. Ἐπακολούθησε συνταρακτικὴ δίκη. Ὁ μαρκήσιος κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ φυλακίστηκε ξανὰ στὴν τρομερὴ Βαστίλλη, μέχρι τῆς ἐκτελέσεώς του.

Ἡ Ἐπανάστασις ὅμως, ἡ ὁποία ξέσπασε σὲ λίγο, τὸν ἀπελευθέρωσε. Ὁ μαρκήσιος, ἂν καὶ εὐγενής, ἔγινε τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς φανατικωτέρους ἐπαναστάτας. Τὸν διώρισαν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο καὶ ἐπὶ δυὸ χρόνια ὁ διεστραμμένος αὐτὸς σαδιστὴς ἀπελάμβανε, στέλνοντας ἄπειρα θύματα στὴ λαιμητόμο. Ἦταν πειὰ στὸ στοιχεῖο του!

Καὶ ὁ ἴδιος ὅμως ἐκινδύνευσε ἔπειτα ν' ἀνεβῆ στὴ λαιμητόμο. Στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο ὡδήγησαν μιὰ μέρα ἕνα ζεῦγος ἀριστοκρατῶν, τὸν Κορντιὲ ντὲ Μονρεῒγ καὶ τὴ γυναίκα του. Ἦσαν ὁ πεθερὸς καὶ ἡ πεθερὰ τοῦ μαρκησίου. Δὲν ἀναφέραμε ὡς τώρα τὴ γυναίκα τοῦ ψυχοπαθοῦς αὐτοῦ, γιατὶ πολὺ μικρὸ ρόλο ἔπαιξε στὴ ζωή του. Μά, παρ' ὅλη τὴ διαστροφή του, ἀγαποῦσε πάντοτε τρυφερὰ τὴ μαρτυρικὴ γυναικούλα του. Αὐτὸς λοιπὸν ποὺ αἰσθανόταν ἡδονὴ στέλνοντας τοὺς ἄλλους στὸ θάνατο, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του αἰσθάνθηκε τὸν οἶκτο. Θέλησε λοιπὸν νὰ σώση ἀπὸ τὴ λαιμητόμο τοὺς γονεῖς τῆς γυναικάς του!

Ἦταν ὅμως τότε μιὰ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποία δὲν μποροῦσε κανεὶς ἀτιμώρητα νὰ ζητῆ τὴν ἀθώωσι ἑνὸς ἀριστοκράτου. Ὁ μαρκήσιος ἔπεσε στὴ δυσμένεια τῶν ἐπαναστατῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν φυλάκισαν. Ἀργότερα, ὁ Μέγας Ναπολέων τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ φυλακή, μὰ σὲ λίγο, ὅταν ὁ ἡμιπαράφρων αὐτὸς ἐξέδωκε ἕνα βιβλίο, ποὺ ἦταν γεμᾶτο ἀσέβειες γιὰ τὴν αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνα, ὁ Ναπολέων τὸν ἔκλεισε στὸ **Φρενοκομεῖο!**

Ἂς σημειώσουμε ὅτι ὁ διεστραμμένος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπόγονος τῆς ὡραίας καὶ πάναγνης Λάουρας, τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀγάπησε καὶ ἐξύμνησε στὰ ποιήματά του ὁ μεγάλος Πετράρχης!

Ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ μαρκησίου ντὲ Σὰντ βγῆκε καὶ ὁ γνωστὸς ἐπιστημονικὸς ὅρος «Σαδισμός».

ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΤΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Μὴν ξεχνᾶς ὅτι ἡ γυναῖκα σου βαστάει μέσ στὴν καρδιά της κάθε λόγο σου. Γι' αὐτὸ ἀπόφευγε νὰ τῆς μιλᾶς γιὰ ζητήματα ποὺ θίγουν τὴ φιλοτιμία της.

— Πρόσεχε νὰ μὴν τῆς ἀναφέρης ποτὲ τὶς ἀρετὲς ἄλλης γυναικὸς γιὰ νὰ τῆς θυμίσης τὰ δικά της σφάλματα.

— Μὴν τῆς προσβάλλης τὴν ἀξιοπρέπεια, γιατί ἔτσι τῆς ἀνοίγεις βαθειὰ πληγὴ στὴν καρδιά, ἂν εἶνε εὐαίσθητη.

— Φρόντιζε νὰ τῆς παρέχης καὶ μπρὸς σὲ τρίτους τὶς περιποιήσεις ποὺ τῆς ὀφείλεις, γιατί ἀλλοιῶς θὰ πάψη νὰ σ' ἐκτιμᾶ καὶ νὰ σ' ἀγαπᾶ ὅπως πρίν.

— Μὴν τῆς κάνεις παρατηρήσεις μπροστὰ σὲ τρίτους, γιατί ὁ ἐγωϊσμός της τότε δὲν τῆς ἐπιτρέπει ν' ἀναγνωρίση τὸ σφάλμα της.

— Μὴ μιλᾶς στὴ γυναίκα σου γιὰ τὴν καλλονὴ καὶ γιὰ τὰ προτερήματα ἄλλων γυναικῶν.

— Ἂν θέλης νὰ βρίσκης εὐχαρίστησι στὴν οἰκογενειακὴ ζωή σου, μένε τὰ βράδυα στὸ σπίτι σου.

— Μὴν εἶσαι μέσα στὸ σπίτι σου σκυθρωπὸς καὶ ἀμίλητος, γιὰ νᾶσαι ἔξω εὔθυμος καὶ ὁμιλητικός.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΠΟ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΑΙ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ!...

Μιὰ περίεργη ἀμερικανικὴ λέσχη. Οἱ μικροὶ ἐφημεριδοπῶλαι ποὺ ἔγιναν ἑκατομμυριοῦχοι. Γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τοὺς συναδέλφους των. Μιὰ πρωτότυπη δημοσιογραφικὴ ἔρευνα. Μιὰ πέτρα ποὺ γίνεται πηγὴ πλούτου. Ὁ μικρὸς ἐφημεριδοπώλης καὶ ὁ Ἄστορ. Τὸ κατρακύλισμα στὴ σκάλα. Μιὰ κλωτσιὰ κατάστηθα στὸ Μόργκαν. Ἡ μεγάλες εὔνοιες τῆς τύχης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅπως θὰ ξέρετε, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους Ἀμερικανοὺς δισεκατομμυριούχους ἄρχισαν τὴ σταδιοδρομία τους ὡς ἐφημεριδοπῶλαι... Οἱ ἴδιοι δὲν τὸ κρύβουν αὐτό. Ἀπεναντίας μάλιστα, τελευταῖα, οἱ πρώην ἐφημεριδοπῶλαι Κροῖσοι ἵδρυσαν στὸ Ντητροῒτ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μιὰ λέσχη, σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶνε ἡ ὑποστήριξις καὶ ἡ ἐνίσχυσις τῶν μικρῶν Ἀμερικανῶν ἐφημεριδοπωλῶν ποὺ θέλουν κι' αὐτοὶ νὰ γίνουν ἑκατομμυριοῦχοι.

Τὰ μέλη τῆς λέσχης αὐτῆς συνέρχονται δυὸ φορὲς τὸ χρόνο, στὶς ἀρχὲς τοῦ Δεκεμβρίου καὶ στὸ τέλος τοῦ Ἰουνίου, καὶ κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές, οἱ ἑκατομμυριοῦχοι, γιὰ νὰ θυμηθοῦν τὰ νεανικά τους χρόνια καὶ γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τοὺς προστατευομένους των ἐφημεριδοπώλας, ξαναγίνονται πάλι ἐφημεριδοπῶλαι καὶ κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους πουλῶντας ἐφημερίδες, διαθέτοντας τὶς εἰσπράξεις τους ὑπὲρ τῶν μικρῶν προστατευομένων τους.

Ἡ εἰσπράξεις αὐτὲς δὲν εἶνε καθόλου εὐκαταφρόνητες, γιατὶ ὅλοι τρέχουν ν' ἀγοράσουν ἐφημερίδες ἀπὸ τοὺς ἑκατομμυριούχους καὶ πληρώνουν μάλιστα καὶ ἕνα καλὸ πουρμπουὰρ γιὰ ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα τους ἕνα: «Εὐχαριστῶ πολύ!»

Ἔτσι, πρὸ μηνὸς ἔγινε ἡ τελευταία συγκέντρωσις τῶν ἑκατομμυριούχων τῆς περίεργης αὐτῆς λέσχης, οἱ ὁποῖοι, γιὰ μιὰ μέρα ξανάγιναν πάλι ἐφημεριδοπῶλαι. Ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους καὶ στὰ κέντρα τοῦ Ντητροῒτ, διαλαλῶντας τὶς ἐφημερίδες τους, ἐνῶ οἱ μικροὶ ἐφημεριδοπῶλαι τῆς πόλεως ἐφιλοξενοῦντο πλουσιοπάροχα στὸ μέγαρο τῆς λέσχης.

Ἐπωφελούμενος τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς, ἕνας Ἀμερικανὸς ρεπόρτερ, βγῆκε στοὺς δρόμους γιὰ νὰ ἐνεργήση μιὰ δημοσιογραφικὴ ἔρευνα μεταξὺ εἴκοσι πέντε τοὐλάχιστον ἑκατομμυριούχων-ἐφημεριδοπωλῶν. Ἡ ἔρευνά του αὐτὴ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία, γιατὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἑκατομμυριοῦχοι-ἐφημεριδοπῶλαι προθυμοποιήθηκαν νὰ τοῦ διηγηθοῦν πῶς ἔγιναν ἑκατομμυριοῦχοι.

Ὁ πρῶτος ἑκατομμυριοῦχος τὸν ὁποῖο συνάντησε ὁ ρεπόρτερ νὰ πουλάη ἐφημερίδες σ' ἕνα σταθμό, ἦταν ὁ Θωμᾶς Ράγιαν, τοῦ ὁποίου τὸ εἰσόδημα ἀνέρχεται σὲ ἕνα περίπου ἑκατομμύριο δολλάρια τὸ χρόνο! Ὁ ρεπόρτερ τὸν ἐπλησίασε, ἀγόρασε μιὰ ἐφημερίδα καὶ τὴν πλήρωσε γιὰ ἕνα δολλάριο στὸν ἑκατομμυριοῦχο, ὁ ὁποῖος συγκινήθηκε μὲ τὴ γενναιοδωρία του καὶ τὸν εὐχαρίστησε θερμά.

Τότε ὁ δημοσιογράφος τὸν ἐρώτησε:

— Πῶς ἦταν ἡ ζωή σας τὴν ἐποχὴ ποὺ εἴσαστε ἐφημεριδοπώλης;

— Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τοῦ ἀπάντησε ὁ κ. Ράγιαν, ἡ ζωή μου ἦταν δύσκολη, γιατὶ ποτὲ κανένας πελάτης δὲν μοῦ ἔδινε ἕνα δολλάριο γιὰ μιὰ ἐφημερίδα... Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γιὰ νὰ μαζέψη ἕνας ἐφημεριδοπώλης ἕνα δολλάριο, ἔπρεπε νὰ τρέχη ἀπὸ τὰ χαράματα ὡς τὴ νύχτα στοὺς δρόμους καὶ νὰ πουλάη ἐφημερίδες. Μιὰ μέρα, καθὼς στεκόμουν σὲ μιὰ διασταύρωσι καὶ διαλαλοῦσα τὶς ἐφημερίδες μου, στάθηκε ἕνα ἁμάξι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ ἕνας κύριος μοῦ ἔκανε σημεῖο ὅτι ἤθελε ν' ἀγοράση ἐφημερίδα. Ἐγὼ ἔτρεξα ἀμέσως νὰ τοῦ τὴ δώσω, ἀλλά, μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχα πάρει, σκόνταψα σὲ μιὰ πέτρα, ξαπλώθηκα φαρδὺς-πλατὺς κάτω καὶ ἡ ἐφημερίδες μου σκορπίστηκαν στὴ λάσπη καὶ ἔγιναν χάλια... Βλέποντας τὴν καταστροφὴ ποὺ εἶχα πάθει, ἄρχισα νὰ κλαίω ἀπαρηγόρητος. Ὁ κύριος ποὺ μοῦ εἶχε ζητήσει τὴν ἐφημερίδα, συγκινημένος ἀπὸ τὸ πάθημά μου καὶ τὰ δάκρυά μου, κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἁμάξι του, μὲ χάϊδεψε, μὲ ρώτησε τ' ὄνομά μου καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσω στὸ σπίτι του. Ὁ κύριος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δισεκατομμυριούχους Ἀστόρ. Ἀμέσως μὲ πῆρε στὴν ὑπηρεσία του, μὲ προστάτεψε καὶ ἔγινα ὅ,τι εἶμαι σήμερα... Καθὼς βλέπετε λοιπόν, τὰ ἑκατομμύριά μου τὰ ὀφείλω κυρίως στὴν πέτρα, ποὺ σκόνταψα στὸ δρόμο μου... Ἂν τὴν εἶχα σήμερα, θὰ τὴν ἐχρύσωνα... Καὶ τώρα, χαίρετε, κ. δημοσιογράφε, γιατί πρέπει νὰ πουλήσω κι' ἄλλες ἐφημερίδες.

Καὶ ὁ κ. Θωμᾶς Ραγιὰν ἀπομακρύνθηκε διαλαλῶντας τὰ φύλλα του καὶ τὶς εἰδήσεις τῆς ἡμέρας.

Τότε ὁ ρεπόρτερ ἀγόρασε καὶ ἄλλη ἐφημερίδα ἀπὸ ἕναν ἄλλο πολυεκατομμυριοῦχο, τὸν πάμπλουτο τραπεζίτη Σόμινκτον.

— Πρὸ σαράντα χρόνων — ἄρχισε νὰ τοῦ διηγεῖται ὁ Σόμινκτον ἀφοῦ πληρώθηκε τὴν ἐφημερίδα του γιὰ ἕνα δολλάριο, ἄρχισα τὴ σταδιοδρομία μου πρὸς κατάκτησιν τοῦ χρήματος κατὰ ἕνα τρόπο πολὺ παράδοξο. Ἤμουν ἀκόμα τότε ἐφημεριδοπώλης καὶ κάθε μεσημέρι πήγαινα κι' ἄφινα μιὰ ἐφημερίδα στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ κάποιας μεγάλης Τραπέζης. Τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ βρισκόταν στὸ ἀπάνω πάτωμα τοῦ μεγάρου τῆς Τραπέζης. Γι' αὐτό, ὅταν κατέβαινα, καβαλλίκευα τὰ κάγκελα τῆς σκάλας καὶ γλυστροῦσα, κάνοντας «τσουλητῆρι», γιὰ νὰ φτάσω μιὰ ὥρα ἀρχίτερα κάτω. Μιὰ μέρα, ἐνῶ κατέβαινα μὲ τὸν παράδοξο αὐτὸ τρόπο, τὴ στιγμὴ ποὺ πλησίαζα πρὸς τὸ τέλος τῆς σκάλας μὲ μεγάλη ταχύτητα, βρέθηκα ἔξαφνα μπρὸς σ' ἕνα κύριο, ὁ ὁποῖος ἀνέβαινε ἀργὰ τὴ σκάλα. Προσπάθησα νὰ συγκρατηθῶ, μὰ ἦταν ἀργὰ πειά. Τὰ πόδια μου, καθὼς ἦσαν τεντωμένα, χτύπησαν κατάστηθα τὸν κύριο ποὺ ἀνέβαινε τὴ σκάλα. Ἐκεῖνος τότε μὲ κύτταξε θυμωμένος, ἐνῶ ἐγὼ εἶχα σαστίσει... Ὡστόσο τοῦ ζήτησα συγγνώμην, καί, κρατῶντας μὲ δυσκολία τὰ γέλια μου, γιατὶ ὁ πρῶτος θυμὸς τοῦ κυρίου εἶχε περάσει πειά, τὸν ἐρώτησα:

— Κύριε, ἐσεῖς δὲν ἔχετε κατεβεῖ ποτὲ ἔτσι μιὰ σκάλα;

Ὁ ἄγνωστος κύριος χαμογέλασε τότε καὶ μὲ χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο μου. Φαίνεται πὼς τοῦ εἶχε ἀρέσει τὸ ἄδολο καὶ πρόσχαρο ὕφος μου καὶ γι' αὐτὸ μὲ κάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω στὸ γραφεῖο του... Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχα κάνει τὴν τύχη μου, γιατὶ ὁ ἄγνωστος κύριος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν πασίγνωστο τραπεζίτη Τζὼν Πιέρπον Μόργκαν. Αὐτὸς μὲ προστάτεψε καί, χάρις σ' αὐτὸν ἔγινα ὅ,τι ἔγινα...

Παρόμοια ἐπεισόδια διηγήθηκαν στὸν Ἀμερικανὸ ρεπόρτερ καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἀμερικανοὶ ἑκατομμυριοῦχοι, πρώην ἐφημεριδοπῶλαι, μὰ σταματᾶμε ἐδῶ, γιατὶ δὲν μᾶς ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος.

Ὡς γνωστόν, ἐφημεριδοπώλης ἦταν καὶ ὁ μέγας ἐφευρέτης Ἔδισσον, ὁ ὁποῖος ἐπίσης εἶνε σήμερα δισεκατομμυριοῦχος. Μὰ γι' αὐτὸν ἐγράψαμε ἄλλοτε.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἡ Καικιλία, γιὰ νὰ διασκεδάση τὴν ἀνία της, ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγη καὶ πάλι στὸ νυφικὸ φόρεμά της, στὸ ὁποῖο θέλησε νὰ προσθέση νέα στολίδια ἀπὸ ἄνθη.

Τώρα ὅμως ἄρχισε νὰ τὴ βασανίζη μιὰ ἄλλη ἰδέα. Μιὰ μέρα, ἀνοίγοντας τὸ χρηματοκιβώτιο ποὺ περιέκλειε ὅλη τὴν περιουσία της, δὲν βρῆκε σ' αὐτὸ παρὰ μόνο πεντακόσια φράγκα. Ἔτρεξε τότε πρὸς τὴν οἰκονόμο της καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὴ ρώτησε τί θὰ κάνουν πλέον καὶ πῶς θὰ ζήσουν.

—Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δὲν θἄρθη ὁ Ἐδουάρδος αὐτὲς τὶς ἡμέρες; ρώτησε ἡ οἰκονόμος.

Ἡ Καικιλία ἄνοιξε τὸ στόμα της γιὰ νὰ ἐκφράση μερικοὺς δισταγμοὺς ποὺ εἶχε κατὰ βάθος, ἀλλ' ἀμέσως μετανόησε καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Σκέφθηκε ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀμφιβάλλη καθόλου γιὰ τὴ γρήγορη ἐπιστροφὴ τοῦ ἀγαπημένου της, γιατὶ ἔτσι μποροῦσε νὰ τῆς συμβῆ κανένα κακό.

Καὶ πραγματικά, ποιὸς λόγος ὑπῆρχε γιὰ νὰ μὴ γυρίση ὁ ἀγαπημένος της; Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀπελπιστῆ. Θὰ καθυστεροῦσε ἴσως ἐπὶ μερικὲς ἑβδομάδες, ἀλλὰ θἄρχόταν, ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν ἐρθῆ. Τώρα θὰ βρισκόταν στὴ μέση τοῦ ταξειδιοῦ του ἴσως, θὰ πλησίαζε στὴν Ἀγγλία ἴσως, θἄχε μπεῖ στὴ Γαλλία ἴσως. μποροῦσε νὰ φτάση κιόλας πρὶν αὐτὴ τελειώση τὸ κέντημά της.

Ἔπαιρνε τότε τὸ νυφικὸ φόρεμά της καὶ ξανάρχιζε τὴν ἐργασία της μὲ νέες λαχτάρες, μὲ νέες ἐλπίδες. μὲ νέα ὄνειρα...

Τρεῖς μῆνες ἐπέρασαν ἔτσι καὶ τὸ κέντημα τοῦ φορέματος εἶχε γίνει ὥς τὶς τελευταῖες του λεπτομέρειες. Ὅσοι τὸ ἔβλεπαν, ἐξέφραζαν τὸν εἰλικρινῆ θαυμασμό τους καὶ ἔλεγαν ὅτι δὲν εἶχαν ξαναδεῖ τέτοιο θαυμάσιο φόρεμα, ποὺ θἄξιζε νὰ στολίση καμμιὰ βασιλοπούλα παρὰ μιὰ κοινὴ θνητή.

Κι' ὅμως ὁ Ἐδουάρδος δὲν φαινόταν ἀκόμα...

Ἕνα πρωῒ ἡ οἰκονόμος μπῆκε στενοχωρημένη στὸ δωμάτιο τῆς Καικιλίας.

— Τί θέλεις, Ἀσπασία; φώναξε ἡ Καικιλία ταραγμένη. Τί συμβαίνει;

Ἡ οἰκονόμος ἀπάντησε μὲ συγκινημένη φωνή:

— Ἦρθα νὰ σᾶς ἀναγγείλω, κόρη μου, ὅτι τὰ χρήματα ἐτελείωσαν καὶ νὰ σᾶς ρωτήσω ἀπὸ ποῦ θὰ προμηθευθοῦμε νέα...

Ψυχρὸς ἱδρῶτας ἔβρεξε τὸ μέτωπο τῆς Καικιλίας. Ἡ φοβερὴ στιγμή, ποὺ φοβόταν τόσο πολύ, εἶχε φτάσει ἐπὶ τέλους...

— Καλά, τῆς εἶπε. Θὰ σοῦ πῶ ἀργότερα. Μὰ ἀμέσως ἄλλαξε γνώμη καὶ εἶπε στὴν οἰκονόμο:

— Γιατί νὰ σοῦ κρύψω τὴν ἀλήθεια, ἀγαπητή μου... Σὺ τὰ ξέρεις ὅλα... Δὲν ἔχουμε πειὰ λεφτά!

— Καὶ ὁ Ἐδουάρδος; ρώτησε ἡ οἰκονόμος.

— Ἀλλοίμονο!... Δὲν ξέρω γιατί ἀργεῖ ἔτσι.

— Ἔπρεπε νὰ ἦταν ἐδῶ πειά, δεσποινίς.

— Ναί, τὸ ξέρω... Ὁ Θεὸς νὰ μὲ λυπηθῆ... Εἴθε νὰ μὴν τοὔχη συμβεῖ κανένα κακό.

Τὰ μάτια τῆς Καικιλίας βουρκώσαν.

— Ὤ, θὰ γυρίση, παιδί μου, θὰ γυρίση... τῆς εἶπε ἡ οἰκονόμος.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, καλή μου Ἀσπασία, τί θὰ γίνουμε ἐμεῖς;

Ἡ οἰκονόμος ἔδειξε τότε μὲ τὸ βλέμμα της τὸ χέρι τῆς νέας, στὸ μικρὸ δάχτυλο τοῦ ὁποίου ἔλαμπε ἕνα πολύτιμο δαχτυλίδι τριγυρισμένο ἀπὸ διαμάντια.

— Ἀλλοίμονο! εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ Καικιλία. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ θὰ ἀποχωριστῶ ἀπ' τὸ ἀγαπητό μου αὐτὸ κειμήλιο, ἀλλ' ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη.

— Κόρη μου, τῆς εἶπε ἡ οἰκονόμος, βγάλτε μονάχα τὰ διαμάντια, τὰ ὁποῖα μπορεῖτε νὰ ἀντικαταστήσετε ἀργότερα. καὶ κρατῆστε τὸ δαχτυλίδι.

— Ἦρθα νὰ σᾶς ἀναγγείλω, κόρη μου, ὅτι τὰ χρήματα ἐτελείωσαν !...

Ἡ Καικιλία ἄφησε ἕνα νέο ἀναστεναγμὸ καὶ ἔδωσε τὸ κόσμημα στὴν οἰκονόμο. Ἐκείνη σκέφτηκε τότε νὰ τὸ δώση κανενὸς γιὰ νὰ τὸ ἐκποιήση, ἀλλ' ἀμέσως ἄλλαξε γνώμη, γιατὶ ἔτσι ὑπῆρχε φόβος νὰ μάθουν τὶς οἰκονομικές των δυσχέρειες.

Πῆγε λοιπὸν ἡ ἴδια στὸ χρυσοχόο καὶ τοῦ παρέδωσε τὰ διαμάντια τοῦ δαχτυλιδιοῦ ἀπέναντι ὀχτακοσίων φράγκων. Συγχρόνως ὅμως τοῦ παράγγειλε τὴν κατασκευὴ ἑνὸς χρυσοῦ περιζώματος ποὺ θὰ ἀντικαθιστοῦσε τὸν ἀδαμάντινο.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἡ Καικιλία κατάλαβε ὅτι στὴ ζωή της ὑπάρχουν κι' ἄλλες δυστυχίες ποὺ αὐτὴ τὶς ἀγνοοῦσε ὥς τώρα. Ἀποφάσισε ὅμως νὰ τὶς ἀντιμετωπίση μὲ θάρρος καὶ μὲ ἀποφασιστικότητα.

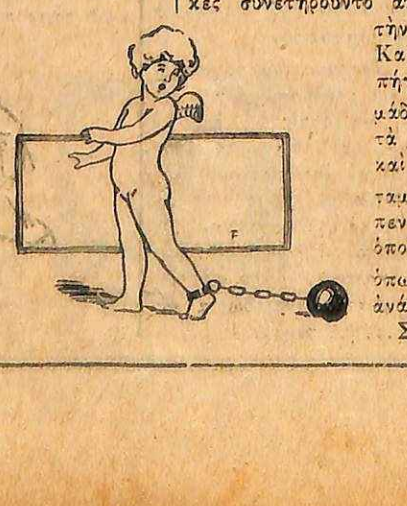

Γι' αὐτό, ὅταν ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες πῆγε ἡ ἴδια στὸ χρυσοχόο γιὰ νὰ πάρη τὸ ἐπισκευασμένο δαχτυλίδι, πῆρε μαζύ της καὶ μερικὰ σχεδιαγράμματα δικῆς της κατασκευῆς. Τοῦ τὰ ἔδειξε λοιπὸν λέγοντάς του ὅτι ἀνῆκαν σὲ κάποια φίλη της καὶ τὸν ρώτησε ἂν ξέρη κανέναν ἔμπορο νὰ τοῦ τὰ πουλήση.

Ὁ χρυσοχόος, ποὺ ἦταν τίμιος ἄνθρωπος, κάλεσε τότε τὴ γυναίκα του, ἡ ὁποία βρῆκε πολὺ ὡραῖα τὰ σχεδιάσματα καὶ ἀνέλαβε νὰ μιλήση σχετικὰ σὲ κάποιον γνωστό της ἔμπορο διακοσμητικῶν εἰδῶν. Κι' ἔτσι ἡ Καικιλία, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες εἶχε βρεῖ ἐργασία καὶ μποροῦσε νὰ κερδίζη ἀπ' τὴ δουλειά της ἕξη ὥς ὀχτὼ φράγκα κάθε μέρα.

Ὁ καιρὸς ὅμως περνοῦσε κι' ἡ νέα δὲν ἐλάβαινε εἰδήσεις ἐκ μέρους τοῦ Ἐδουάρδου, ὁ ὁποῖος καθυστεροῦσε περισσότερο ἀπὸ τέσσερες μῆνες. Ἡ Καικιλία οὔτε χαμογελοῦσε πειά, οὔτε ἔκλαιε. Εἶχε γίνει ψυχρή, ἀπαθής, ἀδιάφορη φαινομενικά, γιατὶ ἔκρυβε ὅλον τὸν πόνο της.

Μερικὲς φορές, ὅταν ἄκουγε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας νὰ χτυπᾶ, νόμιζε ὅτι ἦταν ὁ γραμματοκομιστὴς καὶ σκιρτοῦσε ἀπὸ λαχτάρα. Ἀλλὰ μόλις ἔβλεπε ὅτι εἶχε ἀπατηθεῖ, ἀναστέναζε καὶ ξανάπεφτε στὴν πολυθρόνα της μ' ἀπόγνωσι.

Ἡ μόνη της ἐνασχόλησις, ἡ μόνη ἐνασχόλησις τῆς μοναχικῆς της ζωῆς ἦταν τὸ κέντημα τοῦ νυφικοῦ φορέματός της, στὸ ὁποῖο πάντα κάτι εὕρισκε νὰ προσθέση. Ἔτσι πέρασαν ἄλλοι τρεῖς μῆνες ἀγωνίας καὶ ἀναμονῆς. Στὸ διάστημα αὐτὸ καμμιὰ εἴδησις δὲν ἦλθε ἀπὸ τὸν Ἐδουάρδο.

Στὸ μεταξὺ τὰ ὀχτακόσια φράγκα εἶχαν ξοδευτεῖ ὅλα καὶ ἡ δυὸ γυναῖκες συνετηροῦντο ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν ἐργασία τῆς Καικιλίας. Ἡ νέα πήγαινε κάθε βδομάδα στὸν ἔμπορο τὰ σχεδιάσματά της καὶ ἔπαιρνε ὡς ἀνταμοιβὴ σαράντα ἢ πενῆντα φράγκα, τὰ ὁποῖα ἐπαρκοῦσαν ὁπωσδήποτε γιὰ τὶς ἀνάγκες των.

Στὸ μεταξὺ ἔκλεψε καὶ καμμιὰ ὥρα γιὰ νὰ συμπληρώση τὸ κέντημα τοῦ φορέματός της, τὸ ὁποῖο ἦλθε ἐπὶ τέλους στιγμὴ ποὺ δὲν ἐπιδεχόταν πειὰ καμμιὰ προσθήκη.

Ἕνα πρωῒ ἡ Καικιλία τὸ ἔβαλε ἀπάνω στὰ γόνατά της καὶ ἄρχισε νὰ κουνάη θλιβερὰ τὸ κεφάλι της, ζητῶντας νὰ προσθέση κάπου κανένα λεπτὸ ἄνθος ἢ κανένα κομψὸ ἀραβούργημα.

Ἔξαφνα ἄκουσε τὸν ἦχο τοῦ κουδουνιοῦ καὶ ἀναπήδησε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της, γιατὶ ἔλπισε πὼς θἄταν ὁ γραμματοκομιστής. Ὥρμησε λοιπὸν πρὸς τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε πραγματικὰ μπρὸς στὸν ταχυδρόμο, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ ἐπιστολή. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἦταν τετράγωνη, δὲν εἶχε τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα ἐκείνου καὶ ἔφερε τὴν ὑπουργικὴ σφραγίδα.

Ἡ Καικιλία πῆρε τὸ γράμμα τρέμοντας καὶ ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν:

— Τί εἶνε αὐτό;

— Ἀγνοῶ, δεσποινίς, τῆς ἀπάντησε ὁ γραμματοκομιστής. Ξέρω μονάχα τοῦτο, ὅτι χθὲς μᾶς ἐμάζεψαν ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους γιὰ νὰ μᾶς ρωτήσουν, κατ' ἐντολὴν τοῦ διευθυντοῦ, ἂν γνωρίζουμε καμμιὰ δεσποινίδα ὀνόματι Καικιλία ντὲ Μαρσιγύ. Ἐγὼ τοὺς ἀπάντησα τότε ὅτι ἔτυχε νὰ φέρω κάποτε γράμματα στὸ ἐν λόγῳ πρόσωπο καὶ ὅτι ξέρω τὴ διεύθυνσί του. Σημείωσαν αὐτὴ τὴν πληροφορία μου, καὶ σήμερα τὸ πρωΐ, ὁ προϊστάμενός μου μοῦ παρέδωσε αὐτὸ τὸ ἔγγραφο γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἐγχειρίσω. Ἔρχεται ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν.

— Ὤ, Θεέ μου! ψιθύρισε τρομαγμένη ἡ Καικιλία. Τί σημαίνει τάχα αὐτό;

— Εὔχομαι νὰ εἶνε καλὴ εἴδησις, δεσποινίς, εἶπε ἀναχωρῶντας ὁ γραμματοκομιστής.

— Ἀλλοίμονο, ἀπάντησε ἡ νέα κουνῶντας τὸ κεφάλι της, δὲν περιμένω καλὲς εἰδήσεις παρὰ ἀπὸ ἕνα πρόσωπο. Τὸ γράψιμο ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπ' τὸ χέρι ἐκείνου...

Καὶ καθὼς ὁ γραμματοκομιστὴς ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγη, ἡ Καικιλία πρόσθεσε:

— Περίμενε νὰ σὲ πληρώσω, γιατὶ τὸ γράμμα δὲν ἔχει γραμματόσημα...

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς. Εἶνε ὅμως ἀπηλλαγμένο ταχυδρομικῶν τελῶν...

Μόλις ὁ γραμματοκομιστὴς ἔφυγε, ἡ Καικιλία μπῆκε γρήγορα μέσα στὴν κάμαρή της.

Κρατοῦσε τὴν ἐπιστολὴ στὰ χέρια της, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ἀνοίξη.

(Ἀκολουθεῖ).

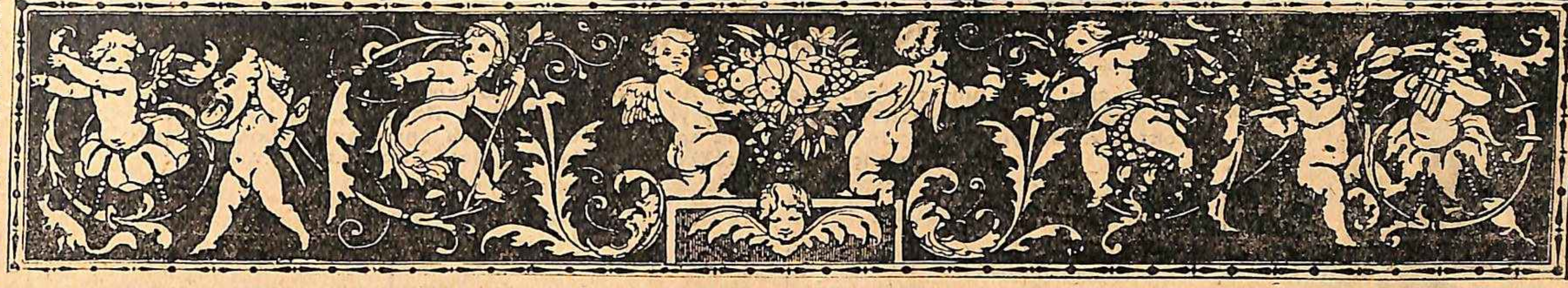

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ CAMI

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΜΕΘΥΣΟΥ Ἢ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΦΤΩΧΗ ΜΗΤΕΡΑ ! ΦΤΩΧΟ ΠΑΙΔΙ !...

Ἡ σκηνὴ παριστάνει ἕνα φτωχόσπιτο...

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΠΑΙΔΙ, *(μόνο)*.— Ἀφοῦ δούλεψε χωρὶς ἀνάπαψι ὁλόκληρη τὴ βδομάδα, ἡ φτωχή μου μητέρα ἔχει πάει τώρα νὰ παραδώση τὴν ἐργασία της στὰ διάφορα σπίτια ποὺ τῆς τὴν ἀνέθεσαν... Ἐντωμεταξύ, ὁ ἀνάξιος πατέρας μου μεθοκοπάει στὶς ταβέρνες τῆς πόλεως.

Η ΦΤΩΧΗ ΜΗΤΕΡΑ, *(μπαίνοντας μέσα)*.— Νά με, παιδί μου, γύρισα... Ἀγαπημένο μου παιδάκι, κατώρθωσα νὰ ἐξοικονομήσω μερικὰ φράγκα ἀπὸ τὸ ἡμερομίσθιό μου καὶ σοῦ ἀγόρασα ἕνα παιγνιδάκι...

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΠΑΙΔΙ, *(παίρνοντας τὸ παιγνίδι)*.— Ὤ!... Τί ὡραῖο παιγνίδι!... Παριστάνει ἕνα λειβάδι μ' ἕνα βοσκό, μὲ μιὰ βοσκοπούλα, μὲ μικρὰ ἀρνάκια ποὺ ἔχουν τριανταφυλλιὲς κορδέλλες στὸ λαιμό τους καὶ μὲ πράσινα δέντρα ὁλόγυρα...

Η ΦΤΩΧΗ ΜΗΤΕΡΑ.— Σήμερα εἶνε Σάββατο καὶ ὁ ἀνάξιος πατέρας σου θὰ γυρίση περισσότερο μεθυσμένος ἀπὸ τὶς ἄλλες βραδυές. Πάλι, ἀγαπημένο μου παιδί, θὰ μᾶς δείρη ἀπόψε...

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΠΑΙΔΙ.— Ἄχ! Ἂν ἤμουν ἑφτὰ ἢ ὀχτὼ χρόνια μεγαλείτερος, θὰ ἔβλεπες φτωχή μου μητέρα, πῶς θὰ σὲ γλύτωνα ἀπὸ τὸ δήμιό σου... Διάβασα στὶς ἐφημερίδες στὶς ὁποῖες τυλίγεις τὰ ἐργόχειρά σου τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα μερικῶν γενναίων παιδιῶν ποὺ σκότωσαν τοὺς πατέρες των γιὰ νὰ προστατέψουν τὶς μητέρες τους. Τὸ παράδειγμα τῶν μικρῶν αὐτῶν ἐκδικητῶν δὲν μ' ἀφίνει νὰ κοιμηθῶ ἡμέρα καὶ νύχτα. Μά, ἀλλοίμονο! δὲν εἶμαι παρὰ ἕξη χρόνων... Ἕνα ρεβόλβερ εἶνε πολὺ βαρὺ γιὰ τὰ μικρὰ παιδικὰ χεράκια μου.

Η ΦΤΩΧΗ ΜΗΤΕΡΑ.— Ἀγαπημένο μου παιδί... Ἂς ὑπομένουμε χωρὶς νὰ γογγύζουμε τὶς προσβολὲς καὶ τὰ χτυπήματα τοῦ ἀνάξιου πατέρα σου... Πλάγιασε τώρα... Ἐγὼ θὰ πάω στὸ διπλανὸ δωμάτιο γιὰ νὰ κεντήσω ὅλη τὴ νύχτα. *(Μπαίνει στὸ διπλανὸ δωμάτιο)*.

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΠΑΙΔΙ, *(μόνο)*.— Ἀκούω βήματα ποὺ τρεκλίζουν στὴ σκάλα. Θὰ εἶνε ὁ ἀνάξιος πατέρας μου... Θὰ θελήση, κατὰ τὴ συνήθειά του, νὰ μπῆ μέσα στὴν κάμαρη, ὅπου ἡ μητέρα μου ἐργάζεται, γιὰ νὰ τὴν σπάση στὸ ξύλο... Ὤ! ὄχι!... Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνη!... Πάει πολύ!... Πρέπει νὰ τὴν ὑπερασπιστῶ!...

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΑΞΙΣ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΤΗΝΟΣ

Ἴδιος διάκοσμος.

Ο ΑΝΑΞΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ, *(μπαίνοντας μέσα τρεκλίζοντας)*.— Ποῦ εἶνε ἡ μάνα σου;...

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΠΑΙΔΙ.— Ἡ μητέρα μου δουλεύει στὸ διπλανὸ δωμάτιο γιὰ νὰ βγάλη τὸ καθημερινό μας ψωμί. *(Ὁ ἀνάξιος πατέρας διευθύνεται πρὸς τὸ διπλανὸ δωμάτιο. Μὰ τὸ φτωχὸ παιδί, ἁπλώνοντας τὰ χέρια του, τοῦ φράζει τὸ δρόμο, λέγοντας):* Ἀνάξιε πατέρα, δὲν θὰ περάσης...

Ο ΑΝΑΞΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ.— Δὲν θὰ περάσω, σκουλῆκι;

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΠΑΙΔΙ.— Ὄχι! Χτύπα με, ἀφοῦ εἶσαι τόσο κακός, μὰ δὲν θὰ χτυπήσης τὴ μητέρα μου...

Ο ΑΝΑΞΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ, *(χτυπῶντας τὸ παιδί του)*.— Νά!... Νά!... Νά!... *(Βλέπει τὸ παιγνίδι)*. Τί εἶνε αὐτά; Ἀρνιά;... Ἀρνιὰ στὸ σπίτι μου!... Νά! λοιπόν! Τί κάνω ἐγὼ στὰ ἀρνιά!... *(Ποδοπατάει τὸ παιγνίδι)*.

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΠΑΙΔΙ, *(μὲ δάκρυα στὰ μάτια)*.— Πάει τὸ φτωχό μου παιγνίδι!... *(Ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, μὲ χαρά)*. Ὤ εὐτυχία!... Ὁ ἀνάξιος πατέρας μου, ἀποκαρωμένος, νὰ ποδοπατάη τὸ παιγνίδι μου, ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι... Κοιμᾶται τώρα βαθειὰ σὰν ζῶο... Ἔτσι δὲν θὰ δείρη ἀπόψε τὴ φτωχή μου μητέρα! Ὤ!... πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὴ γλυτώσω γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν κτηνάνθρωπο αὐτό;... Πῶς;... Πῶς;

Ο ΑΝΑΞΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ, *(μιλάει καθὼς κοιμᾶται)*.— Νά!... Νά!... Νά!...

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

Η ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ὁ ἴδιος διάκοσμος. Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα.

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΠΑΙΔΙ.— Ὁ ἀνάξιος πατέρας μου ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμᾶται!... Ἡ τρομερὴ μπόρα ποὺ ξέσπασε πρὸ ὀλίγου δὲν τὸν ξύπνησε!... Ὁ κεραυνὸς βροντάει τρομερὸς ἀκατάπαυστα, καὶ ἡ φτωχή μου μητέρα ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται στὸ διπλανὸ δωμάτιο!... Ἄ! τί τρομερὴ νύχτα, γιὰ ἕνα παιδὶ ἕξη χρόνων σὰν κι' ἐμένα! Πρὸ μιᾶς ὥρας ψάχνω νὰ βρῶ τὸν τρόπο γιὰ νὰ γλυτώσω τὴ μητέρα μου ἀπὸ τὸ δήμιο αὐτὸ ποὺ τὴν κάνει νὰ μαρτυράη...

Ο ΑΝΑΞΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ, *(μιλῶντας στὸν ὕπνο του)*.— Νά!... Νά!... Νά!...

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΠΑΙΔΙ.— Τὸ τέρας μιλάει στὸν ὕπνο του. Ὤ! τὰ φτωχά μου ἀρνάκια!... Πάει τὸ ὡραῖο μου παιγνίδι... Ὁ κακὸς πατέρας μου τὸ ποδοπάτησε χωρὶς οἶκτο!... Μονάχα ἕνα μικρὸ δέντρο τοῦ παιγνιδιοῦ μου γλύτωσε ἀπὸ τὰ πόδια του... Νά, τὸ βλέπω στὴ λάμψι μιᾶς ἀστραπῆς! *(Παίρνει ἀπὸ κάτω τὸ δέντρο τοῦ παιγνιδιοῦ)*. Ὤ!... μὰ αὐτὸ εἶνε μιὰ ἔνδειξις τῆς θείας προνοίας!... Μιὰ ἔμπνευσις πέρασε ἔξαφνα ἀπὸ τὸ παιδικό μου μυαλό... Βρῆκα τὸν τρόπο γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ ἀνάξιου αὐτοῦ πατέρα καὶ συζύγου... Ἂς περπατήσω σιγὰ-σιγὰ καὶ ἂς βάλω αὐτὸ τὸ μικρὸ δέντρο τοῦ παιγνιδιοῦ μου στὸ μέτωπο τοῦ κοιμισμένου πατέρα μου. *(Τοποθετεῖ τὸ μικρὸ δέντρο στὸ μέτωπο τοῦ μεθύσου)*. Διάβασα σ' ἕνα βιβλίο τοῦ σχολείου μου ὅτι ὁ κεραυνὸς χτυπάει ἐκείνους ποὺ καταφεύγουν κάτω ἀπὸ δέντρα κατὰ τὴ διάρκεια τῆς καταιγίδος... Ἂς ἀπομακρυνθῶ λοιπὸν γιὰ νὰ μὴ μὲ χτυπήση κι' ἐμένα!... *(Ἀπομακρύνεται. Ἔξαφνα ἕνας τρομερὸς κεραυνὸς ἀντηχεῖ μέσ' στὸ σπίτι, πέφτοντας ἀπάνω στὸ μικρὸ δέντρο καὶ σκοτώνοντας τὸν ἀνάξιο πατέρα)*.

Η ΦΤΩΧΗ ΜΗΤΕΡΑ, *(τρέχοντας τρομαγμένη ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο)*.— Θεέ μου!... Τί εἶνε, παιδί μου;

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΠΑΙΔΙ.— Καλή μου μητέρα, μπορεῖς τώρα νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη!... Ὁ πατέρας ἔγινε στάχτη...

ΑΥΛΑΙΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τὸν παληὸ καιρὸ ὁ Ἥλιος καὶ τὸ Φεγγάρι ἦσαν ἀδέρφια καὶ πήγαιναν πάντα μαζύ. Ἀλλὰ μιὰ μέρα μάλλωσαν κι' ὁ Ἥλιος θύμωσε κι' ἔβγαλε τὸ μάτι τοῦ Φεγγαριοῦ, ποὺ ἀπὸ τότε ἔμεινε μ' ἕνα μάτι. Ὕστερ' ἀπὸ τὸ δυστύχημά του τὸ Φεγγάρι ἔβαλε τὰ κλάμματα καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὴ μητέρα του. Ἡ μητέρα του καθόταν στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, στὸ μέρος ὅπου βασιλεύει ὁ ἥλιος. Μόλις εἶδε τὸ Φεγγάρι μπροστά της, ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ κλαίη καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί ἔπαθες, παιδάκι μου; Ποιὸς σοῦ τὤκανε αὐτὸ τὸ κακὸ ποὺ νὰ μὴν τὸν εὕρη ὁ χρόνος;

— Σώπα, μάνα μου, καὶ μὴν καταριέσαι! τῆς ἀποκρίθηκε τὸ Φεγγάρι. Τὸ κακὸ αὐτὸ δὲν μοῦ τὤκανε κανένας ξένος, μοῦ τὤκανε ὁ ἀδερφός μου... Ἄχ, μάνα! Τί θὰ γίνω τώρα ποὺ ἔμεινα μ' ἕνα μάτι!...

— Ἡσύχασε, παιδί μου... Ἀπ' τὰ κλάμματα κανένα διάφορο δὲν βγαίνει... Ἀφοῦ ἦταν νὰ γίνη τὸ κακό, τί νὰ κάνουμε; Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ὅμως νὰ μὴν ξαναπᾶς μ' ἐκεῖνον τὸν κοψόχρονο τὸν ἀδερφό σου. Ὅταν ἐκεῖνος ἔρχεται, ἐσὺ νὰ φεύγης. Κι' ὅταν ἐκεῖνος φεύγη, ἐσὺ νἄρχεσαι. Ἔτσι δὲν θ' ἀνταμώνεστε πειά...

Κι' ἀπὸ τότε ὁ Ἥλιος καὶ τὸ Φεγγάρι δὲν ξαναπήγανε μαζὺ στὸν ἴδιο δρόμο.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ "ΠΑΝΑΓΙΑ„ ΤΟΥ ΒΑΝ ΝΤΥΚ

Ἡ Κυρίες τῆς Τιμῆς τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας. Ἡ γοητευτικὴ Ντόλλυ, ἡ κόρη τοῦ λόρδου Ροῦθβεν. Ὁ Βὰν Ντὺκ στὸ παλάτι. Ὁ διαγωνισμὸς γιὰ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ἡ μυστηριώδης νυχτερινὴ ὀπτασία. Πραγματικότης ἢ ὄνειρο; Μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ ποὺ δημιουργεῖ σκάνδαλο στὴν αὐλή. Ἡ ἀποπομπὴ τῆς ὡραίας Ντόλλυ. Ὁ γάμος τοῦ Βὰν Ντύκ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ μεγάλες αἴθουσες τοῦ ἀνακτόρου Ἁγίου Ἰακώβου στὸ Λονδῖνο, ἀνάμεσα σὲ τοίχους στολισμένους μὲ δαμασκηνὰ ὑφάσματα, βρισκόταν ἕνα πρωῒ μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ νέες κι' ὡραῖες κυρίες ποὺ μιλοῦσαν εὔθυμα, περιμένοντας νὰ ξυπνήση ἡ βασίλισσα.

Ἡ κυρίες αὐτὲς ἀποτελοῦσαν τὴν τιμητικὴ συνοδεία τῆς Μεγαλειοτάτης. Μεταξὺ αὐτῶν ξεχώριζε, λόγῳ τῆς προχωρημένης ἡλικίας της καὶ τοῦ σοβαροῦ ὕφους της ἡ δούκισσα ντ' Ἄλβυ καὶ μιὰ γοητευτικὴ καὶ ὡραία νέα μὲ ντύσιμο ἁπλὸ καὶ βλέμμα γεμᾶτο σεμνότητα.

Ἡ τελευταία ἦταν ἡ νεώτερη ἀπ' ὅλες, ὀνομαζόταν Ντόλλυ καὶ εἶχε πατέρα τὸ λόρδο Ροῦθβεν, ἕναν ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους κι' ἐνδοξοτέρους ἄρχοντας τῆς Σκωτίας.

Σὲ λίγο τὸ ρολόϊ τῆς αἰθούσης σήμανε δέκα καὶ ἐνῷ ὅλων τὰ μάτια εἶχαν στραφεῖ πρὸς τὴν πόρτα τῶν διαμερισμάτων τῆς βασιλίσσης, ὁ θυρωρὸς ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξι τοῦ ζωγράφου Βὰν Ντύκ. Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς φάνηκε πραγματικὰ ὁ νεαρὸς καὶ διάσημος ἤδη μαθητὴς τοῦ μεγάλου Ρούμπενς, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἦταν συνηθισμένος νὰ βλέπη ὡραῖες γυναῖκες, δὲν μπόρεσε ὡστόσο νὰ κρύψη μιὰ κίνησι θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως μόλις εἶδε τὶς κυρίες τῆς τιμῆς τῆς βασιλίσσης.

Ἡ δούκισσα ντ' Ἄλβυ ἀντελήφθη πρώτη τὴν ἀμηχανία τοῦ καλλιτέχνου καὶ θέλησε νὰ τὸν κάνη νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν ταραχή του, λέγοντάς του:

— Μαθαίνουμε πῶς εἶστε μιὰ μεγαλοφυΐα, ἀγαπητὲ κύριε...

— Τὰ λόγια σας μὲ κολακεύουν παραπολύ, κυρία δούκισσα, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος. Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ τὸ λέγουν φαίνεται ὅτι μὲ κρίνουν προκαταβολικῶς, γιατὶ δὲν ἐδημιούργησα ἀκόμα τίποτε ποὺ νὰ δικαιολογῆ ἕναν τέτοιο τίτλο.

Ἡ Ντόλλυ, ποὺ διατηροῦσε μέσα της τὴν ὑπερήφανη ἀξιοπρέπεια τῆς Σκωτσέζας, κοκκίνισε ἀπὸ ντροπὴ γιὰ τὴν ἀψυχολόγητη φιλοφρόνησι τῆς δουκίσσης καὶ ἔμεινε ἀντιθέτως πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἀπάντησι τοῦ ζωγράφου. Προσήλωσε τότε πρὸς αὐτὸν τὰ γλυκὰ ἐκφραστικά της μάτια, κι' ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε μαντέψει στὸ μεταξὺ τὴ σκέψι της, τὴν εὐχαρίστησε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του.

— Καλά, καλά, αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, ἐξακολούθησε ἡ δούκισσα. Ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω ἐκ μέρους τῆς βασιλίσσης ὅτι ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνακαινίση τὶς εἰκόνες τοῦ παρεκκλησίου της, ἡ ὁποῖες θὰ σᾶς δώσουν δουλειὰ γιὰ ἀρκετὸν καιρό. Στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ κατοικεῖτε στὸ μέγαρο Μπλεφφόρδ, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ ἀνάκτορο καὶ θὰ εἶστε ἐντελῶς ἐλεύθερος καὶ ἀπομονωμένος. Ἐπὶ πλέον θὰ σᾶς παραχωρηθῆ τακτικὸς μισθὸς ἀπὸ τὸ ταμεῖο τοῦ κράτους. Ὅλα αὐτὰ ὑποθέτω πῶς εἶνε ἀρκετὰ γιὰ ἕναν καλλιτέχνη...

— Ἡ τέχνη, κυρία δούκισσα, εἶνε κάτι τὸ ὑψηλὸ ποὺ δὲν πληρώνεται μὲ χρήματα. Ἂν εἶχα πραγματικὰ τὸ δῶρο τῆς μεγαλοφυΐας, καμμιὰ εὔνοια δὲν θἆταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐξαγοράση τὸ χρωστῆρα μου.

— Πολὺ καλά. Σεῖς εἶστε φιλόδοξος καὶ ἐμεῖς γενναιόδωροι. Ὡστόσο τὴν τακτικὴ προστασία τῆς Μεγαλειοτάτης θὰ τὴν ἔχετε ὑπὸ ἕναν ὅρο. Τότε μόνο θὰ σᾶς ἀνακηρύξη ζωγράφο της ἡ βασίλισσα, ὅταν βραβευθῆτε στὸ διαγωνισμὸ ποὺ προκηρύχτηκε γιὰ τὴν ἀναπαράστασι τῆς κεφαλῆς τῆς Παναγίας...

— Σύμφωνοι, κυρία, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος. Ἀλλ' ἂν ἡ προστασία τῆς βασιλίσσης ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτὴ τὴν προϋπόθεσι, φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀποκτήσω.

— Γιατί;

— Γιατί... δὲν θὰ βραβευθῶ! ἀπάντησε ὁ Βὰν Ντὺκ μ' ἕναν πόνο ποὺ πλήγωσε τὴν καρδιὰ τῆς Ντόλλυ.

— Μήπως δὲν ἔχετε πεποίθησι στὴν ἱκανότητά σας;

— Ὄχι, κυρία. Ἀλλὰ πῶς νὰ ζωγραφίσω τὴ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ δὲν ἔχω κατάλληλο πρότυπο. Παντοῦ ἀναζήτησα ὡς τώρα τὴν οὐρανία αὐτὴ μορφή, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν τὴ βρῆκα. Καμμιὰ γυναῖκα ἀπ' ὅσες ἔχω δεῖ δὲν ἔκλεινε τὴ μυστικὴ ἐκείνη ἁγνότητα τῆς ψυχῆς ποὺ λάμπει στὸ βλέμμα τῆς Θεοτόκου. Καμμιὰ δὲν εἶχε ἐκείνη τὴ γλυκειὰ κι' ἐξαισία χάρι ποὺ ἐκδηλώνεται σὲ κάθε κίνησί της.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὅλες ἡ νέες τῆς ἀκολουθίας κύτταζαν χαμογελῶντας τὸ ζωγράφο ποὺ μιλοῦσε σὰν ἐμπνευσμένος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὡραῖο κι' εὐγενικὸ καὶ τὸ πλατὺ μέτωπό του ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ τὸ φῶς τῆς μεγαλοφυΐας.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως, κύριε ζωγράφε, τοῦ εἶπε ἡ δούκισσα, ὅτι δὲν σᾶς λείπουν τὰ πρότυπα...

— Φυσικά... Εὔκολα βρίσκονται ὡραῖες γυναῖκες, ὅταν πληρώνονται γιὰ νὰ ποζάρουν. Καμμιὰ ὅμως ἀπ' αὐτὲς δὲν μπορεῖ νὰ φτάση τὴ σεμνότητα καὶ τὴν ὡραιότητα ἐκείνης ποὺ ἔχει μαγέψει τὰ μάτια μου. Ἀλλοίμονο! Ἡ γυναῖκα ποὺ χρειαζόμουν, ἡ γυναῖκα ποὺ γύρευα, ἡ γυναῖκα ποὺ βρῆκα, ἀνήκει στὴν τάξι τῶν εὐγενῶν καὶ ποτὲ δὲν θὰ καταδεχόταν νὰ χρησιμεύση ὡς πρότυπο σ' ἕνα φτωχὸ καλλιτέχνη...

Κύτταζαν χαμογελῶντας τὸν ζωγράφο...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ ζωγράφος ὕψωσε τὸ φλογερό του βλέμμα πρὸς τὴ Ντόλλυ. Ἡ νέα, νοιώθοντας τὴ ματιά του νὰ διευθύνεται πρὸς αὐτὴν ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ταραγμένη. Ἡ συντρόφισσές της ἀντελήφθησαν ἀμέσως τὴν προτίμησι τοῦ καλλιτέχνου καὶ κιτρίνισαν ἀπὸ τὴ ζήλεια τους...

— Καὶ ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ μεγάλη κυρία; ρώτησε ἡ δούκισσα ποὺ δὲν εἶχε προσέξει τίποτε.

— Αὐτὴ ἡ Παναγία βρίσκεται μεταξύ σας, ἀπάντησε ὁ Βὰν Ντύκ, ἀποστέλλοντας τὸν τελευταῖο χαιρετισμό του στὴ Ντόλλυ.

Καί, καθὼς ἔκανε νὰ φύγη, γύρισε στὴ δούκισσα καὶ πρόσθεσε:

— Ἂν βραβευθῶ, κυρία, μπορεῖ νὰ μὲ ξαναδῆτε. Ἂν ὅμως ἀποτύχω, θὰ ἐγκαταλείψω διὰ παντὸς τὴν Ἀγγλία...

Μόλις ὁ Βὰν Ντὺκ βγῆκε ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, ἡ νέες τῆς ἀκολουθίας ἄρχισαν νὰ πειράζουν μὲ πικρὰ λόγια τὴ Ντόλλυ, ἡ ὁποία ὁμολογουμένως πλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ τὸ κοπλιμέντο τοῦ αἰσθηματικοῦ νέου.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα οἱ δυὸ νέοι χωρίστηκαν, γιατὶ ὁ Βὰν Ντὺκ ἔσπευσε νὰ ἐγκατασταθῆ ἀμέσως στὸ μέγαρό του. Στὸ μεταξὺ ὅμως ἡ καρδιὰ τῆς Ντόλλυ εἶχε πληγωθεῖ ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος καὶ ὅταν τὸ βράδυ ἀποτελείωσε τὴν προσευχή της ἀποκοιμήθηκε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ καλλιτέχνου στὰ χείλη της.

* * *

Ἦταν μεσάνυχτα κι' ὁ οὐρανὸς γεμᾶτος ἀστέρια. Ἕνα γλυκὸ φῶς ἐφώτιζε τὴ στοὰ τῶν ἀνακτόρων καὶ ἔρριχνε τὶς ἀχτῖδες του μέχρι τοῦ παλαιοῦ μεγάρου Μπλεφφόρδ.

Ἔξαφνα μιὰ πόρτα τῶν ἀνακτόρων ἄνοιξε καὶ μιὰ σκιὰ βγῆκε ἀπ' ἐκεῖ. Ἐπέρασε ἀπ' τὸν ἐξώστη, γλύστρησε στὴ μεγάλη σκάλα, διάβηκε τὴν πλατεία κι' ἔφτασε στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου. Φαίνεται ὅτι ὁ νυχτερινὸς αὐτὸς περιπατητὴς ἐγνώριζε καλὰ τὸ μέρος, γιατὶ προσπέρασε γρήγορα τοὺς διαδρόμους καὶ βρέθηκε σὲ λίγο μπρὸς στὸ ἐργαστήριο τοῦ ζωγράφου. Ἐκεῖ γλύστρησε ἀνάλαφρα μέσα καί, χωρὶς νὰ κυττάζη καθόλου γύρω του, πῆρε ἕνα κάθισμα καὶ τοποθετήθηκε ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸν ὀκρίβαντα...

Ἡ σκιὰ αὐτή, ποὺ εἶχε εἰσχωρήσει κατὰ τόσο παράξενο καὶ ἀπρόοπτο τρόπο στὸ ἐρημητήριο τοῦ ζωγράφου, ἦταν ἡ Ντόλλυ!

Ὁ ζωγράφος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἀποκοιμηθεῖ ἀκόμα, γιατὶ δὲν τὸν ἄφινε ἡ σκέψις της, δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη στὰ μάτια του. Ποιὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ τὴν ἔφερε ἔτσι ἀνέπαντεχα κοντά του; Ποῦ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ ξεπορτίση τέτοιαν ὥραν ἀπὸ τὸ δωμάτιό της καὶ νὰ τρέχη ἔξω; Ποιὰ μυστικὴ κι' ἀκατανίκητη δύναμι τὴν ἔσπρωξε ὡς ἐκεῖ;

Ὅταν ὅμως θέλησε νὰ γονατίση μπροστά της γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήση, ἐκείνη τοῦ ἔγνεψε αὐστηρὰ νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ πάρη τὸ χρωστῆρα του. Ὁ ζωγράφος ὑπήκουσε καί, διατελῶντας σ' ἕνα εἶδος πνευματικῆς παρακρούσεως, λησμόνησε τὴν πραγματικότητα καὶ μετεφέρθη στὶς ὑψηλὲς σφαῖρες τῆς τέχνης. Ἡ γραμμὲς κάτω ἀπ' τὰ χέρια του ζωντάνευαν, τὰ χαρακτηριστικὰ ἐντυπωνόνταν καὶ τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας ἔπαιρνε τὴν ἰδανικὴ μορφὴ ποὺ ζητοῦσε.

Ὅταν ἡ κόρη εἶδε ὅτι εἶχε τελειώσει ἡ εἰκόνα, σηκώθηκε καί, χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξι, ἔφυγε μὲ τὸ ἴδιο ἥσυχο καὶ σταθερὸ βῆμα... Ὁ Βὰν Ντὺκ τὴν ἔβλεπε νὰ ἀπομακρύνεται μὲ στῆθος φουσκωμένο καὶ μὲ μάτια σβυσμένα, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τὴν κρατήση. Τέλος, κατακουρασμένος ἀπ' τὴν κόπωσι καὶ τὴ θέρμη, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἀποκοιμήθηκε...

Ὅταν ἐξύπνησε, ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ τρέξη κοντὰ στὸν πίνακά του, μπρὸς στὸν ὁποῖο ἔμεινε κατάπληκτος. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἦταν τόσο ἐπιτυχημένο, τόσο ζωντανό, τόσο τέλειο, ὥστε ὁ ζωγράφος γονάτισε συγκινημένος καὶ εὐχαρίστησε νοερὰ τὸ πλάσμα ποὺ τοῦ εἶχε χρησιμεύσει ὡς πρότυπο καὶ ποὺ δὲν ἤξερε ἂν ἦταν ἄνθρωπος τῆς γῆς ἢ ἄγγελος τοῦ οὐρανοῦ.

Ἔπειτα, ἀφοῦ συγκέντρωσε κάπως τὸ λογικό του, θέλησε νὰ ἐξακριβώση τὴν πραγματικότητα κι' ἔγραψε στὴ Ντόλλυ τὸ παρακάτω μικρὸ γράμμα:

«Πές μου ἂν εἶσαι ἀληθινὰ ἄγγελος ποὺ κατέβηκε στὴ γῆ γιὰ νὰ ὑποβάλη σὲ δοκιμασία ἕνα θνητό... Μὴ θέλης νὰ τρελλάνης ἕναν δυστυχισμένο καλλιτέχνη, στὸν ὁποῖον ἔδωσες τὴ ζωὴ καὶ τοῦ πῆρες τὴν ἡσυχία... Πές μου, ποιὸς ἦρθε χτὲς τὴ νύχτα στὸ ἐργαστήριό μου! ἡ Παναγία ἢ ἐσύ;...»

Τὸ γράμμα ὅμως αὐτὸ ἔφτασε τὴν ἴδια μέρα στὰ χέρια τῆς δουκίσσης ντ' Ἄλβυ, ἡ ὁποία ἦταν ἐπιτετραμμένη νὰ διαβάζη πρώτη τὶς ἐπιστολὲς ὅλων τῶν δεσποινίδων τῆς τιμῆς, πρὶν ἀπὸ τὶς ἴδιες.

Ἡ δούκισσα ἔγινε ἀμέσως ἔξω φρενῶν καὶ κάλεσε τὴ δεσποινίδα Ντόλλυ νὰ ἀπολογηθῆ. Ἐκείνη ὅμως διατηρῶντας πάντα τὸ ἥσυχο κι' ἀτάραχο ὕφος της, τῆς ἀπάντησε ὅτι δὲν ἤξερε τίποτε καὶ ὅτι ἄδικα τὴν εἶχε ὑποπτευθεῖ. Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐξώργισε ἀκόμα περισσότερο τὴ δούκισσα, ἡ ὁποία ἐγνωστοποίησε τὸ πρᾶγμα στὰ ἀνάκτορα καὶ ἐζήτησε τὴν ἀπομάκρυνσι τῆς νεαρῆς Σκωτσέζας ἀπ' ἐκεῖ.

Ἡ διαμαρτυρίες, τὰ δάκρυα, ἡ παρακλήσεις τῆς Ντόλλυ δὲν κατώρθωσαν νὰ φέρουν κανένα ἀποτέλεσμα γιατὶ ἀποφασίστηκε πραγματικὰ νὰ σταλῆ πίσω στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της περιφρονημένη καὶ ντροπιασμένη, χωρὶς νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ἡ δικαιολογίες της. Δέχτηκαν μόνο νὰ τὴν ἀφήσουν ἀκόμα μιὰ νύχτα στ' ἀνάκτορα, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως μετανοήση καὶ ὁμολογήση τὸ σφάλμα της.

Ἡ δούκισσα, θέλοντας νὰ ἀποφύγη κανένα νέο σκάνδαλο, τὴν ἐκάλεσε νὰ κοιμηθῆ τὴ νύχτα ἐκείνη στὸ ἴδιο δωμάτιο μ' αὐτή. Ἀλλ' ὅταν ἔφτασαν τὰ μεσάνυχτα, ξύπνησε ἀπὸ ἕναν ἀπότομο θόρυβο. Ἡ Ντόλλυ εἶχε σηκωθεῖ καὶ διευθυνόταν πρὸς τὴν πόρτα. Τότε ἡ δούκιστα κάλεσε καὶ μερικὲς ἄλλες κυρίες τῶν ἀνακτόρων καί, ἀφοῦ ἄναψαν δᾶδες, πῆραν ἀπὸ πίσω τὴ δυστυχισμένη τὴ Ντόλλυ γιὰ νὰ πεισθοῦν μὲ τὰ μάτια τους γιὰ τὴν ἐνοχή της.

Ἀφοῦ πέρασαν τὶς μεγάλες αἴθουσες, τὶς ἐκτεταμένες στοὲς καὶ τὴ μεγάλη πλατεία, μπῆκαν ἀπὸ πίσω της μέσα στὸ ἐργαστήριο τοῦ ζωγράφου, ὅπου τὴ βρῆκαν νὰ κάθεται ἀκίνητη μπρὸς στὸν ὀκρίβαντα, περιμένοντας νὰ συμπληρωθῆ ἡ εἰκόνα.

Ὁ ζωηρὸς θόρυβος ὅμως καὶ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων τὴν ἐξύπνησαν καὶ τὴν ἔκαναν νὰ κυττάζη γύρω της κατάπληκτη, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ ἐξηγήση πῶς βρέθηκε ἐκεῖ. Γιατί, καθὼς θὰ κατάλαβαν οἱ ἀναγνῶσται μας, ἡ ὡραία νέα ἦταν ὑπνοβάτις καὶ ἐκτελοῦσε ἀσυνειδήτως τὴν ἀπὸ ἀνακτόρων μέχρι ἐργαστηρίου διαδρομή!

Λίγες μέρες ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ περιστατικό, ἐτελοῦντο στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Παύλου οἱ γάμοι τοῦ ζωγράφου Βὰν Ντὺκ καὶ τῆς δεσποινίδος Ντόλλυ, κόρης τοῦ κόμητος Ροῦθβεν, ἡ δὲ εἰκόνα τῆς Παναγίας ἐβραβεύετο.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΛΣΑΤΙΑΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΙ' Ο ΧΩΡΙΑΤΗΣ

Μιὰ βραδυά, ἐνῷ ὁ Χριστὸς ἐταξείδευε στὴν Ἀλσατία, ἔτυχε νὰ νυχτωθῆ ἔξω ἀπὸ ἕνα χωριό.

Ζήτησε δεξιά, ζήτησε ἀριστερὰ κανένα σπίτι γιὰ νὰ περάση τὴ νύχτα του, ἀλλὰ ὅλες ἡ πόρτες ἦσαν κλεισμένες, ὅλα τὰ τζάκια σβυσμένα, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κοιμισμένοι.

Μονάχα στὴν ἄκρη ἑνὸς σκοτεινοῦ δρομάκου ἀκουγόταν ὁ χτύπος τοῦ ραβδιοῦ μὲ τὸ ὁποῖον ἀλωνίζουν τὸ στάρι.

Ὁ Χριστὸς τράβηξε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ἁλῶνι. Χτύπησε τὴν πόρτα κι' ἕνας χωρικὸς τοῦ ἄνοιξε.

— Ἔχεις τὴν καλοσύνη, τοῦ εἶπε ὁ Κύριος μὲ γλυκύτητα, νὰ μοῦ παραχωρήσης μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ περάσω τὴ νύχτα; Κάμε το αὐτὸ καὶ δὲν θὰ μετανοιώσης...

Καί, χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι, ἐπρόσθεσε:

— Ἐδῶ ὅλοι κοιμοῦνται αὐτὴ τὴν ὥρα. Γιατί δουλεύεις ἐσύ;

— Ἀλλοίμονο! τοῦ ἀπάντησε ὁ χωρικός. Ἕνας δανειστής μου προχθὲς μὲ φοβέρισε πῶς θὰ μὲ παραδώση στὴν ἀστυνομία, ἂν δὲν τοῦ πληρώσω ὡς αὔριο ὅ,τι τοῦ χρωστῶ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐγὼ κι' ἡ γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιά μου θὰ μαζέψουμε τὸ στάρι μας ὅλο γιὰ νὰ τὸ πᾶμε αὔριο στὸ παζάρι νὰ τὸ πουλήσουμε καὶ νὰ ξεπληρώσουμε τὸν σκληρὸ δανειστή...

Κι' ἐνῷ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ χωρικός, σφούγγιζε τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του κι' ἔφερνε τὸ χέρι στὰ δακρυσμένα μάτια του.

Ὁ Χριστὸς ἐλυπήθηκε τὴ δυστυχία του καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴ χάνεις τὸ θάρρος σου, καλέ μου ἄνθρωπε, μὴν ἀπελπίζεσαι... Ἔχει ὁ Θεὸς καὶ γιὰ σένα! Ὅταν σοῦ ζήτησα νὰ μὲ φιλοξενήσης, σοῦ εἶπα πῶς δὲν θὰ μετανοιώσης γιατὶ μὲ δέχτηκες. Κι' ἂν δὲν πιστεύεις, κύτταξε...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ χωρικοῦ τὸ λυχνάρι κι' ἔβαλε φωτιὰ σ' ἕνα μεγάλο σωρὸ ἀπὸ στάρι.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; Θὰ μᾶς κάψης! φώναξε ὁ χωρικός.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ κάθε ἄχυρο ποὺ μεταβαλλόταν σὲ φλόγα, ἄρχισε νὰ πέφτη σωστὴ βροχὴ σταριοῦ.

Ὁ χωρικὸς κι' οἱ δικοί του, μόλις εἶδαν τὸ θαῦμα, τρόμαξαν κι' ἔπεσαν γονατιστοὶ μπρὸς στὸν ξένο.

— Ἀφοῦ εἶσαι ἄνθρωπος πονετικός, τοῦ εἶπε ὁ Χριστός, ἀφοῦ μ' ὅλη σου τὴ φτώχεια δέχτηκες νὰ φιλοξενήσης ἕναν ξένο ποὺ σοῦ παρουσιάστηκε μὲ μορφὴ ζητιάνου, δὲν μποροῦσε παρὰ ν' ἀνταμειφθῆς. Μάθε λοιπὸν πῶς ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος μπῆκε ἀπόψε μέσ' στ' ἁλῶνι σου κι' αὐτὸς σ' ἔκανε πλούσιο...

Κι' ὁ Χριστός, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, γίνηκε ἄφαντος...

* * *

Ἡ βροχὴ τοῦ σταριοῦ δὲν σταμάτησε παρὰ κατὰ τὰ ξημερώματα.

Μέσα στ' ἁλῶνι σχηματίστηκε ἕνας μεγάλος σωρὸς ἀπὸ χοντρὰ σταροκούκουτσα, ψηλὸς ὡς τὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ.

Ὁ χωρικὸς πλήρωσε ὅλα τὰ χρέη του, ἀγόρασε καινούργιες ἐκτάσεις γῆς κι' ἔχτισε ἕνα ὡραιότατο σπίτι.

Ἀλλὰ μόλις ἐπλούτισε, γίνηκε ἀπότομα περήφανος, κακὸς καὶ σκληρὸς στοὺς φτωχούς.

Ἐδίωχνε τοὺς ζητιάνους ἀπὸ τὴν πόρτα του μὲ κλωτσιὲς καὶ σ' ὅποιον τοῦ ζητοῦσε τὴ συνδρομή του ἀπαντοῦσε μὲ ἄπονα λόγια ποὺ θέριζαν τὴν καρδιά.

Ἀλλὰ σιγά-σιγά, ἐπειδὴ κι' αὐτὸς καὶ τὰ παιδιά του παραδόθηκαν στὶς διασκεδάσεις καὶ τὶς ἀσωτεῖες, κατασπατάλησαν τὴν περιουσία τους κι' ἔμειναν φτωχοὶ ὅπως πρίν.

Κανένας ὅμως δὲν τοὺς λυπόταν πειὰ καὶ πουθενὰ δὲν εὕρισκαν βοήθεια καὶ παρηγοριὰ στὴ δυστυχία τους.

* * *

Μιὰ βραδυὰ ὁ ξεπεσμένος χωρικός, ἀφοῦ ἤπιε ἀρκετὸ κρασί, μπῆκε στ' ἁλῶνι του καὶ θέλησε νὰ ἐπαναλάβη τὸ παληὸ θαῦμα τοῦ Χριστοῦ.

Πῆρε λοιπὸν τὸ λυχνάρι καὶ πηγαίνοντας σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ σανὸ τοῦ ἔβαλε φωτιά.

Ὁ σανὸς ἄναψε μὲ μιᾶς, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ φωτιὰ μεταδόθηκε γύρω ἀπειλητική.

Τὸ σπίτι καὶ τὰ ὑπάρχοντά του γίνηκαν σὲ λίγο στάχτη κι' ὁ σκληρόκαρδος χωρικὸς ποὺ εἶχε φανῆ ἀχάριστος ἀπέναντι τῆς εὐεργεσίας τοῦ Χριστοῦ, πέθανε μέσ' στὴ χειρότερη φτώχεια καὶ κακομοιριά...

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ Γερμανὸς δραματικὸς συγγραφεὺς Γκριλπάτσερ.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

— Τὰ ἀναμμένα κάρβουνα, ἡ λάμπα, τὸ γκάζι, ἡ φωτιά, μολύνουν πάντα τὴν ἀτμόσφαιρα, γιατὶ σκορπίζουν σ' αὐτὴ δηλητηριώδη ἀέρια.

— Ἡ γυναῖκες ποὺ μεταχειρίζονται γιὰ διάφορες δουλειὲς μαγκάλια, φουφοῦδες κλπ. πρέπει ν' ἀνοίγουν τὰ παράθυρα στὸ μέρος ὅπου ἐργάζονται, γιατὶ ἀλλοιῶς διατρέχουν κίνδυνο δηλητηριάσεως.

— Εἶνε πολὺ βλαβερὸ ν' ἀφίνετε τὴ λάμπα ἀναμμένη στὸ δωμάτιο ὅπου κοιμᾶστε. Ἀκόμη χειρότερο ν' ἀφίνετε φωταέριο, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ σᾶς κάνη νὰ πάθετε ἀσφυξία.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ HENRI DE REGNIER

Ο ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΣ

... "Οταν ἔφτασα στὸ 'Επαρνάν, ἤμουν πολὺ ἄρρωστος... Οἱ γιατροί μου μοῦ εἶχαν συστήσει τὴ λουτρόπολι αὐτὴ τῶν Πυρηναίων κι' ἐγὼ εἶχα ἀκολουθήσει, χωρὶς βέβαια πολλὴ ἐμπιστοσύνη, τὶς ὑποδείξεις των. Γιατὶ ἀμφέβαλα πολὺ ἂν καμμιὰ θεραπεία θὰ μποροῦσε νὰ βελτιώση τὴν κατάστασί μου καὶ νὰ τονώση τὰ ξεχαρβαλωμένα νεῦρα μου...

Εἶχα ὑποφέρει τρομερὰ καὶ σκληρὰ καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς αἰτίας τῶν πόνων μου ἦταν ἀκόμα ζωντανὴ μέσα στὴ θύμησί μου. Εἶχα ἀηδιάσει πειὰ τὴ ζωὴ κι' ἐν τούτοις, ἀπὸ μιὰ ἔμφυτη ἀντίδρασι, ἔκανα ὅ,τι ἔπρεπε γιὰ νὰ παρατείνω ἀνώφελα μιὰ ὕπαρξι ποὺ μοῦ ἦταν πειὰ βάρος...

Διατελῶντας σ' αὐτὴ τὴν ψυχικὴ κατάστασι, ἔφτασα στὸ 'Επαρνάν. "Οπως σᾶς εἶπα, δὲν ἔλπιζα καὶ τόσο στὴ θεραπεία μου... 'Ωστόσο φανταζόμουν ὅτι θὰ εὕρισκα ἐκεῖ τὴ μοναξιά... Ἡ κοσμικὴ σαιζὸν τῶν λουτρῶν δὲν εἶχε ἀρχίσει καὶ νόμιζα ὅτι δὲν θὰ εἶχε φτάσει ἀκόμα ἀρκετὸς κόσμος... Μά, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς ἀφίξεώς μου στὸ 'Επαρνάν, εἶδα πόσο εἶχα ἀπατηθεῖ στὶς προβλέψεις μου... Ἡ λουτρόπολις ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ ξένους. Τὰ ξενοδοχεῖα καὶ ἡ πανσιὸν ἦσαν κατάμεστα καὶ δὲν ὑπῆρχε μιὰ βίλλα ξενοίκιαστη!...

Ἡ θέα ὅλου αὐτοῦ τοῦ κόσμου μοῦ προκάλεσε πραγματικὴ φρίκη!... Τέτοια φρίκη, ὥστε ὅταν, τὴ δεύτερη μέρα, συνάντησα ἐντελῶς ἀπροσδόκητα τὸ φίλο μου "Εκτορα Σαλμπραί, ἕναν παληὸ καὶ καλό μου φίλο, τὸν ὁποῖο σ' ἄλλη περίστασι θὰ συναναστρεφόμουν μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι, τοῦ φέρθηκα τόσο ψυχρά, ὥστε δὲν ἐπεχείρησε νὰ μὲ προσεγγίση δεύτερη φορά... 'Εξ ἄλλου οὔτε καὶ μποροῦσε νὰ μὲ συναντήση πουθενά... Δὲν ἔβγαινα σχεδὸν καθόλου ἀπὸ τὴν κάμαρή μου, ἡ ὁποία ἔβλεπε σ' ἕνα χείμαρρο, πέρα ἀπ' τὸν ὁποῖο ἁπλωνόταν τὸ μαγευτικὸ καὶ ἄγριο πανόραμα τῶν βουνῶν μὲ τὰ δάση τους καὶ τὶς αἰώνια χιονισμένες κορυφές τους. "Ισως ἐκεῖ ψηλὰ θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ γιὰ λίγες στιγμὲς τὴν τόσο ποθητὴ γαλήνη καὶ λήθη... Μὰ ἡ δυνάμεις μου δὲν μοῦ ἐπέτρεπαν ν' ἀνεβῶ τόσο ψηλά. "Ημουν ἄρρωστος καὶ στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχή.

'Ωστόσο δὲν μποροῦσα νὰ μένω διαρκῶς κλεισμένος στὴν κάμαρή μου... Γι' αὐτό, κάθε βράδυ, ἔβγαινα καὶ ἔκανα μερικὲς βόλτες σὲ μιὰ μεγάλη δεντροστοιχία μὲ μεγάλα καὶ ὡραῖα δέντρα, ποὺ βρισκόνταν πλάϊ στὸ χείμαρρο. Γιὰ τοὺς περιπάτους μου αὐτοὺς διάλεγα συνήθως τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Τὴν ὥρα ἐκείνη οἱ δρόμοι ἄδειαζαν μονομιᾶς, γιατὶ ὁ κόσμος πήγαινε νὰ φάη, καὶ ἔτσι τὰ ὡραῖα δέντρα ἔμεναν στὴ διάθεσί μου...

Στὸν τρίτο ἢ τὸν τέταρτο ἀπὸ τοὺς περιπάτους μου αὐτούς, συνάντησα τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔγραψα καὶ τὴν ἱστορία αὐτή. Ἦταν ἕνας κύριος ψηλός, σχεδὸν νέος ἀκόμα, καὶ ἀρκετὰ ὡραῖος, μολονότι πρόωρες ρυτίδες ἔκαναν τὸ πρόσωπό του νὰ φαίνεται κάπως γερασμένο... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ἐπάνω του κάτι τὸ ταραγμένο καὶ τὸ ἀνήσυχο. Βάδιζε ἀκουμπῶντας σ' ἕνα μπαστοῦνι καὶ ἀκολουθούμενος σὲ ἀπόστασι μερικῶν βημάτων, ἀπὸ ἕνα σύντροφό του, ποὺ φαινόταν σὰν νοσοκόμος. Τὸ ντύσιμό του ἦταν ἄψογο καὶ τῆς ὥρας. Φοροῦσε φράκο, ψηλὸ καπέλλο, μονὸκλ καὶ ἦταν διαρκῶς γαντοφορεμένος.

'Οσάκις διασταυρωνόμαστε, οὔτε σήκωνε κἂν τὸ βλέμμα του, ποὺ τὸ εἶχε καρφωμένο πάντα στὴ γῆ, γιὰ νὰ μὲ κυττάξη.

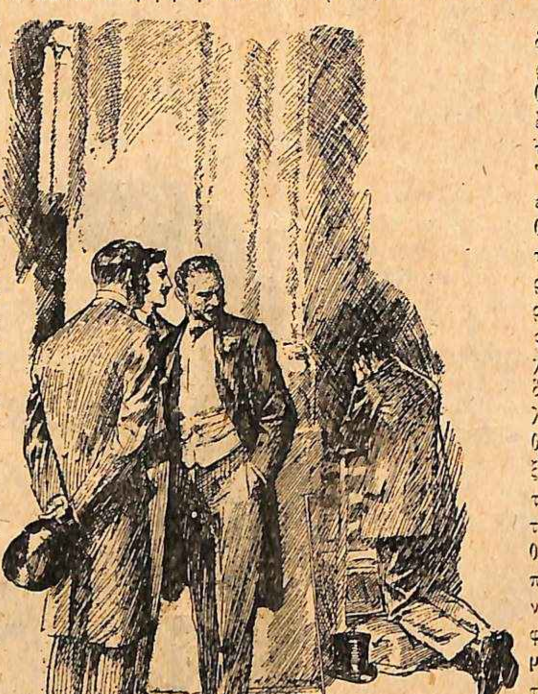
Τὸν βρῆκαν νὰ κλαίη σὲ μιὰ γωνιὰ ἀπαρηγόρητος....

Κατὰ τὴ δεύτερη συνάντησί μας, ἀφοῦ τὸν προσπέρασα, καθὼς γύρισα πίσω γιὰ νὰ ξανακυττάξω, τὸν εἶδα νὰ στέκεται ἀπότομα γεμᾶτος ταραχὴ καὶ νὰ ὁρμάη ἔξαφνα νὰ πιάση ἕνα κομμάτι χαρτί, ποὺ κάποιος διαβάτης θὰ τὸ εἶχε πετάξει στὸ δρόμο... Μόλις ἔπιασε μὲ τὰ γαντοφορεμένα χέρια του τὸ χαρτὶ αὐτό, τὸ κύτταξε μὲ μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι ὀδύνης καὶ τρόμου ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. "Ολο τὸ κορμί του ἔτρεμε.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ ποὺ φαινόταν γιὰ νοσοκόμος, τὸν πλησίασε, μὰ ἐκεῖνος τὸν ἀπώθησε κι' ἔτρεξε γρήγορα σ' ἕναν κατήφορο, ὅπου τὸ χῶμα ἦταν μαλακό. Ἐκεῖ ἄρχισε ν' ἀνοίγη μιὰ τρύπα μὲ τὸ μπαστοῦνι του, καί, ὅταν ἡ τρύπα αὐτὴ ἔγινε ἀρκετὰ μεγάλη, ἔχωσε μέσα τὸ χαρτὶ ποὺ εἶχε βρεῖ, τὸ σκέπασε καὶ πάτησε κατόπιν μὲ τὸ πόδι του τὸ χῶμα... "Υστερα ἀπ' τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ πρᾶξι του, ἔγινε πολὺ γαλήνιος καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ σύντροφό του, ὁ ὁποῖος ἀνασήκωνε κάθε τόσο βαρετὰ καὶ ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του...

Παρακολούθησα ἀρκετὲς φορὲς καὶ τὶς ἑπόμενες ἡμέρες τὴν ἴδια αὐτὴ σκηνή, γιατὶ συναντοῦσα σχεδὸν κάθε βράδυ στὸν ταχτικὸ περίπατό μου τὸν ἀλλόκοτο αὐτὸ περιπατητὴ μὲ τὸ μαῦρο φράκο μαζὺ μὲ τὸ σύντροφό του. Ἐνῶ συνήθως διέσχιζε τὴ δεντροστοιχία μὲ βῆμα κανονικό, ἔξαφνα, ἂν κατὰ τύχη ἔβλεπε μπροστά του, κανένα κομμάτι χαρτί, ἔκανε ὅ,τι τὸν εἶχα ἰδεῖ νὰ κάνη καὶ τὴν πρώτη φορά... Αὐτὸ μὲ εἶχε κάνει νὰ φανταστῶ πὼς ἦταν κάποιος μανιακὸς ἢ κάποιος δυστυχισμένος τρελλὸς ποὺ τὸν εἶχαν στείλει στὸ 'Επαρνὰν γιὰ θεραπεία. Μὰ ποιὰ ἦταν τάχα ἡ ἀφορμὴ τῆς παρακρούσεώς του καὶ γιατί ἐκδηλωνόταν μ' αὐτὸ τὸν ἀλλόκοτο τρόπο; Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερα...

Σιγὰ-σιγὰ ὁ καιρὸς πέρασε καὶ ἡ θεραπεία μου ἔφτασε στὸ τέλος της. Ἡ ὑγεία μου εἶχε βελτιωθεῖ κάπως, ὅταν ξαναγύρισα στὸ Παρίσι, κι' ἀποφάσισα ν' ἀρχίσω νὰ ζῶ, ὅπως ζοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι... "Ηξερα ἐν τούτοις καλὰ ὅτι τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ γυάνη τὸν κρυφὸ πόνο ποὺ μοῦ βασάνιζε τὴν καρδιά. Ξανάρχισα λοιπὸν νὰ συχνάζω στὰ παληά μου κέντρα κι' ἔτσι μιὰ μέρα συνάντησα στὸ δρόμο μου τὸν παληὸ καὶ καλό μου φίλο "Εκτορα Σαλμπραί, πρὸς τὸν ὁποῖο εἶχα φερθεῖ μὲ τόση ἀγένεια στὸ 'Επαρνάν. Μόλις τὸν εἶδα, μετανοιωμένος γιὰ τὴν συμπεριφορά μου, διευθύνθηκα πρὸς αὐτόν, ἁπλώνοντάς του τὸ χέρι μ' ἐγκαρδιότητα καί, δικαιολογούμενος ὅπως μποροῦσα, τοῦ ζήτησα συγγνώμην. Ὁ Σαλμπραὶ μὲ ἄκουσε χαμογελῶντας μὲ καλοσύνη, κι' ἀρχίσαμε νὰ κουβεντιάζουμε, ἀκολουθῶντας μαζὺ τὴ λεωφόρο τῶν Ἠλυσίων. Μιλούσαμε γιὰ τὸ 'Επαρνάν, ὅταν, ἔξαφνα, βλέποντας κάποιο διαβάτη νὰ πετάη ἕνα σχισμένο φάκελλο στὸ δρόμο, θυμήθηκα τὸν ἀλλόκοτο κύριο μὲ τὸ φράκο. "Εκανα ἀμέσως λόγο γι' αὐτὸν στὸ φίλο μου καὶ τότε ὁ "Εκτωρ Σαλμπραὶ μοῦ εἶπε:

—"Ακουσε, φίλε μου... "Αν δὲν ἐζοῦσες σὰν ἀρκοῦδα στὸ 'Επαρνάν, θὰ ἤξερες καὶ σὺ τὴν ἱστορία τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου... 'Εγὼ τὴν ἔμαθα ἀπὸ τὸν δόκτορα Ζιράρντ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐθεράπευε, καὶ θὰ σοῦ τὴ διηγηθῶ εὐχαρίστως. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ κόμης 'Ιούλιος ντὲ Σάλιντ. Κάθεται, κατὰ συμβουλὴ τῶν γιατρῶν στὸ 'Επαρνὰν πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν καὶ ἡ τρέλλα του εἶνε αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ εἶδες. Τοῦ ἀρέσει δηλαδὴ νὰ περπατάη σὲ μιὰ ὡρισμένη ὥρα τῆς ἡμέρας ντυμένος ἄψογα καὶ νὰ θάβη βαθειὰ στὸ χῶμα ὅσα κομμάτια χαρτὶ βρῆ στὸ δρόμο του. Πρὶν νὰ γίνη τρελλός, τρελλὸς ἀκίνδυνος βέβαια, ὁ κόμης ζοῦσε πολὺ εὐτυχισμένος. Ἦταν ὡραῖος καὶ πλούσιος, ἀγαποῦσε καὶ ἀγαπιόταν. 'Αγαποῦσε μὲ πάθος, μὲ πίστι, μὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀγάπες στὶς ὁποῖες ἕνας ἄνθρωπος ἀφιερώνει ὅλη του τὴ ζωή. 'Εκείνη τὴν ὁποία ἀγαποῦσε ἦταν ὡραία σὰν θεά... 'Ωστόσο ἦταν κι' αὐτὴ γυναῖκα, τόσο γυναῖκα μάλιστα, ὥστε ἕνα βράδυ, καθὼς ὁ κόμης ντυνόταν γιὰ νὰ πάη νὰ τὴ συναντήση καὶ νὰ τὴ συνοδεύση στὸ θέατρο, ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε μέσα καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ ἐπιστολή, τὴν ὁποία τοῦ εἶχε στείλει ἐκείνη. Στὴν ἐπιστολὴ αὐτή, ἡ φίλη του, ἡ πολυαγαπημένη του φίλη, τῆς ὁποίας τὸν ἔρωτα νόμιζε αἰώνιο, τοῦ ἀνήγγελε ὅτι εἶχε φύγει τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας μαζὺ μὲ κάποιον ἄλλο, τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσε... 'Επρόσθετε δὲ στὸ τέλος ὅτι ἦταν περιττὸ νὰ ψάξη γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῆ ἢ νὰ τὴν ξαναϊδῆ, γιατὶ ἡ ζωή τους ἐχώριζε πειὰ γιὰ πάντα καὶ ὅτι στὸ ἑξῆς ἔπρεπε ν' ἁπλωθῆ ὁ μαῦρος πέπλος τῆς λήθης μεταξύ τους.

Τὸ ἴδιο βράδυ, οἱ φίλοι τοῦ κόμητος ποὺ πῆγαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν, τὸν βρῆκαν νὰ κλαίη ἀπαρηγόρητος σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ νὰ σφίγγη στὰ χέρια του τὴ μοιραία ἐπιστολή. Πυρετὸς δυνατὸς τὸν ἔπιασε τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἐπὶ πολλοὺς μῆνες ἐπάλεψε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. "Εγινε τέλος καλά, μὰ τὸ λογικό του εἶχε ταραχθεῖ γιὰ πάντα. Κατὰ συμβουλὴ τῶν γιατρῶν, οἱ συγγενεῖς του τὸν μετέφεραν στὸ 'Επαρνάν, ὅπου εἶνε ἰδιοκτήτης τῆς βίλλας στὴν ὁποία κατοικεῖ. 'Εδῶ καὶ πέντε χρόνια δὲν βγαίνει καθόλου ἔξω, παρὰ γιὰ νὰ κάνη μόνον τὸν περίπατο, στὸν ὁποῖο τὸν συναντοῦσες κάθε βράδυ... Εἶνε ἀκίνδυνος, γλυκὺς καὶ ἔχει ξεχάσει ἐντελῶς τὴν τρομερὴ ἀφορμὴ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χάση τὰ λογικά του... Μονάχα κάθε φορὰ ποὺ θ' ἀντικρύση μιὰ ἐπιστολὴ ἢ ἕνα κομμάτι χαρτί, ξυπνάει χωρὶς ἄλλο μέσα του μιὰ μπερδεμένη ἀνάμνησις τῆς συμφορᾶς του, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται μὲ τὴ μανία, τῆς ὁποίας ἔγινες μάρτυς τόσες φορές. Ὁ κόμης, γιὰ τίποτε στὸν κόσμο, δὲν θὰ παρέλειπε ποτὲ μιὰ μέρα, τὴν ἴδια ὥρα νὰ φορέση τὸ φράκο του καὶ νὰ κάνη τὸν περίπατό του στὴ δεντροστοιχία. Κατὰ τὴν ὥρα ἐκείνη νοιώθει νὰ τὸν περιστοιχίζη κάτι ἀπὸ τὸ ὀδυνηρὸ παρελθόν του, τοῦ ὁποίου κάθε ἀνάμνησι τρέχει νὰ τὴ χώση σὲ μιὰ τρύπα, ποὺ τὴν ἀνοίγει μόνος του ὁ φτωχός...

— 'Ωστόσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι πιὸ δυστυχισμένοι κι' ἀπ' αὐτόν! συμπέρανε φιλοσοφικὰ ὁ "Εκτωρ ντὲ Σαλμπραί. Σ' αὐτὸν ἡ ἀνάμνησις τῆς συμφορᾶς του περιορίζεται σὲ μιὰ κίνησι μηχανικὴ καὶ σχεδὸν ἀσυνείδητη, ἐνῶ σὲ ἄλλους...

"Εσφιξα τὸ χέρι τοῦ "Εκτορος ντὲ Σαλμπραί, τὸν ἀποχαιρέτησα κι' ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου. Πόσο ὁ φίλος μου εἶχε δίκηο!... "Αχ! πόσο ὑποφέρω ἐγὼ ἀπόψε, ἐγὼ ποὺ δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ χάσω τὴν ὀδυνηρὴ ἀνάμνησι τῆς πεθαμένης μου εὐτυχίας, ἐγὼ ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ λησμονήσω...

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΟΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τὸ ἐπάγγελμα ποὺ καταπονεῖ περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ μάτια εἶνε τοῦ τυπογράφου, καὶ πρὸ πάντων τοῦ στοιχειοθέτου.

—"Οταν δὲ τὰ χειρόγραφα, ὅπως συμβαίνει συνήθως, εἶνε δυσανάγνωστα, τότε ὁ στοιχειοθέτης κουράζεται ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλει νὰ τὰ διακρίνη.

—Γι' αὐτὸ καὶ οἱ μισοὶ σχεδὸν ἀπ' τοὺς στοιχειοθέτας πάσχουν ἀπὸ μυωπία κι' ἔχουν ἐλαττωμένη τὴν ὅρασι.

—'Εννοεῖται ὅτι ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς ἐργάζονται τὴ νύχτα καὶ κάτω ἀπὸ φῶς τεχνητό, διατρέχουν σπουδαιοτέρους κινδύνους τῶν ματιῶν.

—Οἱ γιατροὶ συνιστοῦν στοὺς τυπογράφους μόλις τελειώσουν τὴν ἐργασία τους νὰ βγαίνουν στὸν καθαρὸ ἀέρα γιὰ νὰ ἀνακουφίζουν τὰ μάτια τους ἀπ' τὴν κούρασι.

—'Επίσης καλὸν εἶνε νὰ σταματοῦν κάθε τόσο ἀπ' τὴ δουλειά τους γιὰ λίγα λεπτά, γιὰ νὰ ξεκουράζουν τὰ μάτια τους.

—Σπουδαῖο ρόλο παίζει στὴν ὑγιεινὴ τῶν ματιῶν γιὰ τοὺς τυπογράφους καὶ ὁ φωτισμὸς τῶν τυπογραφείων ὅπου ἐργάζονται.

—Μόλις οἱ τυπαγράφοι ἀντιληφθοῦν κάποια ἀνωμαλία στὴν ὅρασι, πρέπει νὰ σπεύσουν στὸν ὀφθαλμίατρο, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς ὁρίση κατάλληλα ματογυάλια.

—'Αλλοιῶς, ἂν ἀδιαφορήσουν στὴν ἀρχή, διατρέχουν τὸν κίνδυνο νὰ χάσουν τὸ φῶς των καὶ νὰ γίνουν διὰ βίου δυστυχεῖς.

('Απὸ τὸ βιβλίο τοῦ διακεκριμμένου ὀφθαλμιάτρου κ. Σπ. Χαραμῆ «Ὑγιεῖς 'Οφθαλμοί»).

ΤΙ ΛΕΝ ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

'Ο ζωμὸς ἀπὸ κληματόφυλλα εἶνε στυπτικὸς καὶ ὠφέλιμος κατὰ τῆς δυσεντερίας καὶ τῆς διαρροίας.

—Τὰ ὥριμα σταφύλια εἶνε θρεπτικώτατα καὶ συνιστῶνται στοὺς νευροπαθεῖς καὶ στοὺς πάσχοντας ἐκ χρονίων νοσημάτων.

—'Ο χυμὸς τῆς ἀγουρίδας εἶνε ἐξαίσιο φάρμακο κατὰ τῶν φλογώσεων, τῶν στομαχικῶν διαταράξεων καὶ τῶν πόνων τῶν ἐντέρων.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΙΤΑΛΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

('Απὸ μιὰ σπανία συλλογή)

— Τὸ μεγαλείτερο βάρος.

'Ενῶ ἕνα πλοῖο βρισκόταν στὸ πέλαγος, ἔξαφνα ἔπιασε δυνατὴ τρικυμία. Ὁ πλοίαρχος διέταξε τοὺς ἐπιβάτας νὰ ρίξουν στὴ θάλασσα ὅλα τὰ βαρειὰ φορτία ποὺ εἶχαν μαζύ τους. Τότε ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἅρπαξε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ἔρριξε στὴ θάλασσα, λέγοντας ὅτι δὲν εἶχε ἄλλο βαρύτερο φορτίο ἀπ' αὐτή!...

* * *

— Ὁ ἄτυχος κλέφτης.

Μιὰ νύχτα, στὸ σπίτι ἑνὸς φτωχοῦ ἀνθρώπου μπῆκε κάποιος κλέφτης καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνη μέσ' στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ βρῆ χρήματα. Ὁ φτωχὸς ἰδιοκτήτης, ἂν καὶ τὸν ἀντελήφθη, δὲν κουνήθηκε καθόλου ἀπ' τὸ κρεββάτι του. Μονάχα τοῦ εἶπε :

— Ψάχνε, ψάχνε, δυστυχισμένε... Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ ἂν κατορθώσης νὰ βρῆς ἐσὺ τὴ νύχτα, ὅ,τι δὲν βρίσκω ἐγὼ τὴν ἡμέρα !...

* * *

— Πῶς πιάστηκε ὁ ψεύτης.

Σ' ἕνα συμπόσιο, κάποιος ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνας ἄρχισε νὰ διηγῆται διάφορα τερατώδη καὶ ἀπίστευτα πράγματα. "Ελεγε τόσα πολλά, ὥστε ἵδρωσε. Στὸ τέλος μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὸ ἀπόφθεγμα : «"Οποιος λέει τὴν ἀλήθεια δὲν ἱδρώνει καθόλου !»

Τότε κάποιος ἄλλος ἀπ' τοὺς συνδαιτημόνας τὸν διέκοψε καὶ τοῦ εἶπε :

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί ἵδρωσες τόσο !...

* * *

— Ὁ ἀγράμματος ὑπηρέτης.

"Ενας ἀγράμματος ὑπηρέτης, βλέποντας μιὰ μέρα τὸν ἀφέντη του νὰ καίη τὴν ἐρωτική του ἀλληλογραφία, τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ χαρίση μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς αὐτές.

— Καὶ τί θὰ τὶς κάνης ; τὸν ρώτησε ὁ ἀφέντης του.

— Θέλω νὰ τὶς στείλω στὴ μητέρα μου, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης, γιατί ὅταν ἔφυγα ἀπὸ κοντά της, μὲ παρακάλεσε νὰ τῆς στέλνω συχνά... ἐπιστολές !...

* * *

— Οἱ δυὸ ψευδολόγοι.

"Ενας ψευδολόγος ἔλεγε σ' ἕνα συνάδελφό του :

— Εἶδα ἕνα λάχανο τόσο μεγάλο, ὥστε ἔπιανε ἕνα ὁλόκληρο χωράφι...

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος, εἶδα ἑκατὸ σιδηρουργοὺς νὰ φτιάχνουν μιὰ χύτρα, τῆς ὁποίας ὁ γῦρος ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε ὁ ἕνας δὲν ἄκουγε τὰ σφυροκοπήματα τοῦ ἄλλου...

— 'Απίστευτο ! φώναξε ὁ πρῶτος ψευδολόγος. Σὲ τί μπορεῖ νὰ χρησιμεύση μιὰ τόσο μεγάλη χύτρα ;

— Γιὰ νὰ βράση τὸ λάχανό σου ! ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

* * *

— Τὰ παράπονα τοῦ συζύγου.

"Ενας σύζυγος παραπονιόταν στὸ πεθερό του, ὅτι ἡ σύζυγός του δὲν τοῦ ἦταν πιστή. Τότε ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε :

— Μὴ λυπᾶσαι, γαμπρέ μου... Ὑπόφερέ την ἀκόμα λίγο... Μονάχη της θὰ πάψη νὰ σοῦ κάνη ἀπιστίες, ὅπως ἔκανε κι' ἡ μητέρα της, ἡ σύζυγός μου δηλαδή, ὅταν ἐγέρασε...

* * *

— Τὰ βιβλία τοῦ φοιτητοῦ.

"Ενας σπάταλος καὶ ἀμελὴς φοιτητής, μὴ ἔχοντας πειὰ τίποτε ἄλλο νὰ ξοδέψη, ἄρχισε νὰ πουλάη τὰ βιβλία του. 'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἔστειλε μιὰ ἐπιστολὴ στὸν πατέρα του, στὴν ὁποία τοῦ ἔγραφε :

«Μπορεῖς νὰ μὲ συγχαρῇς, πατέρα μου, γιατί τὰ βιβλία μου, ἄρχισαν πειὰ νὰ μὲ τρέφουνε !».

* * *

—Οἱ δυὸ τεμπέληδες.

"Ενας ἀρχιτεμπέλης χρωστοῦσε σ' ἕνα ἄλλο ἀρχιτεμπέλη χίλια σκοῦδα. Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ πρῶτος κάλεσε τὸ δανειστή του στὸ σπίτι του καὶ τοῦ εἶπε :

— Νά, σ' αὐτὴν τὴ σακκοῦλα βρίσκονται τὰ χίλια σκοῦδα ποὺ σοῦ χρωστάω... Λῦσε την καὶ πάρ' τα...

Τότε ὁ ἄλλος, χωρὶς νὰ σαλέψη καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του, τοῦ ἀπάντησε :

— Μὴ μοῦ χαλᾶς τὴν ἡσυχία... Εἶμαι πληρωμένος !...

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Ο ΠΑΡΑΣ

'Ο βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος συνήθιζε νὰ λέγη τὰ ἑξῆς γιὰ τὴν παντοδυναμία τοῦ χρήματος :

— Κανένα κάστρο τοῦ κόσμου δὲν εἶνε τόσο ψηλό, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὸ πηδήση ἕνας... γάϊδαρος φορτωμένος μὲ χρυσάφι !

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

'Ο περίφημος ἀρχικαγκελλάριος τῆς Γερμανίας Βίσμαρκ εἶχε ἐν ὅλῳ 470 παράσημα.

— Ὑπολογίζεται ὅτι κάθε ἄνθρωπος μετρίως κρεωφάγος θὰ ἔχη φάει μέχρι τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας του ἕνα κοπάδι ἀπὸ 350 περίπου ἀρνιά.

— "Εχει παρατηρηθεῖ ἀπὸ τὰς στατιστικὰς ὅτι ἐπὶ χιλίων φρενοβλαβῶν μόνον οἱ δεκαέξη ἔχουν πάθει ἀπὸ ἔρωτα.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑ ΜΟΥ

"Ενας μ' ἔμεινες ἀκόμη, οἱ δὲ ἄλλοι
(σύντροφοί σου,
καὶ μαζὺ κι' ἀπ' ἕνας-ἕνας, ὅλοι σ'
(ἄφησαν ἐξίσου.
Εἰς τὸν κόλπο μου, σὰν γέρων ἀσκη-
(τὴς εἰς τὰς ἐρήμους,
γενναιόψυχος, ἡμέρας ἐνθυμεῖσαι ἐπι-
(σήμους.
Χαῖρε, μόνη μου χαρά,
κανακάρη μου παρᾶ !
Διὰ σέ, παρᾶ, κινοῦνται καὶ βασίλεια
(καὶ θρόνοι,
σ' ἀπεθέωσεν ὁ κόσμος καὶ βωμοὺς
(σοῦ ἀνυψώνει.
Σὺ ἐγείρεις τῶν πολέμων τοὺς κοσμο-
(βλαβεῖς τυφῶνας,
ὁ τοσούτσικος στὸ σῶμα σὺ σαλεύεις
(τοὺς αἰῶνας.
Τὸ ἐπέκεινα Γαδείρων σὺ τὸ κάμνεις
(περατὸν
καὶ τὸ δῶμ' αὐτὸ ἀκόμη τ' οὐρανοῦ
(ἀναβατόν.
Καὶ τὰ ἄστρα τὰ στερρὰ
κατεβάζεις, ὦ παρᾶ !
Δι' ἐσένα κόβει—ράβει τὸ σπαθὶ τῶν
(δικηγόρων,
κι' ὑποδύονται τὰ ψεύδη αἱ ἀγέλαι τῶν
(ἐμπόρων,
καὶ ἡ πάνστιλπνός σου θέα τῶν δημα-
(γωγῶν τὸ βρῖθος
ἱλαρώνει, καὶ τὰς κρίσεις κιβδηλεύει
(κακοήθως.
Διὰ σὲ τὴν γῆν βαθέως σκάπτει ὁ με-
(ταλλουργός,
καὶ ἀροτριᾷ τὰς χώρας αὐχμηρῶς ὁ
(γεωργός.
"Ω, τί ἔργα φοβερὰ
κατορθώνεις, ὦ παρᾶ !
Δι' ἀγάπην σου λατρεύει ἡ ὡραία τὸν
(Θερσίτην,
καὶ ἡ ἔφηβος παρθένος ἄνδρα παίρ-
(νει τὸν πρεσβύτην.
Διὰ σὲ πολλοὶ ἀρνοῦνται καὶ πατρίδα
(καὶ οἰκείους
καὶ τὸ φρόνημα προδίδουν διὰ σὲ
(στοὺς ἐναντίους.
Διὰ σένα μπαινοβγαίνουν πουρνὸ-βρά-
(δυ στὰς Αὐλάς,
διὰ σὲ χρυσοκεντήτους κορδαρίζονται
(στολάς.
Κι' ὅλοι πάσχουν τρομερὰ
ἀπ' τὸ πάθος σου, παρᾶ !
Διὰ σὲ πάσχουν συνάγχην οἱ καλοί μας
(Δημοσθένεις
καὶ τὸν πίθον των κυλίουν διὰ σὲ οἱ
(Διογένεις.
Διὰ σὲ καὶ τυραννίσκοι πανταχοῦ τῆς
(γῆς γεννῶνται,
διὰ σὲ τυχοδιῶκται στὰς πατρίδας μας
(πλανῶνται.
Σὺ τὰ χείλη τῶν κολάκων στὰ ἐγ-
(κώμια βουτᾶς,
σὺ γεννᾶς τὸν θεῖον ζῆλον εἰς πολλοὺς
(ὑποκριτάς.
"Εως καὶ στὰ ἱερὰ
κουδουνίζεις, ὦ παρᾶ !
Διὰ σὲ ὁ ξυλοσχίστης καταντᾷ μητρο-
(πολίτης
σὺ συχνάκις εἶσαι ὁ μόνος τῶν ἁμαρ-
(τωλῶν μεσίτης,
διὰ σὲ ἱδρώνουν, τρέχουν, χώνονται,
(μαλλώνουν, κράζουν,
διὰ σὲ γυναῖκες, ἄνδρες, νέοι, γέρον-
(τες σπουδάζουν
Σὺ κι' ἐμὲ τὸν ἴδιο ἀκόμη γαργαλί-
(ζεις καὶ κινεῖς
κι' εἰς ἐμὲ ἀκόμ' ἱδρῶτα ἐπιχύνεις ἡ-
(δονῆς.
Χαῖρε, μόνη μου χαρὰ
παντοδύναμε παρᾶ !

ΗΛΙΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΓΚΡΕΒΙΛΛ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΡΙΓΚΗΨ

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ μιὰ ἐπανάστασι, ποὺ συνέβη λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο στὴν Πορτογαλλία, ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ποὺ κατεῖχε ὥς τότε τὸν πορτογαλλικὸ θρόνο κηρύχτηκε ἔκπτωτη. Ἡ βασίλισσα μὲ τὸ διάδοχο καὶ τὶς πριγκήπισσες θυγατέρες της περιπλανήθηκαν τότε ἀρκετὸν καιρὸν στὴν Εὐρώπη. Πῆγαν στὴ Βάδη, στὴ Γενεύη καὶ στὸ Μόντε-Κάρλο καὶ κατέληξαν στὸ Λονδῖνο. Καὶ ἐνῶ ὁ διάδοχος ἔμεινε ἐκεῖ, ἔξαφνα ἡ βασίλισσα μαζὺ μὲ τὶς κόρες της πῆγαν σὲ μιὰ μικρὴ καὶ ταπεινὴ λουτρόπολι, στὰ γαλλικὰ παράλια, καὶ ἐγκατεστάθησαν σὲ ἕνα ξενοδοχεῖο, σὰν ἁπλὲς ἀστές.

Στὴ μικρὴ ἐκείνη λουτρόπολι ἔμειναν πολὺν καιρό. Αὐτὸ ὅμως ἐκίνησε τὶς ὑποψίες τῆς πορτογαλλικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία καὶ παρεκάλεσε τὴν Κυβέρνησι τῆς Γαλλίας νὰ παρακολουθήση μὲ προσοχὴ καὶ νὰ ἐξακριβώση γιὰ ποιὸ λόγο ἔμεναν ἐκεῖ καὶ τί ἔκαναν ἡ ἐξόριστες πριγκήπισσες. Ἔτσι, ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Παρισιοῦ ἔστειλε ἀμέσως δυὸ πράκτοράς της στὴ μικρὴ λουτρόπολι μὲ τὶς κατάλληλες διαταγές. Καὶ γιὰ νὰ μὴν κινήσουν ὑποψίες, ὁ μὲν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πράκτορας μετημφιέσθη σὲ ποδηλατιστὴ ἐξ ἐπαγγέλματος, ὁ δὲ ἄλλος, ποὺ λεγόταν Φλαμπέρ, πῆγε ἐκεῖ σὰν ἁπλὸς οἰκογενειάρχης, γιὰ νὰ περάση μερικὲς μέρες στὴν ἐξοχή, μαζὺ μὲ τὴ γυναίκα του, τὴν ὄμορφη καὶ πεταχτὴ Λουκία του. Πρέπει ἐπίσης νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Φλαμπὲρ δέχτηκε μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι τὴν καινούργια αὐτὴ ὑπηρεσία του, γιατὶ ὁ κακομοίρης ἦταν τρομερὰ ζηλιάρης καὶ γιατὶ τὶς τελευταῖες ἐκεῖνες μέρες εἶχε ἀντιληφθῆ τὴ Λουκία του νὰ φλερτάρη συστηματικὰ στὸ Παρίσι μὲ ἕναν νεαρὸ ζωγράφο ποὺ λεγόταν Μάριος Λαγκλάντ.

Ἔτσι, οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ κατέλυσαν στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο, ὅπου ἔμεναν καὶ ἡ πριγκήπισσες καὶ ἄρχισαν νὰ τὶς παρακολουθοῦν μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης τους. Ὁ Φλαμπὲρ ζητοῦσε πληροφορίες ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τοῦ ξενοδοχείου, ἐνῶ ὁ ποδηλατιστὴς διέτρεχε τὰ βράχια τῆς ἀκρογιαλιᾶς, στὶς ὧρες τοῦ μπάνιου καὶ τοῦ περιπάτου, γιὰ νὰ παρακολουθῆ χωρὶς νὰ φαίνεται.

Ἡ πριγκήπισσες φαινόντουσαν ξένοιαστες. Ἔκαναν ἐκδρομὲς στὰ περίχωρα, περιπάτους μὲ τὴ βάρκα, ἔλουαν ταχτικὰ τὸ μπάνιο τους, διάβαζαν ξαπλωμένες στὴν ἄμμο καὶ γενικὰ συμπεριφερόντουσαν ἀθωότατα. Μά, ὅπως κάθε καλὸς ἀστυνομικὸς προσπαθεῖ πάντοτε νὰ δικαιολογῆ τὴν ἀνάγκη τῆς ἀποστολῆς ποὺ τοῦ ἀναθέτουν, ἔτσι καὶ οἱ δυὸ συνάδελφοι, ἀφοῦ δὲν εἶχαν τίποτε συγκεκριμένο νὰ ποῦν στὶς ἀναφορὲς ποὺ ἔστελναν ταχτικὰ στὸν προϊστάμενό τους, ἐξέθεταν ἕνα σωρό, ἀληθοφανεῖς βέβαια, ὑποθέσεις. Ἔγραφαν π. χ. ὅτι, μολονότι ἡ ἐκδρομὲς ἐκεῖνες τῶν πριγκηπισσῶν φαινόντουσαν φυσικώτατες, δὲν ἀπεκλείετο νὰ κρύβουν καὶ κάποιον ἄλλο σκοπό, ὁ ὁποῖος πρὸς τὸ παρὸν ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ καθορισθῆ. Στὴν τελευταία μάλιστα ἀναφορά του, ὁ Φλαμπὲρ ἐπρόσθετε:

«Πληροφοροῦμαι ὅτι ὁ πρίγκηψ διάδοχος ἐγκατέλειψε τὸ Λονδῖνο μὲ μιὰ θαλαμηγό, τὴν ὁποία ἀγόρασε τώρα τελευταῖα. Τίποτε δὲν ἀποκλείει νὰ ἔχουμε ἐδῶ μιὰ αἰφνιδία ἀπόβασί του...»

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ὁ καλὸς Φλαμπὲρ κατέληγε κάποτε νὰ πιστεύη ὁ ἴδιος σ' αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις ποὺ κατέστρωνε στὶς ἀναφορές του. Καὶ ἔτσι τελευταῖα ἔχανε πολὺ περισσότερες ὧρες νὰ ἐπιβλέπη μέρα καὶ νύχτα μὲ τὸν συνάδελφό του τὴν ἐρημικὴ ἀκτή...

* * *

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἡ ὄμορφη κυρία Φλαμπὲρ χρησιμοποιοῦσε ὅσο μποροῦσε πιὸ εὐχάριστα τὸν καιρό της, μὲ τὸ μπάνιο, μὲ περίπατο, μὲ μερικὲς ἐκδρομές.

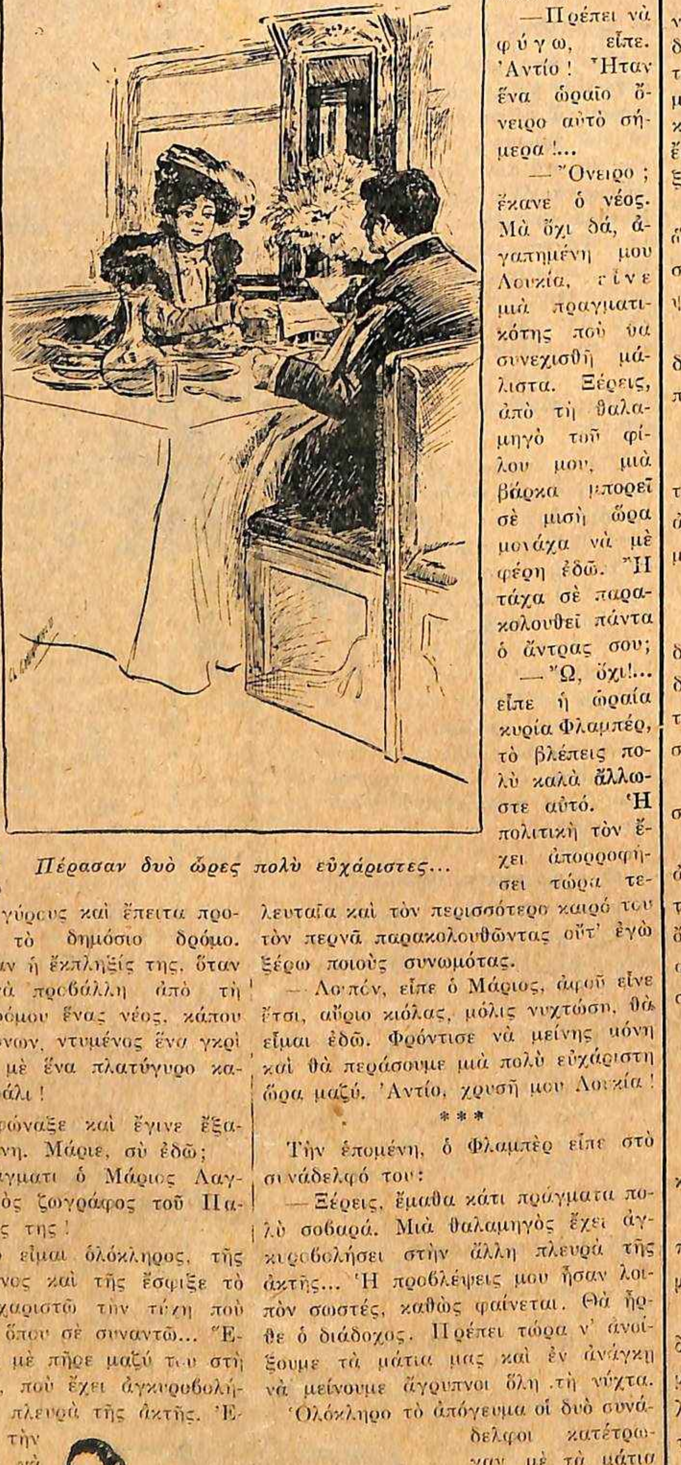

Πέρασαν δυὸ ὧρες πολὺ εὐχάριστες...

Ἔτσι, μιὰ μέρα, εἶχε κατέβει καὶ πάλι στὴν ἀκρογιαλιά. Δὲν εἶχε καὶ πολὺν κόσμο ἐκείνη τὴ μέρα ἐκεῖ. Ἡ κυρία Φλαμπὲρ ἔκανε ἕνα-δυὸ γύρους καὶ ἔπειτα προχώρησε πρὸς τὸ δημόσιο δρόμο. Ποιὰ ὅμως ἦταν ἡ ἔκπληξίς της, ὅταν εἶδε ἔξαφνα νὰ προβάλλη ἀπὸ τὴ στροφὴ τοῦ δρόμου ἕνας νέος, κάπου εἰκοσιπέντε χρόνων, ντυμένος ἕνα γκρὶ κουστοῦμι καὶ μὲ ἕνα πλατύγυρο καπέλλο στὸ κεφάλι!

— Μάριε! φώναξε καὶ ἔγινε ἔξαφνα κατακόκκινη. Μάριε, σὺ ἐδῶ;

Ἦταν πράγματι ὁ Μάριος Λαγκλάντ, ὁ νεαρὸς ζωγράφος τοῦ Παρισιοῦ, ὁ φίλος της!

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι ὁλόκληρος, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι. Καὶ εὐχαριστῶ τὴν τύχη ποὺ μ' ἔφερε ἐδῶ ὅπου σὲ συναντῶ... Ἕνας φίλος μου μὲ πῆρε μαζύ του στὴ θαλαμηγό του, ποὺ ἔχει ἀγκυροβολήσει στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς ἀκτῆς. Ἐπωφελήθηκα τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ βγῶ νὰ κάνω ἕναν περίπατο. Εἶσαι μόνη σου ἐδῶ;

Ἡ κυρία Φλαμπὲρ τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἦταν μαζὺ μὲ τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος εἶχε σοβαρὲς ὑποθέσεις στὴ μικρὴ λουτρόπολι. Μὰ ἡ χαρὰ ποὺ δοκίμασε βλέποντας τὸ φίλο της ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε σὲ λίγο ἔπαυσε πειὰ νὰ μιλᾶ γιὰ τὸν ἄνδρα της καὶ ἀκολούθησε τὸν Μάριο σὲ ἕνα ἐξοχικὸ ἑστιατόριο.

Ἐκεῖ ἔφαγαν μόνοι, ἤπιαν κρασὶ καὶ πέρασαν δυὸ ὧρες πολὺ εὐχάριστες. Τὰ φαγητὰ ἦσαν θαυμάσια καὶ τὸ κρασὶ πολὺ καλό. Στὸ τέλος ὅμως ἡ κυρία Φλαμπὲρ εἶδε πὼς ἦταν ἡ ὥρα νὰ σηκωθῆ, γιατὶ ὁ ἥλιος εἶχε πέσει πέρα στὴ θάλασσα.

— Πρέπει νὰ φύγω, εἶπε. Ἀντίο! Ἦταν ἕνα ὡραῖο ὄνειρο αὐτὸ σήμερα!...

— Ὄνειρο; ἔκανε ὁ νέος. Μὰ ὄχι δά, ἀγαπημένη μου Λουκία, εἶνε μιὰ πραγματικότης ποὺ θα συνεχισθῆ μάλιστα. Ξέρεις, ἀπὸ τὴ θαλαμηγὸ τοῦ φίλου μου, μιὰ βάρκα μπορεῖ σὲ μισὴ ὥρα μονάχα νὰ μὲ φέρη ἐδῶ. Ἡ τάχα σὲ παρακολουθεῖ πάντα ὁ ἄντρας σου;

— Ὤ, ὄχι!... εἶπε ἡ ὡραία κυρία Φλαμπέρ, τὸ βλέπεις πολὺ καλὰ ἄλλωστε αὐτό. Ἡ πολιτικὴ τὸν ἔχει ἀπορροφήσει τώρα τελευταῖα καὶ τὸν περισσότερο καιρό του τὸν περνᾶ παρακολουθῶντας οὔτ' ἐγὼ ξέρω ποιοὺς συνωμότας.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Μάριος, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, αὔριο κιόλας, μόλις νυχτώση, θὰ εἶμαι ἐδῶ. Φρόντισε νὰ μείνης μόνη καὶ θὰ περάσουμε μιὰ πολὺ εὐχάριστη ὥρα μαζύ. Ἀντίο, χρυσῆ μου Λουκία!

* * *

Τὴν ἐπομένη, ὁ Φλαμπὲρ εἶπε στὸ συνάδελφό του:

— Ξέρεις, ἔμαθα κάτι πράγματα πολὺ σοβαρά. Μιὰ θαλαμηγὸς ἔχει ἀγκυροβολήσει στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς ἀκτῆς... Ἡ προβλέψεις μου ἦσαν λοιπὸν σωστές, καθὼς φαίνεται. Θὰ ἦρθε ὁ διάδοχος. Πρέπει τώρα ν' ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας καὶ ἐν ἀνάγκη νὰ μείνουμε ἄγρυπνοι ὅλη τὴ νύχτα.

Ὁλόκληρο τὸ ἀπόγευμα οἱ δυὸ συνάδελφοι κατέτρωγαν μὲ τὰ μάτια καὶ τὴν παραμικρὴ γωνίτσα τῆς ἀκρογιαλιᾶς. Ἔπειτα ἔπεσε τὸ βράδυ. Δὲν εἶχε φεγγάρι καὶ ἡ νύχτα ἦταν πολὺ σκοτεινή. Συμμαζεμένοι πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο εἶχαν στήσει καρτέρι...

Κατὰ τὶς ἐννέα ἡ ὥρα, εἶδαν ἔξαφνα μιὰ βάρκα ποὺ τραβοῦσε γοργὰ πρὸς τὴ στεριά. Σὲ λίγο ἄραξε καὶ ἕνας μεγαλόσωμος ἄνδρας πήδησε στὴν ὑγρὴ ἄμμο καὶ προχώρησε βιαστικά.

— Ποῦ πάει; ψιθύρισε ὁ συνάδελφος τοῦ Φλαμπέρ.

— Εἶνε γιὰ νὰ ρωτᾶς; τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος στὸ αὐτί. Τρέχει ὁλόϊσια στὸ ξενοδοχεῖο, στὶς πριγκήπισσες... Ἂς τοὺς ἀφήσουμε λιγάκι νὰ ποῦν τὰ οἰκογενειακά τους...

Μισὴ ὁλόκληρη ὥρα, ταμπουρωμένοι στὰ κάγγελα τοῦ ξενοδοχείου, οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ περίμεναν. Καὶ στὸ τέλος, ὁ Φλαμπὲρ ἅρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν συνάδελφό του, ἀνέβηκαν γοργὰ τὰ σκαλιὰ καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἔμενε στὴν εἴσοδο, ὁ Φλαμπὲρ τράβηξε ὁλόϊσια στὸν ξενοδόχο.

— Ἕνας ξένος ἦρθε πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα στὸ ξενοδοχεῖο σας, τοῦ εἶπε αὐστηρά. Μὴν κιττάξετε νὰ μοῦ τὸ κρύψετε, τὸ ξέρω καλά!

— Ἔχετε δίκηο, ἀπήντησε ὁ ξενοδόχος. Πράγματι, ἦρθε ἕνας ξένος πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα...

— Καὶ ποῦ κρύβεται;

— Μὰ δὲν κρύβεται καθόλου, ἀπάντησε μὲ ἀπορία ὁ ξενοδόχος. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ποὺ ἦρθε, εἶνε στὸ σαλόνι μαζὺ μὲ τὴν κυρία σας.

— Τί ἔκανε λέει;

Ὥρμησε ἀμέσως στὸ σαλόνι καὶ εἶδε ἐκεῖ κατάμονους, πλάϊ-πλάϊ, τὸν δῆθεν πρίγκηπα μὲ τὴν ὡραία Λουκία του, ποὺ εἶχε γίνει ἔξαφνα κόκκινη σὰν παπαροῦνα.

— Λαγκλάντ! ἐτραύλισε παραζαλισμένος.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀγαπητὲ κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ζωγράφος. Φαίνεται πὼς κάποιον ἄλλο ζητούσατε καὶ ὄχι ἐμένα. Ἂς εἶνε ὅμως, γιὰ τὸ συμφέρο σας, σᾶς συμβουλεύω ν' ἀφήσετε τὰ πράγματα ὥς ἐδῶ!...

ΑΝΡΙ ΓΚΡΕΒΙΛΛ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

— Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἔχει 240 κόκκαλα ἐν ὅλῳ.

— Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου χτυπάει 92.160 περίπου φορὲς τὴν ἡμέρα.

— Ὑπάρχουν ἀράχνες ποὺ γεννοῦν δυὸ χιλιάδες αὐγὰ τὸ χρόνο. Περίφημος γιὰ τὴν πολυτοκία του εἶνε ὁ σολωμός, ὁ ὁποῖος γεννᾶ μέχρι 10 ἑκατομμύρια αὐγῶν!

— Οἱ Κινέζοι θεωροῦν ἁμάρτημα νὰ φάγουν κρέας βωδινό, ἐπειδὴ τὸ βῶδι χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

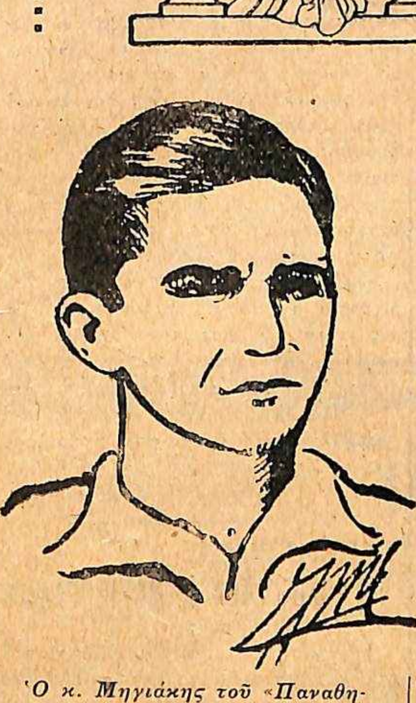

Ὁ κ. Μηγιάκης τοῦ «Παναθηναϊκοῦ».

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΑ ΕΠΙΝΙΚΕΙΑ

Εἰς τοῦ Φαλήρου τὸ Τροκαντερό,
τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» οἱ ἄσσοι,
ἔδωσαν ἐπινίκειο χορὸ
κι' ἔγινε γλέντι, χαλασμός, γιορτάσι

Τῶν ἄσσων ἐθαυμάσαμεν τοὺς πόδας
ποὺ ἀντὶ γι' ἀρβυλοπάπουτσα φοροῦ-
(σαν
λουστρίνια ἀπαστράπτοντα τῆς μόδας
καὶ χόρευαν καλὰ σὰ νὰ... κλωτσοῦ-
(σαν!

Τὶς ντάμες τους ἐπάσσαραν μὲ χάρι
ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλο δίκην σφαί-
(ρας,
κι' ἂν πῆς γιὰ τὸν περίφημο Μεσ-
(σάρη
αὐτὸς ἐπρωτοστάτησε, τὸ τέρας!

Ἔτσι ὁ χορὸς εἶχε τὴν ἴδια ἐπιτυ-
(χία
ποὺ εἶχαν καὶ τὰ τελευταῖα μάτς
κι' οὔτε ἔλειψαν σ' αὐτὴ τὴν εὐω-
(χία
κρυφὰ καὶ φευγαλέα μοὺτς καὶ...
(μάτς!

Ἡ ντάμες ἦσαν ἐνθουσιασμένες
κι' ἔλεγαν: «Νά, γινήκαμε κι' ἐμεῖς
...Παναθηναϊκὲς παρθένες!...
Μὶς Εὐρῶπες καὶ... Ποδοσφαιρο
(μίς!...

Μετὰ τὸ τέρμα τοῦ χοροῦ ἔφαγαν ὅ-
(λοι
καὶ ἤπιαν μέχρι κόρου καὶ κατόπι
γυρίσανε μὲ αὐτοκίνητα στὴν πόλι
μὲ τὴν κοιλιά τους καμωμένη τόπι!

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Νὰ καὶ κάτι τὸ περίεργο. Οἱ πόλισμεν Ἀθηνῶν ἔχουν πάνω στὸν ὦμο τους, ὡς «διακριτικὸν στολῆς» ἕνα πράσινο σειρῆτι.

— Τὸ χρῶμα δηλαδὴ τοῦ «Παναθηναϊκοῦ».

— Καὶ οἱ πόλισμεν Πειραιῶς ἕνα σειρῆτι κόκκινο.

— Τὸ χρῶμα τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ».

— Τί διαβολικὴ σύμπτωσις ἀλήθεια!

— Οἱ Παναθηναϊκοὶ ἔφαγαν, ἔπιαν κι' ἐχόρεψαν τὴν περασμένη Πέμπτη.

— Ἂν στὸ γεῦμα ἐλάβαιναν μέρος καὶ οἱ Ὀλυμπιακοί, ἀσφαλῶς θ'... ἀλληλετρώγοντο!...

— Στὸ χορὸ διεκρίθη ὁ κ. Μεσσάρης, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἐχόρεψε τοὺς ὀλυμπιακοὺς... στὸ ταψί!...

— Ἄρεσε ἐπίσης ὑπερβολικὰ ὁ χορὸς τοῦ κ. Συμεωνίδη καὶ τῆς παρέας του.

— Ὅλοι αὐτοὶ τέλειοι παῖκται τῆς μπάλας, παρουσίασαν ἕνα θαυμάσιο... μπαλέττο!...

— Ἔχει καὶ ἡ Σαλαμὶς τὸν Ποδοσφαιρικό της Σύλλογο, τὸν «Πανσαλαμινιακό», ὁ ὁποῖος τὴν περασμένη βδομάδα συνηντήθη μὲ τὸν «Λευκὸν Ἀστέρα» τοῦ Χατζηκυριακείου Πειραιῶς.

— Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε τραχύς. Οἱ Σαλαμινομάχοι ἐκέρδισαν ἕνα τέρμα καὶ οἱ Πειραιεῖς ἄλλο ἕνα.

— Ἔτσι ἦρθαν ἰσόπαλοι. Ἀντὶ κυπέλων ἐδόθησαν στὶς δυὸ ὁμάδες δυὸ ...κουλουριώτικα κανάτια!...

— Καὶ τὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης ἔχει τὴν Ποδοσφαιρική του κίνησι. Ἐκεῖ αἱ μάχαι δίδονται μεταξὺ πρασίνων καὶ μαύρων.

— Ὁ διαιτητὴς των δὲ εἶνε ἐντελῶς οὐδετέρου χρώματος καθό... Ἀσπρογέρακας!...

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΩΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

«Κυπαρισσιακὸς» - «Ἄρης» Φιλιατρῶν 3—1.

Τὴν 29 Ἰουνίου συνηντήθησαν εἰς τὴν Κυπαρισσίαν ὁ «Ἄρης» τῶν Φιλιατρῶν καὶ ὁ «Κυπαρισσιακός». Κατὰ τὴν συνάντησιν αὐτὴν ἐνίκησε ὁ «Κυπαρισσιακὸς» μὲ τέρματα 3—1.

Ὁ «Κυπαρισσιακὸς» κατῆλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα μὲ τοὺς κάτωθι παίκτας: Τέρμα, Κοτσόβελος, Μπὰκ, Μητρόπουλος, Βλάχος.

Μέσοι: Παναγιωτόπουλος, Σεβδαλῆς, Ἀναγνωστόπουλος, Παπαδόπουλος Ι., Παπαδόπουλος ΙΙ., Μικηλέτης, Βενετσανόπουλος, Μπέτας.

«Α. Β. Νίκη» - «Ἑρμῆς» Αἰγίου 3—1.

Κατὰ τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν συνηντήθησαν εἰς Αἴγιον ἡ μικτὴ Α.Β. «Νίκη» μετὰ τῆς νεοσυστάτου ὁμάδος «Ἑρμῆς». Ἡ «Νίκη» ἔπαιξε μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ ἐνίκησε διὰ τερμάτων 3—1.

Ἡ νικήτρια ὁμὰς ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοὺς κ. κ. Μπόκολαν, Πολίτην Ι., Ἀντωνόπουλον, Παπασωτηρίου Ι., Παπασωτηρίου ΙΙ., Χατζῆν, Σκλήρην, Μοσχοχλαΐδῆν ΙΙ., Πολίτην ΙΙ., Ἀναστασόπουλον, Μῖχον καὶ Μουρίκην.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἄνω συναντήσεως ἐπηκολούθησε δευτέρα συνάντησις μεταξὺ «Ἀηττήτου» Ροδοδάφνης καὶ «Δάφνης» Αἰγίου.

Αἱ δύο ὁμάδες κατόπιν πεισματώδους ἀγῶνος ἦλθον ἰσόπαλοι.

Ἀπὸ τὴν «Δάφνην» διεκρίθησαν οἱ κ.κ. τερματοφύλαξ Λαγέρης καὶ Φιλιππακόπουλος.

Ἐκ τοῦ «Ἀηττήτου» οἱ κ.κ. Θανασούλιας, Πρωτόπαπας, Ἕλληνας, Δαδιώτης, Κωνσταντίνου, Λουκόπουλος.

«Νίκη» Βόλου - «Ἡρακλῆς» Θεσσαλονίκης 1—0.

Κατὰ τὴν 13ην Ἰουλίου συνηντήθησαν εἰς Βόλον ἡ ἰσχυρὰ ὁμὰς τῆς Θεσσαλονίκης «Ἡρακλῆς» μετὰ τῆς «Νίκης» τοῦ Βόλου. Ὁ ἀγὼν κατέληξεν ὑπὲρ τῆς «Νίκης» μὲ τέρματα 1—0.

— Ἐπίσης κατὰ τὴν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο εἰς τὰς Ἐπαρχίας αἱ ἀκόλουθοι συναντήσεις:

ΝΑΥΠΛΙΟΝ: Ὁ «Παναυπλιακὸς» ἐνίκησε τὴν μικτὴν ὁμάδα τοῦ Ἀγγλικοῦ Στόλου διὰ 3—1.

ΛΑΜΙΑ: Ὁ «Ὀλυμπιακὸς» τῆς Λαμίας ἦλθε ἰσόπαλος διὰ 2—2 μετὰ τῆς ὁμάδος τῶν Ἀρείων (Κολωνακίου—Ἀθηνῶν).

ΕΝΑΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ

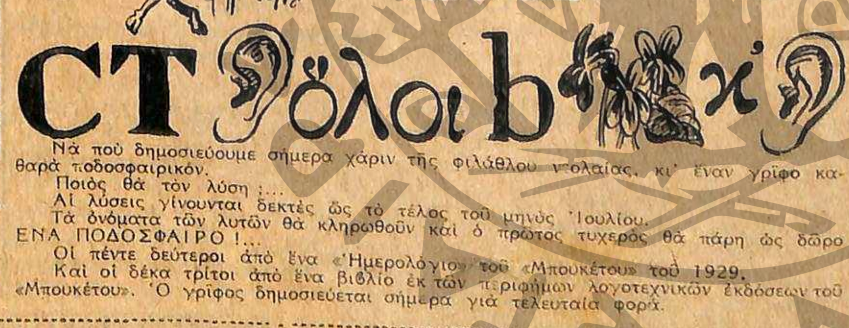

Νὰ ποὺ δημοσιεύουμε σήμερα χάριν τῆς φιλάθλου νεολαίας, κι' ἕναν γρῖφο καθαρὰ ποδοσφαιρικόν.

Ποιὸς θὰ τὸν λύση;...

Αἱ λύσεις γίνουνται δεκτὲς ὥς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Ἰουλίου.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ κληρωθοῦν καὶ ὁ πρῶτος τυχερὸς θὰ πάρη ὡς δῶρο ΕΝΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ!...

Οἱ πέντε δεύτεροι ἀπὸ ἕνα «Ἡμερολόγιο» τοῦ «Μπουκέτου» τοῦ 1929.

Καὶ οἱ δέκα τρίτοι ἀπὸ ἕνα βιβλίο ἐκ τῶν περιφήμων λογοτεχνικῶν ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου». Ὁ γρῖφος δημοσιεύεται σήμερα γιὰ τελευταία φορά.

Ὁ κ. Ἀγγελάκης τοῦ «Ἄρεως»

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Τηνίαν, Τῆνον. Δημοσιεύουμε εὐχαρίστως τὴν συγχαρητήριον ἐπιστολήν σας:

«Ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν προχθεσινὴν ποδοσφαιρικὴν συνάντησιν τῆς ὁμάδος «Αἴολος» μετὰ τῆς ἐν Σύρῳ «Νῆαρ Ἦστ» τοιαύτης, καθῆκον μου θεωρῶ νὰ συγχαρῶ τοὺς νέους, τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν νικήτριαν ὁμάδα μας, καὶ εὔχομαι εἰς αὐτοὺς ἀνωτέρας ἐπιτυχίας ἐν τῷ μέλλοντι.

»Ἄξιον ἐπαίνων εἶνε καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου, τὸ ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ ἀρίστους νέους τῆς νήσου μας».

Συριανὴ Νεράϊδα, Σῦρον. Μᾶς γράφετε ὅτι οἱ ποδοσφαιρισταὶ τῆς «Νῆαρ Ἦστ» ἐνίκησαν τὸν «Αἴολον». Τοῦ ἄλλαξαν δηλαδὴ τὴν... Π—Η Σ Τ!... Νὰ τὸ πιστέψουμε; Ἡ δὶς Τηνία λίγο παραπάνω μᾶς γράφει τὸ ἀντίθετο. Ποιὸς λοιπὸν ἐνίκησε; Κ. Κ., Αἴγιον. Μᾶς γράφετε πὼς ἡ καλύτερη ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς εἶνε ὁ «Ἀήττητος» τῆς Ροδοδάφνης. Πιθανῶς. Κι' ἂν δὲν εἶνε ἡ ἀρίστη ὁμὰς ποδοσφαιριστῶν, εἶνε ἀσφαλῶς ἡ ἑλληνοπρεπεστέρα, ἀφοῦ ἔχει παίκτην ἕναν... Ἕλληνα!... Γά6, Πειραιᾶ. Τὰ σκάνδαλα καὶ αἱ καταχρήσεις δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν. Ἐξ ἄλλου γιατί νὰ... δουλεύουν πάντα τὰ πόδια τῶν ποδοσφαιριστῶν καὶ ὄχι καὶ τὰ... χέρια!... Γ. Δημητρίου, Ἐνταῦθα. Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν τοῦ γρίφου θὰ δημοσιευθοῦν στὸ προσεχὲς φῦλλο. Θὰ προκηρυχθῆ συγχρόνως καὶ νέος ποδοσφαιρικὸς διαγωνισμὸς μὲ πλούσια δῶρα.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

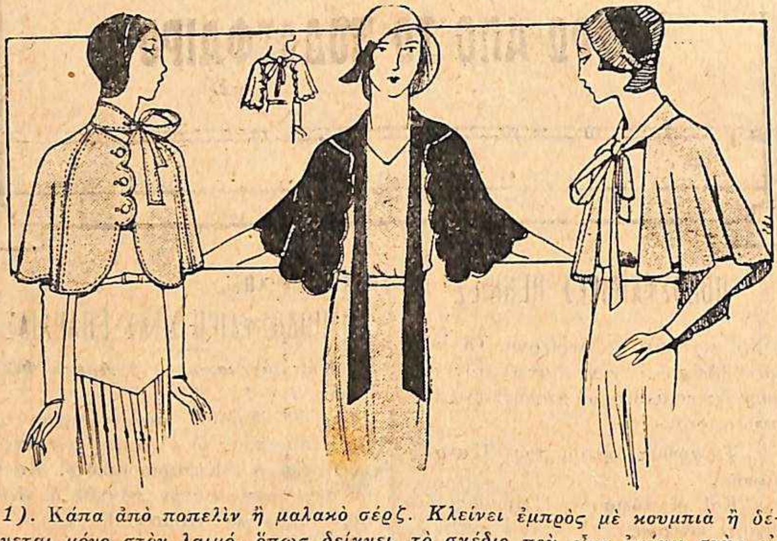

1). Κάπα ἀπὸ ποπελὶν ἢ μαλακὸ σέρζ. Κλείνει ἐμπρὸς μὲ κουμπιὰ ἢ δένεται μόνο στὸν λαιμό, ὅπως δείχνει τὸ σχέδιο ποὺ εἶνε ἐπάνω στὴν εἰκόνα.

2). Κάπα ἀπὸ κρὲπ—σατέν, ἢ ἀπὸ βελοῦδο, ἢ ἀπὸ κρὲπ—ντὲ—σίν.

3). Κάπα ἀπὸ ντρᾶ ἢ ἀπὸ λεπτὸ λαινάζ. Εἶνε πιὸ μακρυὰ πίσω καὶ δένεται στὸν λαιμὸ μὲ κορδέλλα ἀσορτί.

Πόσο ὡραῖα καὶ πρακτικὰ εἶνε τώρα μὲ τὶς μεγάλες ζέστες τὰ φορέματα ἀπὸ σιφφὸν ἐμπριμέ, ἀπὸ κρὲπ καὶ ἀπὸ ἑταμίνα ρεγέ, ἢ μὲ τετραγωνάκια, ἢ ἐμπριμὲ μὲ λουλούδια καὶ μπουκέτα καὶ κάποτε διάστικτη μὲ χονδρὲς βοῦλες ἀπὸ σατέν!

—Ἐλαφρὰ καὶ φωτεινὰ τὰ φορέματα ποὺ γίνονται ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὑφάσματα, εἶνε κατάλληλα τόσο γιὰ τὴν πόλι, ὅσο καὶ γιὰ τὶς κοσμικὲς ἰδίως ἐξοχές.

—Τὰ φορέματα αὐτὰ—προωρισμένα πρὸ παντὸς γιὰ τὸ ἀπόγευμα—γίνονται μὲ φοῦστες στρογγυλὲς ὁλόγυρα, πιὸ μακρυὲς ὅμως ἀπὸ τὶς φοῦστες τῶν πρωϊνῶν κοστουμιῶν.

—Γαρνίρονται πρὸ πάντων μὲ γιακάδες ντραπὲ ἀπὸ μουσελίνα ἢ μὲ γιακάδες πλισσὲ ἀπὸ τοῦλι. Συνηθίζεται πολὺ ὡς γαρνιτοῦρα στὰ φορέματα αὐτὰ ἡ κίτρινη μουσελίνα καὶ τὸ κίτρινο τοῦλι. Πάντως πρέπει νὰ συμφωνοῦν μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ φορέματος.

—Ἡ φοῦστες γαρνίρονται συνήθως μὲ σειρὲς ἀπὸ βολάν, ἀλλ' ὄχι ὁλόγυρα ὅπως ἄλλοτε. Τὰ βολὰν δὲν σκεπάζουν τὴν φοῦστα παρὰ κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ τὰ τρία τέταρτα.

—Τὰ «ἀμπιγιὲ» φορέματα ἔχουν ὅλα σχεδὸν μακρυὰ μανίκια, τὰ ἁπλούστερα ὅμως φορέματα δὲν ἔχουν καθόλου μανίκια. Τὰ ἀμπιεσμὰν συνηθίζονται πάντοτε στὶς φοῦστες γύρω στοὺς γοφούς.

—Μαργαριταρένια χρωματιστὰ κουμπάκια γαρνίρουν πολλὰ λεπτὰ καλοκαιρινὰ φορέματα.

—Μὲ τὰ ἀπογευματινὰ φορεματάκια πηγαίνει παραπολὺ τώρα τὸ καλοκαίρι ἕνα ἐπανωφοράκι «τρουακάρ», ἕνα ἐπανωφοράκι δηλαδὴ ποὺ νὰ σκεπάζῃ τὴ φοῦστα κατὰ τὰ τρία τέταρτα, καμωμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος ἢ ἀπὸ μαύρη ποπελίν. Τὰ μαῦρα ἐπανωφόρια γαρνίρονται συχνὰ μὲ ἕνα μικρὸ γιακᾶ ἢ μὲ μιὰ στενὴ γραβάτα ἀπὸ ἐρμίνα καὶ εἶνε ντουμπλαρισμένα μὲ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος.

—Μὲ τὰ ἀπογευματινὰ αὐτὰ ἀνσάμπλ, ἡ κομψὲς Παρισινὲς φοροῦν καπελίνες ἀπὸ λεπτὴ ψάθα κρένα, μπακοῦ ἢ ἀπὸ μεταξωτό, γαρνιρισμένες μὲ ὕφασμα ἀσορτὶ μὲ τὸ φόρεμα.

—Τὰ βραδυνὰ φορέματα τῆς ἐποχῆς γίνονται ἀπὸ μουσελίνα ἢ σιφφὸν ἐμπριμὲ μὲ πολὺ μεγάλα λουλούδια ἀπὸ τοῦλι ἐμπριμὲ καὶ ἀπὸ δαντέλλα.

—Ἕνα μπολερὸ ἀπὸ δαντέλλα εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὶς κυρίες ποὺ συχνάζουν σὲ βραδυνὲς συγκεντρώσεις, χορούς, δεῖπνα, κλπ.

—Φθάνει νὰ φορέσετε ἐπάνω ἀπὸ τὸ ντεκολτὲ βραδυνὸ φόρεμά σας ἕνα μπολερὸ ἀπὸ δαντέλλα γιὰ νὰ μεταβληθῇ ἀμέσως τὸ φόρεμά σας σὲ τουαλέττα δείπνου.

—Ἐπίσης πολὺ πρακτικὸς εἶνε ἕνας μεγάλος γιακᾶς ἀπὸ τοῦλι ντραπὲ ἢ πλισσὲ γιὰ νὰ μικραίνῃ σὲ ὡρισμένες περιστάσεις τὸ ντεκολτὲ μιᾶς τουαλέττας καὶ νὰ τὴν κάνῃ κατάλληλη γιὰ λιγώτερο ἐπίσημες συγκεντρώσεις.

—Μερικὰ ἀπὸ τὰ νέα Παρισινὰ μοντέλα ἔχουν φοῦστες μὲ ἀμπιεσμὰν πολὺ μακρυά, τὰ ὁποῖα φθάνουν ὥς τὰ γόνατα σχεδόν. Κάτω δὲ ἀπ' αὐτὰ ἡ φοῦστα φαρδαίνει μὲ πλισσέ. Ὅσο πιὸ μακρυὰ εἶνε τὰ ἀμπιεσμάν, τόσο πιὸ μακρυὰ εἶνε καὶ ἡ φοῦστα.

—Τελευταῖα συνηθίζονται πολὺ ἡ μικρὲς ζῶνες διαφορετικοῦ χρώματος ἀπὸ τὸ κορσάζο.

—Πολλὰ φορέματα ἀπὸ κρὲπ γαρνίρονται μὲ λινό.

—Τὰ χρώματα ποὺ ἐπικρατοῦν στὰ φορέματα τῆς ἐποχῆς εἶνε τὸ ἄσπρο, τὸ κίτρινο, τὸ ρόζ, τὸ κόκκινο καὶ τὸ μπλέ. Θὰ φορέσουμε ὅμως καὶ φορέματα ἀπὸ κρὲπ μπέζ, ἐμπριμὲ μὲ ἄσπρα λουλουδάκια, μπλὲ ζωηρά, κίτρινα καὶ μαῦρα, καθὼς καὶ ἀπὸ κρὲπ μαῦρο μὲ λουλουδάκια βυσσινιά.

—Ὁλοένα γενικεύονται ἡ ὀμπρέλλες ἡ καμωμένες ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐμπριμὲ ὕφασμα τοῦ φορέματος.

—Τῆς τελευταίας μόδας εἶνε στὸ Παρίσι ταγιεράκια ἀπὸ λεπτὸ λαινάζ, χωρὶς μανίκια. Μὲ τὰ ταγιὲρ αὐτὰ φοροῦν συνήθως κορσάζα ἀπὸ ἄσπρο πικέ. Τὰ ταγιεράκια αὐτὰ εἶνε πολὺ κατάλληλα γιὰ τὸ πρωῒ καὶ γιὰ τὴν ἐξοχή.

—Ἡ πελερίνες καὶ ἡ κάπες εἶνε ἐπίσης πολὺ «ἀν-βόγκ» γιὰ τὰ βράδυα καὶ γιὰ τὶς ἐξοχές.

—Ἡ πελερίνες γίνονται συνήθως μὲ δυὸ βολὰν καὶ σχηματίζουν ἕνα εἶδος διπλῆς μπέρτας. Ἡ μπέρτα σκεπάζει μόνον τοὺς ὤμους, ἡ πελερίνα κατεβαίνει ὥς τὴ μέση ἢ καὶ πιὸ κάτω ἂν θέλετε.

—Καὶ τὰ δυὸ ὅμως αὐτὰ φορέματα, δηλαδὴ ἡ πελερίνα καὶ ἡ μπέρτα, ἢ ἡ κάπα ἂν προτιμᾶτε, εἶνε πολὺ πρακτικά. Μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ βγαίνουμε ἔξω ἀργὰ μὲ ὅσο λεπτὰ φορέματα θέλουμε.

—Κάποτε ἡ κάπες καὶ ἡ μπέρτες γαρνίρονται ὁλόγυρα μὲ μιὰ λεπτὴ σειρὰ ἀπὸ ταφτὰ καὶ δένονται ἐπίσης στὸν λαιμὸ μὲ κορδέλλες ἀπὸ ταφτά.

—Ἐννοεῖται ὅτι εἶνε πάντοτε τῆς μόδας καὶ ἡ ὁλομέταξες κάπες, ἀλλὰ δὲν γίνονται τόσο μακρυὲς ὅσο ἄλλοτε.

—Φορέματα πιὸ ἁπλᾶ γι' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ γίνονται ἀπὸ λινό, ἀπὸ πικέ, ἀπὸ ὀργκαντὶ καὶ ἀπὸ βατίστα κεντημένη μὲ διάφορες βελονιὲς καὶ μὲ λουλούδια. Τὰ ἄνθη ποὺ εἶνε περισσότερο τῆς μόδας ἐφέτος γιὰ κεντήματα φορεμάτων εἶνε τὰ γαρύφαλλα.

—Ἡ καπελίνες τῆς ἐποχῆς ἀφίνουν ἀνοιχτὸ τὸ μέτωπο καὶ σκεπάζουν τὸ σβέρκο. Γαρνίρονται μὲ φιόγκους ἀπὸ σατὲν ἢ ἀπὸ βελοῦδο ἤ, ὅπως εἴπαμε ἤδη, μὲ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος. Μὲ φορέματα «στύλ» πηγαίνουν πολὺ μεγάλες καπελίν.

—Οἱ φιόγκοι, οἱ ὁποῖοι γαρνίρουν τὶς καπελίν, εἶνε πλατεῖς καὶ ὄχι φουσκωτοὶ ὅπως ἄλλοτε.

—Μὲ τὰ μακρυὰ φορέματα συνηθίζονται καὶ πηγαίνουν θαυμάσια σκαρπίνια μὲ μπαρέττες καὶ λίγο μακρυὰ καὶ μυτερὰ ἐμπρός.

—Μὲ ἐπίσημες ὅμως τουαλέττες θὰ φορέσουμε παπούτσια ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν ἢ ἀπὸ μουάρ, γαρνιρισμένα μὲ ἀσημωμένο σεβρώ. Μιὰ τσάντα ἀσορτὶ μὲ τὰ παπούτσια θεωρεῖται κάτι πολὺ-πολὺ σίκ.

—Μὲ τουαλέττες λούσου θὰ φορέσουμε καπελίνες ἀπὸ ταφτά, γαρνιρισμένες μὲ κρυστάλλινες χάνδρες, ὅμοιες μὲ ἀσημένιες.

—Καπελίνες ἀπὸ ζωρζέτα ρόζ, γαρνίρονται μὲ μαῦρες χάνδρες.

—Γιὰ τὸ βράδυ μᾶς ἐπανέρχονται ὅλα τὰ ἀξεσουὰρ τοῦ παληοῦ καιροῦ. Π. χ. τὰ μακρυὰ γάντια, ἡ βεντάγιες, ἡ ἐσάρπες ἀπὸ τοῦλι καὶ ἀπὸ δαντέλλα καὶ τὰ μανδηλάκια τὰ μικρὰ καὶ γαρνιρισμένα γύρω μὲ δαντέλλα.

—Τὸ χρῶμα ποὺ θὰ ἐπικρατήσῃ ὥς στὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ εἶνε τὸ μπλὲ σὲ ὅλας του τὰς ἀποχρώσεις. Εἶνε ἕνα τόσο γλυκὸ καὶ εὐχάριστο χρῶμα καὶ ἐναρμονίζεται τόσο ὡραῖα μὲ τὸν ἀνέφελο καλοκαιρινὸ οὐρανό!

—Ἐπίσης καὶ τὸ φωτεινὸ κόκκινο, καθὼς καὶ τὸ βυσσινὶ θὰ φορεθῇ πολὺ ὅλο τὸ καλοκαίρι.

—Φορέματα ἀπὸ κρὲπ-ἐμπριμὲ γαρνίρονται καὶ μὲ γιακάδες καὶ γραβάτες μακρυὲς ἀπὸ ὕφασμα μονόχρωμο, ἀσορτὶ μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ φορέματος. Π. χ. ἕνα φόρεμα ἀπὸ κρὲπ μαῦρο ἐμπριμὲ μὲ λουλούδια βυσσινιὰ γαρνίρεται μὲ γραβάτα βυσσινιά.

—Ὡραῖο ἀνσάμπλ ἀποτελεῖται μ' ἕνα καπελλάκι ἀσορτὶ μὲ τὸ γιακᾶ ἢ τὴ γραβάτα τοῦ φορέματος.

—Τὰ μοντέρνα ἀσπρόρρουχα γαρνίρονται μὲ μοτὶφ ἐνκρυστέ. Τὰ μοτὶφ αὐτὰ δὲν εἶνε μόνο σχέδια λουλουδιῶν, ἀλλὰ παριστάνουν καὶ πρόσωπα, ζῶα καὶ μικροσκοπικὰ τοπεῖα.

—Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε χρωματιστά. Προσαρμόζονται στὰ ἀσπρόρρουχα μὲ λεπτὴ βελονιὰ φεστονέ.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς δημοσιογραφικῆς ἀποστολῆς του στὰ Βαλκάνια, ἕνας Ἄγγλος δημοσιογράφος προσεκλήθη σὲ μιὰ δεξίωσι τοῦ βασιλέως τῆς Ἰλλυρίας.

Ἔξαφνα ὁ δημοσιογράφος ἀντιλαμβάνεται ὅτι τοῦ ἔκλεψαν τὸ ρολόϊ του. Πλησιάζει λοιπὸν τὸν πρωθυπουργὸ καὶ τοῦ λέει τὸ πάθημά του:

—Δὲν θ' ἀνησυχοῦσα, προσθέτει, τὴν ἐξοχότητά σας γιὰ ἕνα τόσο ἀσήμαντο πρᾶγμα, μὰ τὸ ρολόϊ αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα οἰκογενειακὸ κειμήλιο...

—Καὶ ποιὸν ὑποψιάζεστε; τὸν ρωτάει ὁ πρωθυπουργός.

—Θεέ μου, ἀποκρίνεται ὁ δημοσιογράφος, δὲν θὰ ἤθελα νὰ κατηγορήσω κανένα, μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ρολόϊ μου μοῦ τὸ πῆρε αὐτὸς ὁ κύριος ἐκεῖ κάτω ποὺ παίζει χαρτιά.

—Εἶνε ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας, λέει ὁ πρωθυπουργός. Πάω νὰ τοῦ πάρω τὸ ρολόϊ σας.

Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ πρωθυπουργὸς πλησιάζει τὸ δημοσιογράφο καὶ τοῦ δίνει τὸ ρολόϊ του...

—Μὰ πῶς τὸ ζητήσατε ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ τῆς Ἀστυνομίας; τὸν ρωτάει ἐκεῖνος κατάπληκτος.

—Δὲν τοῦ τὸ ζήτησα καθόλου, ἀπαντάει ὁ πρωθυπουργός. Τοῦ τὸ πῆρα ἁπλούστατα, ὅπως τὸ εἶχε πάρει κι' ἀπὸ σᾶς, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ τίποτε...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ** σὲ ἐξαιρετικῶς καλὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλοκλήρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιὰ καὶ εἰκόνας (χαλκογραφίας, λιθογραφίας κ.τ.λ.). Ἐπίσης περιοδικὰ ἐκδοθέντα μέχρι τοῦ 1900, ἐφημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ. **Πληροφορίαι στὰ γραφεῖα μας.

ΜΠΑΝΙΕΡΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΔΡΑΓΩΝΑ
ΑΘΗΝΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 91
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΑΚΤΗ ΜΙΑΟΥΛΗ 6
ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΕΙΔΗ ΛΟΥΤΡΟΥ

«ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ»
ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΗΛΟΝ

Τὸ Ἀμερικανικὸν τραπεζομάνδηλον «ΙΔΕΩΔΕΣ» κατέχει ὅλο τὸ λοῦσο καὶ τὴν στιλπνότητα ἀρίστου λινοῦ. Εἶνε ἀπείρως εὐθηνότερον καὶ καταργεῖ τελείως τὴν ἀνάγκην πλυσίματος.

Ὅταν χυθῇ φαγητόν, τὸ σκουπίζετε μὲ ἕνα βρεμένο πανὶ σὲ σαπουνάδα καὶ τὸ τραπεζομάνδηλον παρουσιάζει ἄμεμπτον καθαριότητα.

Πωλεῖται εἰς λευκὸν καὶ ἄλλα χρώματα.
Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:
ΜΑΡΙΟΣ Η. ΜΠΑΛΛΑΝΤΟΥΡ
Μιχαὴλ Βόδα 8 ΑΘΗΝΑΙ
PUPLIBURO

ΘΕΡΜΑ-ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΗΡΧΙΣΕ Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΘΕΡΜΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ ΜΕ ΤΑ ΟΠΟΙΑ Ο ΚΑΘΕΙΣ ΔΥΝΑΤΑΙ Ν' ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΗ ΑΝΕΞΟΔΩΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΙΔΗΨΟΥ, ΜΕΘΑΝΩΝ, ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ καὶ ΥΠΑΤΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ «Ο ΦΟΙΝΙΞ»
Ἴωνος 5 Πλατεία Ὁμονοίας (Παραπλεύρως Θεάτρου Κοτοπούλη)
ΤΕΛΕΙΑ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΕΣΙΣ
ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ
Ἰατρικοὶ συμβουλαὶ ἀπολύτως ΔΩΡΕΑΝ
Ὧραι ἐργασίας 7 π. μ. —8 μ. μ.

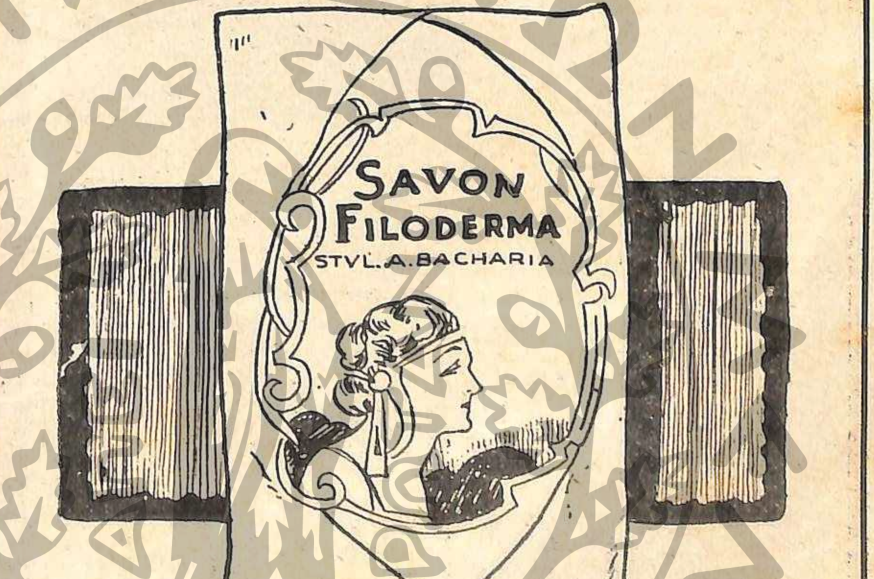

Κατασκευασμένον εἰδικῶς διὰ *Κυρίας καὶ Βρέφη*, λεπτύνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ ἔχει ἄρωμα *Τριανταφύλλου*. Πωλεῖται εἰς τὰ καλύτερα φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα.
Χονδρικὴ καὶ λιανικὴ πώλησις.
ΣΤΥΛ. ΜΠΑΧΑΡΙΑΣ, Σταδίου 23, Ἀθῆναι.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΜΑΤΙΚΟΥΣ

Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν «Ὁ Πρακτικὸς Ὁδηγὸς τῆς ἄνευ μαγειρικοῦ ἅλατος διαίτης τῶν φυματικῶν» τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου
HERRMANNSDORFER
κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ ΓΕΩΡΓ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ
Ἰατροῦ - Χειρούργου
Ὁδὸς Σίνα 9, Ἀριθ. τηλεφ. 8-72.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1. Ὧραι 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ. Ἀριθ. Τηλεφ. 7—62.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ τὴν ἁγνὴν κολώχονδρική: Πλατεία Παλ. Δημοτικῶν **ΜΙΧ. Λ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ**. Ὑπερέχει ὅλων εἰς ἄρωμα καὶ ποιότητα. Πώλησις λιανικὴ καὶ πρατηρίου 104.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόπεδον ἐκ 1016 πήχεων πλησίον Ἁγίου Νικολάου Πυρναρῆ παρὰ τὴν Γλυφάδαν. Πληροφορίαι Φρυνίχου 6, Πλάκα.

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶνε νὰ βρῆτε τὴν ἄνεσι ποὺ σᾶς πρέπει, μέσα στὸ γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μόλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορεῖτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἂν ἐγκαταστήσετε στὸ σπίτι σας ἕνα **ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.**

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς ποὺ θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον Στὰρρ, μὲ τοὺς σημερινοὺς ἀπαραμίλλους ἠλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένες εἰρηνικὲς στιγμές, ξεχνῶντας τὸν θόρυβο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωή.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ σπουδαῖο ἀπὸ ὅλα εἶνε τὸ ἑξῆς : Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὡραίου τούτου ὀνείρου σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν στὰ οἰκονομικά σας, γιατὶ μπορεῖτε μὲ πολὺ λογικὲς τιμὲς καὶ μὲ πολὺ μικρὲς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἕνα **ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ** ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Ἀθῆναι : Στοὰ Ἀρσακείου 12 Θεσσαλονίκη : Ὁδὸς Βενιζέλου 22
Πειραιεὺς : Ὁδὸς Φίλωνος 48. Βόλος : Ὁδὸς Ἑρμοῦ 111
Πάτραι : Ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84
Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους της εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.